

Л. ДЖ. СМИТ

ТАЙНИЯТ КРЪГ

ПОСВЕЩАВАНЕТО

Л. ДЖ. СМИТ
ПОСВЕЩАВАНЕТО

Превод: София Русенова

chitanka.info

Принудена да се премести от слънчевата Калифорния в мрачната нова Англия, Каси копнее за стария си живот. Но Въпреки това чувства някаква странна близост със страховитата група от нейни съученици, които като че ли управляват училището. Скоро тя е въведена в сборището на Вещици, които са владели Ню Салем в продължение на стотици години и става част от Тайния кръг — събитие, което е едновременно опияняващо и смъртоносно. Но когато се влюбва в загадъчния и тайнствен Адам, Каси трябва да избира дали да устои на изкушението или да използва тъмните сили, за да получи онова, което иска — дори и ако това ѝ струва живота.

*На майка ми — търпелива и любвеобилна като
Майката Земя. На баща ми — идеалният нежен рицар.*

1

На Кейп Код не трябваше да е толкова горещо. Каси беше прочела това в пътеводителя — тук всичко трябваше да бъде съвършено, като в Камелот.

С изключение на отровния бръшлян и кърлежите, зелените мухи, отровните мекотели и подводните течения в привидно тихите води, както бездушно добавяше пътеводителят. Той, освен това предупреждаваше да се избягват разходките из тесните полуострови, където човек можело да остане откъснат от света при висок прилив. Само че точно в този момент Каси предпочиташе да се намира изоставена на някой полуостров и вълните да я изхвърлят в Атлантическия океан, стига Порша Бейнбридж да остане от другата страна на бедствието.

Каси никога досега не се беше чувствала толкова нещастна.

— ... а другият ми брат, онзи, който е в отбора по дебати на Масачузетския технологичен институт и преди две години се яви на Световното първенство в Шотландия... — тъкмо казваше Порша.

Каси усети как тя се втренчва в нея, а после продължава да говори екзалтирано. И двамата братя на Порша учеха в Масачузетския технологичен институт и бяха потискащо способни, при това не само в интелектуално отношение, защото на всичкото отгоре бяха и атлети. Порша също беше потискащо способна, макар че, както и Каси, току-що беше завършила прогимназията. И понеже любимата тема на Порша беше Порша, Каси беше прекарала по-голямата част от изминалия месец в разговори с Порша за Порша.

— ... и когато миналата година спечелих пето място в Първенството по риторика на Националната лига, гаджето ми каза: „Няма съмнение, че ще бъдеш първа на Американското...“

„Само още една седмица — помисли си Каси. — Само още една седмица и се прибирам вкъщи.“ Самата мисъл за това я изпълни с такъв силен копнеж, че сълзи замъглиха очите ѝ. Вкъщи, където бяха приятелите ѝ. Където не се чувстваше като странник, като неудачник,

скучна и глупава само защото не знае кои миди стават за ядене. Където щеше да се посмее над всичко това — над прекрасната си ваканция на Източното крайбрежие.

— ... и баща ми ме попита: „Защо просто не си я купиш?“ Обаче аз му казах: „Не... ами, може...“

Каси се загледа в морето.

Не че Кейп Код не беше красив. Малките къщурки от кедрова дървесина с плетени люлеещи се столове по верандите и мушката, висящо от гредите, бяха красиви като за пощенски картички.

Но всеки ден на Каси ѝ се налагаше да търпи Порша. И въпреки че всяка вечер измисляше по някой убийствено остроумен отговор, с който да ѝ затвори устата, всъщност никога не успяваше да го изрече. И много по-лошо от всичко, дори и от Порша, беше дълбокото усещане, че не принадлежи на това място. Усещането, че е чужденец тук, че е заточена на погрешното крайбрежие, напълно откъсната от своя свят. Малкият им дом в Калифорния беше започнал да ѝ се струва като самия Рай.

„Само още една седмица — каза си отново Каси. — Ще трябва да потърпя само още една седмица.“

А и майка ѝ напоследък беше толкова бледа и мълчалива... Врхлетя я вълна от тревога, но побърза да я прогони. *„Мама е добре — мислеше си тя. — Навярно просто е нещастна тук, също като мен, въпреки че това е родният ѝ щат. Сигурно и тя брои дните до отпътуването ни.“*

Разбира се, че беше така. Затова майка ѝ изглеждаше толкова нещастна, когато Каси ѝ говореше, че няма търпение да се приберат. Може би се чувстваше виновна, задето я беше довела тук и я беше убеждавала, че това място е раят на ваканциите. Всичко щеше да се нареди и за двете им, когато се върнеха у дома.

— Каси! Слушаш ли ме изобщо? Или отново сънуваш наяве?

— Не, слушам те — бързо отвърна Каси.

— Какво казах току-що?

Каси се запъна, отчаяно се мъчеше да си спомни. Гадже... отборът по дебати... колеж... Националната лига... Хората винаги я бяха наричали мечтателка, но никога толкова често, колкото тук.

— Говорех ти, че не бива да пускат такива хора на плажа — рече Порша. — Особено пък с кучета. Така де, знам, че това не е Остър

Харбърс^[1], но в крайна сметка е чисто. Ето виж. — Каси проследи погледа ѝ, но видя само някакво момче да върви по плажа, и се обърна неразбиращо. — Той работи на рибарски кораб — обясни Порша и ноздрите ѝ потръпнаха, сякаш долавяше някаква зловонна миризма. — Тази сутрин го видях на рибарския кей, разтоварваше нещо. Изглежда, дори не се е преоблякъл. Каква гнус! Направо е отвратително.

На Каси момчето изобщо не ѝ се стори отвратително. То имаше тъмночервена коса, беше високо и въпреки разстоянието се виждаше, че се усмихва. По петите му вървеше куче.

— Ние никога не говорим с момчета от рибарските корабчета. Дори не ги поглеждаме — съобщи Порша.

Каси и сама видя, че Порша казва истината. На плажа имаше може би дузина други момичета, разделени на групички по две-три. Някои бяха в компанията на момчета, но повечето бяха сами. Когато високият непознат минаваше покрай тях, те извъръщаха глави и вперваха поглед в противоположната посока. Не го правеха от кокетство — да погледнат встрани, а после отново към него. Поведението им издаваше пренебрежение и отхвърляне. Момчето вече се приближаваше към тях и Каси осъзна, че усмивката му е станала студена.

Двете момичета, които стояха най-близо до тях, се извърнаха, едва ли не душейки въздуха. Каси забеляза, че момчето сви леко рамене, сякаш не беше изненадан. Тя все още не намираше нищо отвратително у него. Непознатият беше облечен в шорти с окъсани краища и тениска, която беше виждала и по-добри времена, но много други момчета изглеждаха по същия начин. Кучето му го следваше по петите и размахваше опашка весело и игриво. Не притесняваше никого. Каси се вгледа в лицето на момчето, любопитна да зърне очите му.

— *Сведи поглед!* — прошепна Порша.

Сега момчето минаваше точно пред тях. Подчинявайки се механично, Каси бързо заби очи в земята, но усети в сърцето си някаква вълна на съпротива. Беше евтино и гадно, ненужно и жестоко. Срамуваше се, че стана част от всичко това, но не можа да се противопостави на Порша.

Вгледа се в пръстите на ръцете си, ровещи из пясъка. Под ярката слънчева светлина се виждаше всяка песъчинка. Отдалеч плажът

изглеждаше бял, но наблюдаван отблизо, пясъкът блестеше в различни цветове — частички черно-зелена слюда, парченца от миди в пастелни тонове, късчета червен кварц, подобни на миниатюрни гранати. „Не е честно каза тя мислено на момчето, но то, естествено, не можеше да я чуе.“ *Съжалявам, това наистина не е честно. Искан ми се да можех да направя нещо, но не мога.*

Един мокър нос се навря под ръката ѝ.

Тя ахна от изненада и я напуши смях. Кучето отново побутна ръката ѝ — не се молеше, направо настояваше за милувка. Тя го погали по късите щръкнали косми на носа. Беше немска овчарка, или поне до голяма степен, едро красиво куче с влажни умни кафяви очи и усмихната муцуна. Каси усети как маската на смущение, сковаваща лицето ѝ, се разчупва и се разсмя.

После не можа да устои и вдигна глава към стопанина на кучето. Погледите им се срещнаха.

По-късно щеше да си спомня за този миг, когато той сведе към нея сиво-сините си очи, загадъчни като морето. Лицето му беше особено, не беше красиво по стандартния начин, а спиращо дъха и интригуващо, с високи скули и решителни устни. Гордо и независимо, и едновременно с това чувствително и дружелюбно. Щом погледна към нея, мрачната му усмивка се разведри и нещо заблещука в сиво-сините му очи, подобно на слънчевите отблясъци по вълните.

Обикновено Каси се чувстваше неловко в компанията на момчета, особено на непознати, но той беше просто един беден работник на рибарска лодка и на нея ѝ домъчня и ѝ се прииска да бъде мила с него. Тя и не би могла да се държи по друг начин. Усети, че в нея се надига смях в отговор на усмивката му. В този миг двамата сякаш споделиха тайна, която никой друг на плажа не знаеше. Кучето започна да се върти щастливо, като че ли и то беше посветено в нея.

— *Каси!* — разлютено изсъска Порша.

Каси усети, че се изчервява, и откъсна поглед от очите на момчето. Порша изглеждаше така, сякаш щеше да получи удар.

— Радж! — викна момчето, вече, без да се усмихва. — Хайде!

С очевидно нежелание кучето се отдръпна от Каси, все още размахвайки опашка. Сетне подскочи към стопанина си, вдигайки фонтан от пясък. „Не е честно“ помисли си отново Каси. Гласът на момчето я стресна.

— *Животът* не е честен — отвърна ѝ то.

Стъписана, тя се взря в лицето му. Очите му бяха тъмни като морето по време на буря. За миг се уплаши, сякаш бе зърнала нещо забранено, нещо отвъд разбирането ѝ. Но в същото време могъщо. И необикновено.

После момчето си тръгна, а кучето заподскача по дирите му. Повече не се обърна назад.

Каси удивено го изпрати с поглед. Сигурна беше, че не бе изрекла мисълта си на глас. Как тогава я беше чул?

Мислите ѝ бяха прекъснати от съскането на Порша. Каси се сви, защото знаеше със сигурност какво ще чуе. Че навярно онова куче има и краста, и бълхи, и глисти, и екзема. Че кърпата на Каси сигурно вече гъмжи от паразити.

Но Порша не каза това. Тя също се взираше в отдалечаващите се фигури на момчето и овчарката, които се катереха по една дюна, а после поеха по тясна пътечка сред плажната трева. Въпреки че беше видимо отвратена, в изражението на Порша се четеше и нещо друго — някакво тъмно предположение или подозрение, каквито Каси не бе виждала преди.

— Какво става, Порша?

Порша присви очи.

— Мисля — бавно процеди през стиснати устни тя, — че съм го виждала и преди.

— Но ти вече ми го каза. Видяла си го на рибния кей.

Порша нетърпеливо тръсна глава.

— Не *тогава*. Млъкни и ме остави да помисля.

Поразена, Каси замълча.

Порша продължи да се взира и след няколко мига закима леко, сякаш потвърждаваше нещо сама пред себе си. Лицето ѝ беше станало на червени петна, и при това не от слънцето.

Все още кимайки, тя внезапно се изправи и измърмори нещо. Беше се задъхала.

— Порша?

— Трябва да свърша нещо — каза момичето и махна на Каси, без дори да я погледне. — Ти стой тук.

— Какво става?

— Нищо! — остро я изглежда Порша. — Нищо не става. Просто забрави цялата тази работа. Ще се видим по-късно.

Порша си тръгна, вървейки бързо към дюните, където се намираше къщата на семейството ѝ.

Десет минути по-рано Каси щеше с готовност да заяви, че би била невероятно щастлива, ако Порша я остави на мира, по каквато и да било причина. Но сега не се радваше, че остава сама. Съзнанието ѝ беше неспокойно като гонените от вятъра сиво-сини води. Почувства се объркана и тревожна, почти уплашена.

Преди да си тръгне, Порша беше измърморила нещо много странно. Беше го казала на себе си и Каси не беше сигурна дали го е доловила правилно. Беше нещо като „предател“, „създател“ или „заклинател“.

Сигурно не го беше чула добре. Не беше възможно да наречеш *заклинател* някакво момче, за Бога.

„Успокой се — заповяда си тя. — *Не се тревожи, усмихни се. Най-сетне си сама.*“

Но поради някаква незначителна причина не можа да се успокои. Стана и вдигна кърпата си. После я уви около тялото си и тръгна по плажа в посоката, в която се беше изгубило момчето.

[1] Селище на Кейп Код, където е имало индиански резерват, преди местното население да бъде принудено да продаде земята си. — Бел.прев. ↑

2

Когато стигна мястото, където то бе поело по пътеката, Каси тръгна нагоре по дюните между немошните туфи изтъняла плажна трева. Щом стигна на върха, се огледа, но нямаше какво да се види, освен борове и дъбове. Нямаше момче. Нито куче. Само тишина.

Беше ѝ горещо.

Добре, хубаво. Обърна се към морето, без да обръща внимание на разочарованието и необичайната празнота, които внезапно изпита. Щеше да отиде да се изкъпе и да се разхлади. Проблемите на Порша си бяха нейна работа. Колкото до червенокосото момче, навярно никога повече нямаше да го види, а и то също не ѝ влизаше в работата.

През тялото ѝ премина лека тръпка, от онези, които те карат да се питаш дали не се разболяваш. *„Явно ми е прекалено горещо — заключи тя, — толкова горещо, че започва да ме втриса. Трябва да вляза в морето.“* Водата беше студена, защото заливът беше открит и гледаше към Атлантическия океан. Каси нагази до коленете и продължи да се разхожда по плажа.

Щом стигна до пристана, излезе от водата и се качи отгоре. Там бяха завързани само три лодки и една празна моторница.

Каси имаше нужда тъкмо от това.

Развърза дебелото оръфано въже, предназначено да държи хора като нея настрана, и стъпи на кея. Пое напред и изхабеното от времето дърво заскърца под стъпалата ѝ. От двете ѝ страни се простираше океанът. Когато се обърна назад, за да погледне брега, осъзна, че е оставила другите плажуващи доста назад. Мокрите ѝ крака настръхнаха от лекия бриз, който галеше лицето ѝ и рошеше косата. Изведнъж Каси се почувства особено. Лека и безгрижна. Свободна.

Прииска ѝ се да разпери ръце към вятъра и океана, но не се осмеляваше. Не беше чак толкова освободена. Но пък се усмихна, щом стигна края на пристана.

Небето и морето бяха обагрени в един и същ искрящо син цвят, само хоризонтът светлееше в далечината. На Каси ѝ се стори, че може

да види овала на земята. Над нея се рееха чайки и гларуси.

„Трябва да напиша стихотворение“, помисли си тя. Под леглото у дома си криеше тетрадка, пълна с нейни стихове. На никого не ги показваше, но обичаше да ги чете нощем. Но точно сега не ѝ хрумваше нито ред.

И въпреки всичко, беше прекрасно просто да бъде тук, да усеща соления мирис на морето и горещите дъски под краката си и да чува тихия плисък на водата под дървения кей.

Звукът беше хипнотичен, той сякаш идваше от огромното сърце или белите дробове на планетата и ѝ се струваше странно близък. Каси стоеше, слушаше и се взираше, докато започна да усеща, че собственото ѝ дишане се забавя и като че ли следва вълните. За пръв път, откакто бе пристигнала в Нова Англия^[1], почувства, че принадлежи на това място. Беше част от безкрая на небето, земята и морето, мъничка част от цялата тази необятност, но все пак част.

После постепенно започна да осъзнава, че всъщност не е толкова малка. Беше се потопила в ритъма на земята и сякаш сама контролираше този ритъм. Беше се сляла със стихииите и те ѝ бяха подвластни. Усещаше в себе си туптящия живот на планетата, силен и дълбок. Пулсациите ставаха все по-напрегнати, сякаш в очакване на нещо.

На какво?

Загледана в морето, Каси усети, че в съзнанието ѝ изплуват думи. Не точно стихотворение, а по-скоро нещо като детска песничка.

Небе и море, дръжте бедите далече от мен.

Най-странното беше, че като че ли не си измисляше сама думите. По-скоро имаше чувството, че ги е прочела или чула много отдавна. В ума ѝ проблесна внезапен спомен — сгушена в нечия прегръдка, наблюдаваше океана. Някой я вдигаше високо и тя чуваше същия стих.

Небе и море, дръжте бедите далече от мен.

Земя и море, сбъднете...

Не.

Каси потръпна. Както никога досега, можеше да почувства надвисналото небе, гранитната плътност на земята и неспирното движение на океана, вълна след вълна, чак отвъд хоризонта. И всички те сякаш чакаха, наблюдаваха и я слушаха.

„Не го довършвай — помисли си тя. — Не казвай нито дума повече.“ Внезапно я връхлетя необяснимата увереност, че докато не си спомни последните думи на стиха, ще бъде в безопасност. Всичко щеше да си бъде както досега, щеше да се върне у дома и да живее безметежно тихия си обикновен живот. Докато не изрече цялата фраза, не трябваше да се тревожи за нищо.

Но стиховете долетяха до ума ѝ като някаква далечна мелодия и думите дойдоха на местата си. Не можа да ги възпре.

Небе и море, дръжте бедите далеч от мен.

Земя и море, сбъднете моето желание.

Да.

„О, какво направих“.

Сякаш се скъса някакво въже. Каси осъзна, че стои, вперила безумен поглед в океана. Нещо се беше случило, беше го усетила и сега чувстваше как стихииите се отдръпват от нея. Връзката ѝ с тях беше прекъсната.

Вече не се чувстваше лека и свободна, а гневна и разстроена, заредена със статично електричество. Внезапно океанът ѝ се стори по-необятен от всякога и не толкова дружелюбен. Извърна се рязко и се запъти към брега.

„Идиотка — мислеше си тя, докато вървеше обратно към белия пясък на плажа и тревогата ѝ постепенно стихваше. — От какво се уплаши? Помисли си, че небето и морето наистина те слушат? Че тези думи наистина могат да предизвикат нещо?“

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се посмее над всичко това. Чувстваше се засрамена и се ядосваше на себе си. Ама че развнтено въображение имаше! Беше си все така в безопасност и светът продължаваше да бъде все така обикновен. Думите си бяха само думи.

Но когато някакво движение внезапно привлече вниманието ѝ, не се изненада.

Нещо се случваше на брега.

Беше червенокосото момче. Изскочи измежду боровете и затича надолу по една дюна. Обзета от необяснимо хладнокръвие, Каси забърза по кея, за да го пресрещне на плажа.

Край него подтичваше кучето и го гледаше, сякаш за да му каже, че това е страхотна игра, и за да разбере какво следва. Но съдейки по

изражението на момчето и начина, по който то тичаше, Каси разбра, че това не е никаква игра.

Той огледа опустелия плаж. На около стотина метра вляво брегът се издигаше леко и отвъд него не се виждаше нищо. Погледна към Каси и очите им се срещнаха. После се извърна рязко и се загледа във възвишението.

Сърцето на Каси препускаше диво.

— Почакай! — извика тя.

Непознатият се обърна към нея и бързо я огледа със сиво-сините си очи.

— Кой те преследва? — попита Каси, макар че май се досещаше.

— Двама са — отговори той хрипливо, — приличат на защитници от „Ню Йорк Джайънтс“^[2].

Каси кимна, сърцето ѝ ускори пулса си, но гласът ѝ остана спокоен.

— Казват се Джордан и Логан Бейнбридж — каза тя.

— Ясно.

— Чувал ли си за тях?

— Не. Но подозирах, че имената им звучат по подобен начин.

Каси без малко да прихне. Беше особено привлекателен с разрошената си от вятъра коса и този бдителен поглед. Едва се беше задъхал, макар че беше тичал презглава. Харесваше ѝ дръзкото пламъче в очите му и това, че се шегуваше, въпреки че беше в беда.

— С Радж щяхме да се справим с тях, но те водят подкрепление от още двама — каза той. Вървейки заднишком, додаде: — Най-добре ще бъде да тръгнеш в другата посока, едва ли би искала да се натъкнеш на тях. И ще бъде много мило от твоя страна, ако се престориш, че не си ме виждала.

— Чакай! — извика отново Каси. Каквото и да ставаше, то не беше нейна работа... но в това момче имаше нещо, което я караше да иска да му помогне. — Натам няма изход, зад височината има само скали. Ще попаднеш в капан.

— Но в обратната посока е прекалено открито. Стигнат ли дотук, ще могат да ме видят. Не са много далеч зад мен.

Мислите на Каси препускаха, изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Скрый се в лодката.

— Какво?

— В лодката. Онази с мотора. При кея. — Тя му я посочи. — Можеш да влезеш в кабината и те няма да те видят.

Погледът му проследи нейния, после поклати глава.

— Там вече наистина ще съм в капан, ако ме намерят. А и Радж не обича да плува.

— Няма да те намерят — каза Каси. — Изобщо няма да се приближат до лодката. Ще им кажа, че си тръгнал към скалите.

Той я погледна втренчено и усмивката му се стопи.

— Ти не разбираш — рече тихо. — Тези момчета носят неприятности.

— Изобщо не ме интересува — отвърна Каси и почти го заблъска към кея. *Бързо, бързо, бързо*, нашепваше нещо в ума ѝ. От стеснителността ѝ не беше останала и следа. Единственото, което имаше значение за нея, беше той да се скрие. — Какво ще ми направят, ще ме набият ли? Аз съм просто невинен зрител — рече тя.

— Но...

— О, *моля те*. Престани да спориш. Просто го направи!

Той я погледна за последно, после се обърна и плясна бедрото си, за да привлече вниманието на кучето.

— Хайде, момче!

Втурна се по кея, скочи чевръсто в моторницата и се скри в кабината. Кучето го последва с един мощен скок и излая.

„Ш-шт“, помисли си Каси.

Сега и двамата бяха скрити в лодката, но ако някой тръгнеше натам, лесно щеше да ги види. Каси закачи обратно оръфаното въже и прегради кея.

После се огледа разтревожено, тръгна към водата и нагази до глезените. Приведе се и взе пълна шепя с мокър пясък. Остави водата да изтече заедно с пясъка между пръстите ѝ и в дланта ѝ останаха няколко малки мидички.

Откъм дюните долетяха викове:

— Хей!

Каси вдигна поглед.

Бяха четирима, двамата отпред бяха братята на Порша. Джордан участваше в отбора по дебати, а Логан членуваше в Клуба по стрелба. Или пък беше обратното?

— Ей, видя ли едно момче да притичва оттук? — попита Джордан.

Оглеждаха се във всички посоки, развълнувани като кучета на лов, и тогава на Каси ненадейно ѝ хрумна друг стих. *Четири тънки хрътки, приседнали се смеят*^[3]. Само че тези момчета не бяха грациозни, те бяха яки и потни. И както Каси забеляза, останала без дъх, някак надменни.

— Това е Кати, приятелката на Порша — каза Логан. — Ей, Кати, не видя ли едно момче преди малко?

Каси бавно се приближи към него с шепи, пълни с мидички. Езикът ѝ се беше сковал, а сърцето ѝ така яростно се блъскаше в гръдния ѝ кош, че тя беше убедена, че могат да го видят.

— Ти да не си няма? Какво правиш тук?

Каси безмълвно вдигна ръце и разтвори дланите си.

Те се спогледаха и изсумтяха, а Каси си даде сметка как изглежда в очите на тези момчета, които вече посещаваха колежа — слабичко момиче с невзрачна кафява коса и сини очи. Просто поредната празноглава ученичка от Калифорния, чиято представа за забавление е събирането на безполезни черупки.

— Видя ли някой да минава от тук? — нетърпеливо, но бавно попита Джордан, сякаш не беше сигурен, че го чува добре.

С пресъхнала уста тя кимна и погледна възвишението над плажа. Джордан носеше разкопчано яке върху тениската си, което беше странно, като се имаше предвид колко горещо беше навън. Още по-странна обаче беше издутината под него и когато той се обърна, Каси видя отвътре да проблясва метал.

Пистолет?

Мимоходом ѝ хрумна, че очевидно Джордан беше членът на Клуба по стрелба. Сега, когато видя, че се случва нещо наистина опасно, гласът ѝ се възвърна и тя каза дрезгаво:

— Едно момче с куче тръгна нататък преди няколко минути.

— Пипнахме го! Ще го заклежим при скалите — рече Логан.

Той и другите двама, които Каси не познаваше, тръгнаха по плажа, но Джордан се обърна към нея:

— Сигурна ли си?

Стресната, тя вдигна поглед към него. Защо я питаше? Нарочно отвори широко очи и се опита да изглежда колкото е възможно по-

малка и глупава.

— Да...

— Защото е важно.

Той внезапно я стисна за китката. Каси удивено погледна надолу, а мидичките ѝ се разпиляха. Беше толкова изумена от грубия жест, че не можа да отговори.

— Много е важно — повтори Джордан и тя долови напрежението, стаено в тялото му, и острия мирис на потта му.

Заля я вълна на отвращение, но се опита да опази ококореното си и неразбиращо изражение. Уплаши се, че Джордан ще я дръпне към себе си, но той само изви ръката ѝ.

Не искаше да извика, но не можа да се сдържи. Отчасти заради болката, но най-вече заради онова, което видя в очите му — нещо грозно и изгарящо като огън. Усети, че се задъхва, от детството си не се беше страхувала така.

— Да, сигурна съм — отвърна, останала без дъх, втрещена в онази грозота в очите му, без да може да отвърне поглед. — Тръгна натам, към височината.

— Хайде, Джордан, пусни я! — извика Логан. — Тя е просто дете. Да вървим!

Джордан се поколеба. „Знае, че го лъжа — помисли си Каси с изненада. — Знае, но се бои да повярва, че го знае, защото не разбира как го е узнал.“

„Повярвай ми — каза тя мислено и се взря в него. — Повярвай ми и си върви. Повярвай ми. Повярвай ми.“

Джордан пусна ръката ѝ.

— Съжалявам — грубо измърмори той, обърна се и затича с останалите.

— Да, бе — промълви тя, без да може да помръдне.

Изтръпнала наблюдаваше как четиримата тичат по мокрия пясък, движейки ритмично ръцете и краката си. Якето на Джордан плющеше свободно зад гърба му. Слабостта се разля от стомаха към краката ѝ и Каси почувства коленете ѝ да се огъват, сякаш бяха от пластилин.

После изведнъж отново чу шума на океана. Успокояващ звук, който сякаш я обгърна. Когато четирите тичащи силуета завиха и се скриха от погледа ѝ, тя се обърна към кея, за да каже на червенокосото момче.

Но той вече се беше появил.

Тя принуди омекналите си крака бавно да я поведат по кея. Момчето просто стоеше там, а изражението на лицето му я накара да се почувства странно.

— Най-добре да се махаш оттук или може би отново да се скриеш — колебливо рече тя. — Може веднага да се върнат.

— Не мисля така.

— Ами... — Каси заекна и се вгледа в него почти уплашена. — Кучето ти беше много послушно — несигурно рече най-сетне. — Тоест, не лаеше и не вдигаше шум.

— Той е умен.

— О! — Каси погледна към плажа, опитвайки се да измисли какво друго да каже. Гласът му беше нежен, но погледът му беше остър, а устните безжалостно стиснати. — Май вече наистина ги няма.

— Благодарение на теб — отвърна той. Извърна се и погледите им се срещнаха. — Не знам как да ти благодаря, задето изтърпя всичко това заради мен. Ти дори не ме познаваш.

Каси се почувства още по-особено. Беше като замаяна, не можеше да свали очи от неговите. Сега те не искряха, бяха като сивосиня стомана. Приковаващи, хипнотизиращи. Привличаха я по-близо, по-навътре.

„*Но аз те познавам*“, помисли си тя. В този миг някакво странно видение изплува в съзнанието ѝ. Сякаш се носеше извън тялото си и виждаше как стои на плажа с момчето. Можеше да види как слънцето блести в косите му и лицето си, извърнато към него. Двамата бяха свързани със сребриста нишка, която бръмчеше и пееше.

Енергията, която ги свързваше, беше така реална, че можеше да се пресегне и да я докосне. Тя извираше от сърцата им и се опитваше да ги привлече по-близо един до друг.

Стори ѝ се, че някакъв тих гласец вътре в нея ѝ нашепва: „*Сребрилата нишка никога не може да бъде прекъсната. Животът на двама ви е свързан. Не можете да избягате един от друг, така както не можете да избягате от съдбата.*“

Внезапно видението и гласът изчезнаха така бързо, както се бяха появили. Каси примигна и тръсна глава, опитвайки се да проясни съзнанието си. Момчето все още я гледаше, очаквайки отговор на въпроса си.

— Радвам се, че ти помогнах — каза тя и усети колко глупаво и неадекватно звучат думите ѝ. — И нямах нищо против... онова, което се случи.

Той сведе поглед към китката ѝ и в очите му проблесна сребриста светкавица.

— Аз имах — рече. — Трябваше да изляза по-рано.

Каси отново поклати глава. Последното нещо, което искаше, беше да го заловят и той да пострада.

— Просто исках да ти помогна — повтори тя тихо и объркано. После добави: — Защо те преследвах? — Той извърна поглед и пое дълбоко въздух. Каси се почувства неловко. — Няма значение. Не биваше да питам...

— Не. — Той отново я погледна и се усмихна със своята крива усмивка. — Ако някой има право да пита, то това си ти. Но е малко трудно за обяснение. Аз... не съм в свои води тук. У дома нямаше да се осмелят да ме преследват. Нямаше да посмеят дори да ме погледнат накриво. Но сега съм плячка. — Каси все още не разбираше. — Те не харесват хората, които... са различни — продължи той тихо. — А аз не съм като тях. Много, много съм различен. — „Да“, помисли си тя. „Какъвто и да е, той не прилича на Логан и Джордан. Никога не съм срещала момче като него.“ — Съжалявам, не е кой знае какво обяснение, осъзнавам го. Особено като се има предвид какво направи току-що. Ти ми помогна и аз няма да го забравя. — Той сведе поглед и се огледа, после се засмя. — Аз, изглежда, не мога да направя нищо за теб, нали? Не и тук. Въпреки че... — Замълча за миг. — Чакай малко.

Бръкна в джоба си, пръстите му търсеха нещо. На Каси ѝ се зави свят, кръвта нахлу в лицето ѝ. Нима търсеше пари? Нима мислеше, че може да ѝ плати, задето му помогна? Почувства се по-унижена и шокирана, отколкото когато Джордан я стисна за китката. Не успя да съдържи сълзите си и те напълниха очите ѝ.

Но момчето измъкна от джоба си камък — камък, какъвто можеше да се намери на дъното на морето. Поне на такъв ѝ заприлича на пръв поглед. От едната страна беше грапав и сив, запечатал малки черни спирали като от дребни раковини. Но когато той го обърна, тя видя, че от другата страна е изпъстрен с бледосини кристали, блестящи на слънчевата светлина. Беше красив.

Той го притисна в дланта ѝ и затвори пръстите ѝ около него. Щом камъкът я докосна, Каси усети от дланта нагоре по ръката ѝ да преминава електрическа дъга. Стори ѝ се, че той е жив по някакъв необясним начин. През бумтежа в ушите си, тя чу момчето да ѝ говори бързо и тихо:

— Това е халцедон. Носи късмет. Ако някога си в беда или опасност, ако се почувстваш самотна и няма кой да ти помогне, стисни го силно, наистина силно — усещаше горещите му пръсти върху нейните — и си помисли за мен.

Каси се втрени в него като омагьосана. Едва дишаше и имаше чувство, че гръдният ѝ кош ще се пръсне. Той стоеше толкова близо до нея, че можеше да види очите му с цвета на кристала, чувстваше дъха му върху кожата си и топлината на тялото му, отразяващо слънчевия зной. Косата му не беше изцяло червена — някои кичури бяха толкова тъмни, че изглеждаха направо лилави, други бяха алени като бургундско вино, трети — златисти.

„Различен е“, отново си помисли тя. Не приличаше на никое от момчетата, които някога беше срещала. През тялото ѝ премина сладостен поток, едно диво чувство, съдържащо обещание. Трепереше, усещаше пръстите ѝ да пулсират, но не можеше да каже дали това е ритъмът на нейното, или на неговото сърце. Преди той като че ли беше доловил мислите ѝ, но сега ѝ се струваше, че е направо в съзнанието ѝ. Беше толкова близо и я гледаше...

— И какво ще стане тогава? — прошепна Каси.

— Тогава... може би съдбата ти няма да е същата. — Той рязко се отдръпна, сякаш се сети за нещо, и гласът му се промени. Мигът отлетя. — Струва си да опиташ, не мислиш ли? — додаде той безгрижно.

Неспособна да говори, Каси кимна. Сега той просто се шегуваше. Но миг преди това беше съвсем сериозен.

— Трябва да вървя. Не биваше да се бавя толкова — рече момчето.

Тя преглътна и каза:

— Внимавай. Мисля, че Джордан има пистолет...

— Не бих се изненадал — прекъсна я той. — Не се тревожи, напускам Кейп Код. Поне засега. Ще се върна и може би тогава ще те видя пак.

Понечи да се обърне. После спря и взе ръката ѝ в своята. От допира на кожата му Каси се вцепени. Обърна китката ѝ и се вгледа в червената следа върху нея, после лекичко я погали с пръсти. Когато вдигна поглед, стоманеният блясък се беше върнал в очите му.

— И повярвай ми — прошепна, — един ден той ще си плати за това. Обещавам ти.

И тогава той направи нещо, което потресе Каси повече от всичко случило се през този смайващ ден. Вдигна наранената ѝ ръка, поднесе я към устните си и я целуна. Докосването, толкова нежно и леко, я прониза като огън. Тя се взря в момчето замаяна и невярваща, напълно безмълвна. Не беше в състояние нито да помръдне, нито да проговори, можеше само да си стои там и да чувства.

В следващия миг той вече си беше тръгнал и подсвиркуваше на кучето, което продължаваше да подскача в кръг около Каси. Тя остана сама, загледана след него, здраво стиснала малкия грапав камък в шепата си.

Едва тогава осъзна, че така и не го бе попитала как се казва.

[1] Район от шест щата в североизточната част на САЩ, където в началото на 17-и век са създадени първите колонии на заселници от Англия. — Бел.прев. ↑

[2] Професионален отбор по американски футбол, чието име в превод означава „Гигантите от Ню Йорк“. — Бел.прев. ↑

[3] Стих от американския поет Е. Е. КЪМИНГС, озаглавено „Всичко в зелено“. — Бел.прев. ↑

3

Миг по-късно Каси се отърси от унеса си. Най-добре беше да тръгва — Логан и Джордан можеха да се върнат всеки момент. И ако се досетеха, че нарочно ги е излъгала...

Каси потръпваше, докато се катереше по дюната. Светът наоколо отново ѝ се стори нормален, вече не беше изпълнен с магия и тайнственост. Сякаш се беше събудила от някакво съновидение. Какво си беше представяла? Някакви глупости за сребърни нишки и за момче, което не прилича на никое друго. Но това бяха нелепици. Камъчето в шепата ѝ си беше просто камъче. И думите си бяха само думи. Дори това момче... разбира се, че не беше възможно да е чуло мислите ѝ. Никой не можеше да го прави. Трябваше да има някакво разумно обяснение...

Стисна още по-силно малкото парче скала в дланта си. Кожата ѝ още бе изтръпнала там, където той я бе докоснал, и я усещаше различна от останалите части на тялото си. Помисли си, че няма значение какво щеше да се случи с нея в бъдеще, винаги щеше да усеща докосването му.

Щом се прибра в лятната вила, която бяха наели, затвори вратата и я заключи след себе си. После се спря. Чувахе майка си да говори в кухнята и по гласа ѝ се досети, че нещо не е наред.

Госпожа Блейк беше с гръб към вратата, с леко приведена глава, и притискаше телефонната слушалка до ухото си. Както обикновено Каси остана поразена от слабата фигура на майка си. С дългата си тъмна коса, хваната само с една шнола отзад на врата, госпожа Блейк приличаше на тийнейджърка. Това беше причината Каси да има покровителствено отношение към нея. Всъщност понякога имаше чувството, че тя е майката, а майка ѝ — детето.

И именно затова сега не прекъсна разговора на майка си. Госпожа Блейк беше разстроена и от време на време със задавен глас казваше в слушалката „Да“ или „Знам“.

Каси се обърна и отиде в стаята си.

Приближи се до прозореца и погледна навън, чудейки се разсеяно какво ли става с майка ѝ. Но не можеше да мисли за нищо друго, освен за момчето на плажа.

Дори Порша да знаеше името му, никога нямаше да ѝ го каже, Каси беше убедена в това. Но след като не знаеше името му, как щеше да го открие?

Нямаше да може. Това беше жестоката истина и най-добре за нея беше да не се залъгва повече. Дори и да успееше да научи името му, тя не беше от момичетата, които преследват момчетата. Не я биваше в това.

— А и след седмица си заминавам у дома — промълви Каси.

За пръв път тези думи не ѝ донесоха успокоение и надежда. Остави малкото парче халцедон на нощното си шкафче и то изтрополи с някакъв прощален звук.

— Каси? Каза ли нещо?

Каси се извърна рязко и видя майка си застанала на прага.

— Мамо! Не знаех, че си свършила с телефона. — Майка ѝ продължи да я гледа въпросително и Каси добави: — Просто си мислех на глас. Казах си, че следващата седмица се прибираме у дома.

Странно изражение премина през лицето на госпожа Блейк, сякаш бе пронизана от болка. Големите ѝ черни очи, обкръжени с тъмни кръгове, неспокойно шареха из стаята.

— Мамо, какво има? — попита Каси.

— Току-що говорих с баба ти. Нали си спомняш, че исках да минем да я посетим идната седмица?

Каси много добре си спомняше. Беше разказала на Порша, че двете с майка ѝ ще се спуснат с колата покрай брега и Порша ѝ се беше сопнала, че тук го наричали крайбрежие. От Бостън на юг към Кейп Код било Южното крайбрежие, на север към Ню Хампшър — Северното крайбрежие, а щатът Мейн бил на изток. После между другото я беше попитала къде всъщност живее баба ѝ. Тогава Каси не можа да ѝ отговори, защото майка ѝ така и не ѝ беше казала името на града.

— Да — отвърна тя. — Спомням си.

— Току-що говорих с нея по телефона. Тя е стара, Каси, и не е много добре. По-зле е, отколкото мислех.

— О, мамо. Съжалявам.

Никога не беше виждала баба си, никога дори не беше зървала нейна снимка, но въпреки това се почувства ужасно. Майка ѝ и баба ѝ се бяха отчуждили преди години, още след раждането ѝ, защото майка ѝ напуснала дома, но Каси не знаеше нищо повече. През последните няколко години обаче двете си бяха разменили няколко писма и тя си мислеше, че дълбоко в сърцата си майка ѝ и баба ѝ все още се обичат. Надяваше се да се обичат и с нетърпение беше очаквала да види баба си за пръв път.

— Наистина съжалявам, мамо — повтори. — Тя ще се оправи ли?

— Не знам. Съвсем сама е в онази голяма къща... а и сега с този флебит^[1] ѝ е трудно да се движи. — Слънчевите лъчи осветяваха на ивици лицето на госпожа Блейк. Тя говореше тихо и сподадено, сякаш трудно прикриваше някакво силно чувство. — Каси, с баба ти сме имали своите тежки моменти, но все пак сме семейство, а и тя си няма никой друг. Време е да загърбим противоречията си.

Госпожа Блейк никога преди не беше говорила толкова открито за отношенията с майка си.

— Какви бяха те, мамо?

— Вече няма значение. Тя искаше да следвам път, по който аз не желаех да поема. Мислеше, че постъпва правилно... а сега е сама и се нуждае от помощ.

Каси беше пронизана от тревога. Не беше само загриженост за бабата, която никога не бе виждала... имаше и още нещо. Задейства се някаква аларма вътре в нея. Майка ѝ имаше изражението на човек, който се кани да съобщи лоша новина, но търси най-точните думи.

— Каси, много мислих за това и смятам, че можем да постъпим само по един-единствен начин. Съжалявам, защото това ще обърка живота ти и ще ти бъде трудно... но ти си млада. Ще се приспособиш. Знам, че ще успееш.

Прилив на паника заля Каси.

— Мамо, всичко е наред — бързо заговори тя. — Ти остани тук и направи каквото е необходимо. Аз и сама мога да се подготвя за училище. Лесно ще е, Бет и госпожа Фрийман ще ми помогнат... — Майка ѝ клатеше глава и Каси почувства необходимост да продължи да я залива с порой от думи: — Нямам нужда от много нови дрехи за училище...

— Каси, толкова съжалявам! Трябва да се опиташ да разбереш, скъпа, и да се държиш като възрастен. Знам, че ще ти липсват приятелите. Но и двете трябва да се опитаме да видим нещата откъм хубавата им страна.

Майка ѝ се взираше в прозореца, сякаш нямаше смелост да я погледне.

Каси застина.

— Мамо, какво се опитваш да ми кажеш?

— Няма да се върнем у дома, или поне не в Лос Анджелис. Ще живеем в моя дом, за да бъдем с баба ти. Тя се нуждае от нас. Оставаме тук.

Каси се беше вцепенила. Можда да зададе един-единствен глупав въпрос:

— Къде тук? Къде живее баба? — Сякаш имаше някакво значение.

Най-после майка ѝ извърна поглед от прозореца. Очите ѝ бяха по-големи и по-тъмни от всякога.

— В Ню Салем — тихо отвърна тя. — Градът се казва Ню Салем.

Часове по-късно Каси все още седеше, втренчила немиждащ поглед в прозореца. Съзнанието ѝ безпомощно се въртеше в кръг.

Да остане тук... Да остане в Нова Англия!

Порази я токов удар. Знаех, че ще го видя отново, прошепна някакъв вътрешен глас щастливо. Но и много други гласове в ума ѝ говореха един през друг.

Оставах тук. Няма да се върнеш у дома. Дори ако момчето е някъде в Масачузетс, ти не знаеш даже името му, не знаеш къде живее. Никога няма да го намериш.

„Но може би има някакъв шанс“, отчаяно си помисли тя.

А онзи дълбок глас, който се зарадва на оставането им, прошепна:

Повече от шанс. Това е съдбата ти!

Съдба, присмя ѝ се един друг глас. Не ставай глупава! Съдбата ти е да прекараш първата си година в гимназията в Нова Англия, това е. Където не познаваш никого. Където ще си сама.

Сама, сама, сама, съгласиха се останалите гласове.

Шепотът, идващ от дълбините на съзнанието ѝ, секна и Каси усети как ѝ се изплъзва надеждата да зърне отново червенокосото момче. Остана ѝ само отчаянието.

„Дори няма да мога да се сбогувам с приятелите си в Калифорния.“ Беше умолявала майка си да я пусне да се върне само за да им каже довиждане. Но госпожа Блейк ѝ беше заявила, че не разполагат с пари и време. А и вече била върнала самолетните им билети. Неин приятел щял да изпрати всичките им вещи в дома на баба ѝ.

— Ако се върнеш у дома — нежно ѝ беше казала майка ѝ, — само ще се почувстваш по-зле, защото отново ще трябва да си тръгнеш. Сега поне ще можеш да се откъснеш по-безболезнено от всичко. А и следващото лято пак ще можеш да видиш приятелите си.

Следващото лято? Следващото лято беше след сто години. Замисли се за приятелите си — добрата Бет, мълчаливата Клоувър и остроумната Мириам. Заедно със срамежливата мечтателка Каси четирите бяха неразделни. Е, може би не бяха най-популярните момичета в училище, но се забавляваха и бяха заедно още от началните класове. Какво щеше да прави без тях до следващото лято?

Но гласът на майка ѝ беше толкова тих и разстроен, а очите ѝ толкова тревожни и неспокойни, че на Каси сърце не ѝ даде да роптае и да си излее яда, както ѝ се искаше. Всъщност за момент дори ѝ се прииска да отиде при майка си, да я прегърне и да я успокои, че всичко ще бъде наред. Но малката гореща буца на негодувание, заседнала в гърдите ѝ, не ѝ позволи. Колкото и разстроена да беше майка ѝ, на нея нямаше да ѝ се наложи да ходи в ново училище в щат, отдалечен на над три хиляди километра от дома ѝ. Но на Каси щеше да ѝ се наложи.

„Нови коридори, нови шкафчета, нови класни стаи, нови чинове. Това не може да е истина“, мислеше си тя.

Каси не се беше разкрещяла на майка си, нито я беше прегърнала. Просто безмълвно се беше обърнала към прозореца и оттогава седеше там, докато светлината на деня бавно угасваше, а небето се обагреше първо в розово, после във виолетово и накрая в черно.

Мина много време, преди да си легне. И тогава осъзна, че напълно е забравила за щастливия си камък. Пресегна се, взе го от нощното си шкафче и го пхна под възглавницата си.

Порша се отби, докато двете с майка ѝ товареха взетата под наем кола.

— Отивате ли си вече? — попита тя.

Каси намести с едно последно движение сака си в багажника. Не искаше Порша да разбере, че остават в Нова Англия. Нямаше да допусне тя да научи за нещастieto ѝ и да триумфира.

Каси залепи с усилие една любезна усмивка на лицето си и вдигна поглед.

— Да — отвърна тя и хвърли бърз поглед към майка си, която тъкмо се навеждаше и нареждаше разни неща на задната седалка.

— Мислех, че ще останете до края на следващата седмица.

— Променихме решението си. — Каси се вгледа в лешниковите очи на Порша и се уплаши от студенината в тях. — Не че не си прекарвах добре, беше забавно — добави припряно тя.

Порша отметна от челото сламенорусата си коса.

— Може би отсега нататък ще е по-добре да си стоиш на запад — отсече тя. — Тук не харесваме лъжците.

Каси отвори уста да отвърне нещо, но после се отказа и страните ѝ пламнаха. Значи се бяха досетили за измамата ѝ на плажа. Ето сега беше моментът за някой от онези унищожително язвителни отговори, които измисляше вечер... но, разбира се, не беше в състояние да изрече и дума. Просто стисна устни.

— Приятно пътуване — продължи Порша, хвърли ѝ един последен леден поглед и се обърна.

— Порша! — Стомахът на Каси се беше свил на възел от напрежение, неудобство и гняв, но не можеше да изпусне възможността. — Преди да си замина, искам да те питам нещо.

— Какво?

— Не че има някакво значение... но ми се искаше да знам... просто се чудех... дали знаеш името му.

— Чие име?

Каси усети как кръвта отново нахлува в бузите ѝ, но не се отказа и продължи:

— Името му. На червенокосото момче. Онова от плажа.

Лешниковите очи не трепнаха. Те се втренчиха в нея, а зениците им се свиха в малки зли точки. Когато Каси погледна в тях, осъзна, че няма надежда.

— Какво червенокосо момче на плажа? — натърти многозначително Порша, отново се въртна на пета и си тръгна.

Този път Каси я остави да си иде.

Зелено. Това виждаше Каси по време на пътуването им на север от Кейп Код. От двете страни на магистралата се простираше гора. В Калифорния трябваше да посетиш националния парк, за да попаднеш сред толкова високи дървета...

— Това са захарни кленове — обясни майка ѝ с пресилена веселост, когато Каси се загледа в редицата стройни дървета. — А онези, по-ниските, са червени кленове. През есента се обагрят в червено, в красивите алени цветове на залеза. Само почакай и ще видиш.

Каси не каза нищо. Не искаше да гледа дърветата през есента, защото не искаше да бъде тук.

Минаха през Бостън и продължиха да пътуват покрай брега. *По Северното крайбрежие*, ядно си помисли Каси и продължи да наблюдава как старинни градчета, кейове и скалисти брегове остават зад тях. Предполагаше, че майка ѝ нарочно е избрала панорамния път, и в гърдите ѝ закипя възмущение. „*Защо просто не отидем там и да приключим с всичко това?*“

— Няма ли по-пряк път? — попита тя, отвори жабката на колата и извади картата, оставена там от компанията за коли под наем. — Защо не поемем по Шосе 1? Или по междущатската магистрала?

Майка ѝ не откъсна очи от пътя.

— Мина доста време, откакто за последно съм шофирала по тези места, Каси. Това е пътят, който познавам.

— Но ако минем направо оттук, през Салем... — Каси видя, че подминават отбивката, и каза: — Добре, да не го правим. — От всички места в Масачузетс Салем беше единственото, за което се сещаше, че иска да посети. Страховитата му история беше в унисон с настроението ѝ в момента. — Там са горили вещиците^[2], нали? —

попита тя. — Ню Салем на него ли е наречен? И там ли са горили вещици?

— Не са горили никого, бесили са ги. И не са били вещици. Просто невинни хора, които по стечение на обстоятелствата не са били харесвани от съседите си — поправи я майка ѝ с уморен глас. — А и Салем е било често срещано име в колониалните времена, произлиза от името Йерусалим.

Картата се размаза пред очите на Каси.

— Къде е този град все пак? Дори го няма на картата.

Последва кратко мълчание, преди майка ѝ да отговори:

— Градчето е малко и в много от картите не е отбелязано. Всъщност се намира на остров.

— На остров?

— Не се тревожи. Има мост до континента.

Но Каси беше потресена. *„На остров. Ще живея на остров. В град, който дори го няма на картата.“*

Пътят не беше обозначен. Госпожа Блейк сви по него, колата прекоси моста и се озоваха на острова. Каси не беше очаквала да е толкова голям и се разведри, когато стигнаха. В центъра на града бяха струпани обичайните търговски центрове и магазини за туристи. Имаше „Дънкин Донътс“ и „Дворец на палачинките“, пред чийто вход танцуваше човек в костюм на палачинка, а един голям транспарант обявяваше, че предстои откриване.

Каси усети как възелът в стомаха ѝ се поотпусна. Град с танцуващи палачинки не би могъл да е толкова лош. Но скоро майка ѝ зави по някакъв път, който се заизкачва нагоре, докато градът остана далеч зад тях.

Каси осъзна, че явно пътуват към най-високата точка на острова. Червеното слънце се отразяваше в прозорците на няколко къщи, струпани на билото. Докато се приближаваха към тях, тя най-напред се притесни, после се разтревожи и най-накрая ѝ прилоша от отчаяние.

Защото къщите бяха стари. Ужасяващо стари, не просто старомодни или красиво състарени. Те бяха древни. И макар че някои изглеждаха добре поддържани, други сякаш всеки момент щяха да се срутят в камара разтрошени греди.

„Боже, нека да е онази“, помисли си Каси, вперила поглед в една красива жълта сграда с няколко кули и еркерни прозорци. Но майка ѝ я подмина, без да намали. Подмина и следващата, и другата след нея.

И ето че остана само една къща, последната на склона, и колата им се насочи натам. Докато наближаваха, Каси отчаяно се взираше в нея. Имаше формата на удебелена и обърната надолу буква Т. Едното крило гледаше към пътя, но когато го заобиколиха, Каси видя, че задното крило е съвсем различно. То имаше стръмен покрив и малки причудливи прозорци със стъкла във формата на диамантени фасети. Дори не беше боядисана, просто беше облицована с износени от времето дъски.

Предното крило беше боядисвано... някога. Онова, което беше останало от боята, се лющеше на ивици. Двата комина изглеждаха схлупени и нестабилни, а покривът като че беше хлътнал. Прозорците бяха симетрично разположени по фасадата, но повечето сякаш не бяха мити от векове.

Каси се взираше безмълвно. Никога през живота си не беше виждала по-потискаща къща. Наистина ли трябваше да живее тук?

— Е — каза майка ѝ с жизнерадостен тон, когато свиха по чакълестата алея, — това е. В тази къща отраснах. У дома сме.

Каси не беше в състояние да продума. Балонът от ужас, гняв и негодувание, който се надуваше в гърдите ѝ ставаше все по-голям и по-голям, докато не ѝ се стори, че ще се пръсне.

[1] Възпалително заболяване на венозните стени. — Бел.прев. ↑

[2] Става дума за лова на вещици в гр. Салем, Нова Англия, през 17-и век, когато близо 200 души са обвинени в упражняване на вещерство. Някои от тях умират при мъченията в затвора, 19 са обесени, а един е убит с камъни. — Бел.прев. ↑

Майка ѝ продължаваше да говори с онова нейно фалшиво безгрижие, но до Каси достигаха само откъслечни думи:

— ... основното крило всъщност е отпреди Войната за независимост, състои се от етаж и половина... предното крило е в стила на джорджианската архитектура...

Тя говореше и говореше... Каси отвори вратата на колата и обходи с поглед къщата. Колкото повече я оглеждаше, толкова повече не ѝ харесваше.

Майка ѝ обясняваше задъхано за входната врата и прозореца над нея, гласът ѝ беше пресипнал:

— ... не е сводест, а правоъгълен. Полукръглата арка се появява по-късно...

— *Мразя я!* — изкрещя Каси, а гласът ѝ прозвуча пронизително в смълчания въздух. Нямаше предвид полукръглата арка, каквото и да беше това. — *Мразя я* — отново извика тя разпалено.

Майка ѝ замълча зад нея, но Каси не се обърна да я погледне. Взираше се в ужасната еднообразна къща, в редовете неизмити прозорци, в схлупените стрехи и в цялото ѝ чудовищно туловище и трепереше.

— Това е най-грозното нещо, което съм виждала. *Мразя я*. Искам да си вървя у дома. Искам да си вървя у дома!

Обърна се рязко и щом срещна пребледнялото лице на майка си и стъписания ѝ поглед, избухна в сълзи.

— О, Каси! — Майка ѝ протегна ръце към нея над покрива на колата. — Каси, милинка. — В нейните очи също имаше сълзи и когато вдигна поглед към къщата, Каси остана поразена от изражението ѝ. Никога не беше виждала толкова силна омраза и страх, изписани на нечие лице. — Каси, чуй ме. Ако наистина не искаш да останеш...

Изведнъж госпожа Блейк замълча. Каси продължаваше да плаче, когато чу шум зад себе си. Обърна се и видя вратата на къщата да се

отваря. На прага, подпряна на бастун, застана възрастна жена с посивяла коса.

Каси се обърна към майка си.

— Мамо? — умоляващо промълви тя.

Но майка ѝ гледаше към вратата и на лицето ѝ бавно се изписа унило примирение. Когато вдигна поглед към дъщеря си, фалшивият бодър тон се беше върнал в гласа ѝ.

— Това е баба ти, миличка — каза. — Да не я караме да ни чака.

— Мамо... — прошепна Каси отчаяно.

Но очите на майка ѝ бяха празни и непроницаеми.

— Хайде, Каси — рече тя.

На Каси ѝ дойде налудничавата идея да се хвърли в колата и да се заключи вътре, докато някой дойде да я спаси. Но внезапно се почувства крайно изтощена. Вече бяха тук. Нищо не можеше да се направи. Затръшна вратата на колата и безмълвно последва майка си към къщата.

Жената на прага беше древна. Толкова стара, че можеше да ѝ бъде поне прабаба. Каси напразно се опита да открие у нея някаква прилика с майка ѝ.

— Каси, това е баба ти Хауард.

Каси съумя да измъкне нещо. Старицата с бастуна пристъпи напред и втренчи дълбоко хлътналите си очи в лицето ѝ. В същия миг на Каси ѝ хрумна откачената мисъл: „*Тя ще ме хвърли във фурната.*“ Но вместо това усети как ръцете на жената я обгръщат в изненадващо силна прегръдка. Тя автоматично вдигна ръце, за да отвърне на жеста.

Баба ѝ се отдръпна, за да я погледне.

— Каси! Най-сетне. След всичките тези години. — Момичето се смути, когато старицата се взря в нея. В погледа ѝ се четяха едновременно безпокойство и надежда. — Най-сетне — отново като че ли на себе си прошепна баба ѝ.

— Радвам се да те видя, майко — поздрави госпожа Блейк тихо и официално и развълнуваните стари очи се отклониха от лицето на Каси.

— Александра, мила моя, толкова време мина. — Двете жени се прегърнаха, ала смътното напрежение между тях остана. — Но защо ви държа тук навън. Влизайте, влизайте и двете — каза бабата на Каси и избърса очите си. — Опасявам се, че старият ми дом е малко

позанемарен, но ви избрах най-хубавите стаи. Хайде да заведем Каси в нейната.

Под гаснещата червена светлина на залязващото слънце вътре къщата изглеждаше огромна и мрачна. И всичко беше овехтяло — от износените тапицерии на столовете до избелелите килими върху подовите от чамови дъски.

Качиха се бавно по стълбите, защото бабата на Каси трябваше да се подпира на парапета, после минаха по дълъг коридор. Дъските скърцаха под маратонките на Каси, а светлините на лампите, разположени високо по стените, потрепваха тревожно. *„Една от нас би трябвало да носи свещник“*, помисли си Каси. Всеки миг очакваше да зърне по коридора някой представител на семейство Адамс.

— Лампите и цялата електрическа инсталация я направи дядо ти — извини се баба й. — Толкова много неща настояваше да свърши сам. Ето това е твоята стая, Каси. Надявам се, че розовото ти харесва.

Каси се ококори, когато баба й отвори вратата. Стаята приличаше на спалня от музей. Беше обзаведена с блестящи масивни мебели. Леглото с четири колони беше покрито с драпирана покривка в цвят пепел от рози, а около него се диплеше балдахин в същия нюанс. Столовете с високи облегалки бяха тапицирани в подходяща дамаска. Върху полицата над камината имаше калаен свещник и порцеланов часовник. Спалнята беше красива, но толкова импозантна...

— Можеш да подредиш дрехите си тук, този шкаф е от чист махагон — обясняваше баба й. — Стилът се нарича бомб^[1]. Изработен е тук, в Масачузетс. Това е единственото място във всички колонии, където са се правели такива мебели.

Всички колонии смаяно си помисли Каси, втрещена в декоративните извивки на шкафа.

— А това са тоалетката ти и гардеробът... Погледна ли през прозорците? Помислих си, че ще ти хареса да се настаниш в ъгловата стая, защото така ще можеш да виждаш гледката и на юг, и на изток.

Каси надзърна. През единия прозорец се виждаше пътят. Другият гледаше към океана, който в този момент беше оловносив под притъмняващото небе, точно като настроението на Каси.

— Ще те оставя тук, за да се настаниш — рече баба й. — Александра, за теб съм определила зелената стая в другия край на коридора...

Майката стисна бързо и като че ли плахо дъщеря си за рамото. После Каси остана сама. Сама с масивните червеникави мебели, студената камина и тежките драперии. Приседна внимателно на един стол, защото огромното легло я плашеше.

Замисли се за спалнята си в дома им в Калифорния, за талашитените мебели, плакатите на „Фантомът от операта“ и новия CD плейър, който си беше купила с парите, спестени от работата ѝ като детегледачка. Беше боядисала библиотеката си в бледосиньо, за да изпъква колекцията ѝ от еднорози. Събираше всякакви еднорози — плюшени, стъклени, керамични, метални. Веднъж приятелката ѝ Клоувър ѝ беше казала, че самата тя е като еднорог — синеока, свенлива и различна от всички останали. Сега всичко това, изглежда, беше част от един отминал живот.

Каси не знаеше колко дълго беше седяла така, но в един момент откри, че държи халцедона в ръката си. Явно го беше извадила от джоба си.

„Ако някога си в беда или опасност“, спомни си тя и я заля вълна на копнеж. Но сетне я обзе гняв и си каза ядно: „Не ставай глупава. Не си в опасност. И няма камък, който да ти помогне“. Прииска ѝ се да захвърли халцедона, но вместо това го потри в бузата си и усети хладната неравна повърхност на кристалите. Това я накара да си спомни нежното докосване на онова момче, което беше пронизало душата ѝ. Дръзко прокара кристала по устните си и усети как местата на неговия допир започнаха да туптят. Каси все още чувстваше хладните му пръсти върху дланта си... А вътрешната страна на китката ѝ... Затвори очи и затаи дъх при спомена за целувката. Какво ли щеше да почувства, ако устните му я бяха докоснали там, където кристалът се допираше в момента? Остави ръката си да се спусне надолу, прокара студения камък по шията си и го задържа във вдлъбнатината, където туптеше пулсът ѝ. Почти усещаше как той я целува, както никое друго момче не го беше правило, и си представяше, че устните му са наистина там. *„Бих ти позволила — мислеше си тя, — макар че не бих позволила на никой друг... Бих ти се доверила...“*

Но той си беше тръгнал. Каси се сепна при спомена. Беше я изоставил и си бе заминал, както другият най-важен мъж в живота ѝ.

Рядко мислеше за баща си. Рядко си позволяваше да го прави. Той си беше отишъл, когато тя беше съвсем малко момиченце, беше ги оставил двете с майка ѝ да се грижат сами за себе си. Майка ѝ казваше на хората, че е починал, но на Каси беше признала истината — той просто беше заминал. Може би вече бе мъртъв или пък беше някъде другаде, с друго семейство, с друга дъщеря. Двете с майка ѝ никога нямаше да узнаят. И макар че госпожа Блейк никога не говореше за него, освен ако някой не я попиташе, Каси знаеше, че баща ѝ беше разбил сърцето ѝ.

„Мъжете винаги си отиват — помисли си тя и гърлото ѝ се стегна болезнено. — И двамата ме изоставиха. И сега съм тук... сама. Поне да имаше с кого да си поговоря... може би сестра... някой...“

Все още със затворени очи, Каси остави ръката, която държеше кристала, да падне в скута ѝ. Беше толкова изтощена от всичко преживяно, че нямаше сили дори да стане и да отиде до леглото. Просто седеше там, сама в полумрака, докато дишането ѝ се забави и тя заспа.

Онази нощ сънува сън — или може би не беше сън. Сънува, че майка ѝ и баба ѝ влизат в спалнята, движат се съвсем безшумно, сякаш се носят над пода. Усещаше ги, но не можеше да се помръдне, когато те я вдигнаха от стола, разсъблякоха я и я сложиха да си легне. После двете се надвесиха над леглото ѝ и се загледаха в нея. Очите на майка ѝ бяха странни, тъмни и неразгадаеми.

— Малката Каси — каза баба ѝ с въздишка. — Най-сетне. Но колко жалко...

— Ш-шт! — остро я прекъсна майка ѝ. — Ще я събудиш.

Баба ѝ въздъхна отново.

— Но ти разбираш, че това е единственият начин...

— Да — отвърна майка ѝ с празен, примирен глас. — Разбирам, че не можеш да избягаш от съдбата си. Аз не трябваше и да се опитвам.

„И аз си мислех същото — каза си Каси в полусън. — Не можеш да избягаш от съдбата си.“ Смътно видя как майка ѝ и баба ѝ

се отдалечават към вратата и дочу шепота им. Не разбираше какво говорят, до нея достигна само едно просъскване:

— ... *жертвоприношение...*

Не беше сигурна коя от двете произнесе думата, но тя продължи да отеква отново и отново в съзнанието ѝ. Дори когато мракът я обгърна, продължаваше да я чува. *Жертвоприношение... жертвоприношение... жертвоприношение...*

Беше сутрин. Каси лежеше на старинното легло, а през източния прозорец струяха слънчеви лъчи. Стаята приличаше на листенце от роза, вдигнато към светлината, топло и сияйно. Някъде отвън чуруликаше птичка.

Каси седна. Имаше смътен спомен за някакъв сън, но той беше неясен и далечен. Носът ѝ беше запушен, може би от плача, и главата леко ѝ се маеше. Чувстваше се така, както се чувства човек, когато се наспи добре след дълго боледуване или дълбоко страдание — някак странно олекнала и успокоена. Затишие след бурята.

Облече се. Тъкмо преди да излезе от стаята, забеляза щастливото парче халцедон на пода, вдигна го и го пхна в джоба си.

Изглежда, още никой не беше станал. Дори през деня дългият коридор беше тъмен и студен, слънце проникваше единствено през прозорците в двата му противоположни края. Докато вървеше, Каси почувства, че трепери, а мъждивата светлина от лампите сякаш потрепваше в знак на съчувствие.

На долния етаж беше по-светло, но имаше толкова много стаи, че когато се опита да ги разгледа, скоро се загуби. Най-накрая се озова в антрето и реши да излезе навън.

Дори не се замисли защо, просто искаше да огледа района. Тръгна по дългиятесен селски път, минаващ покрай редица от къщи. Беше толкова рано, че навън беше пусто. Най-накрая се озова пред красивата жълта къща с кулите. Високо в една от тях проблясваше стъкло. Докато се взираше нагоре с любопитство, забеляза движение в прозореца на приземния етаж, който беше най-близо до нея. В стаята, която беше кабинет или библиотека, стоеше високо и стройно момиче. То се беше навело над нещо като бюро пред прозореца, а лицето му се криеше зад водопад от изумителна дълга коса. Тази коса... Каси не

можеше да свали очи от нея. Сякаш надолу се изливаха слънчеви и лунни лъчи. При това беше естествена — нямаше тъмни корени. Никога не беше виждала нещо толкова красиво.

Двете бяха така близо — Каси стоеше точно до спретнатия жив плет пред прозореца, а момичето — вътре, с лице към нея, но гледаше надолу. Каси захласната наблюдаваше какво прави непознатата. Ръцете на момичето се движеха грациозно, стривайки нещо в хаванче с чукало. Подправки? Каквото и да беше, движенията ѝ бяха бързи и сръчни, а ръцете ѝ — изящни и красиви.

Каси беше завладяна от странно усещане... „Ако само вдигне поглед. Просто да погледне през прозореца.“ И ако го направеше, тогава... нещо щеше да се случи. Каси не знаеше какво, но кожата ѝ настръхна. Усети толкова силно чувство за връзка, за... родство. Ако момичето само вдигнеше поглед...

„Извикай я. Хвърли камъче по прозореца.“ Каси наистина се оглеждаше за камъче, когато отново долови движение. Момичето с искрящата коса се обърна, сякаш отговаряше на нечие повикване от вътрешността на къщата. За един кратък миг Каси зърна прекрасно свежо лице, после тя се обърна и бързо се отдалечи, а косата ѝ се развя като коприна зад гърба ѝ.

Каси въздъхна.

„Добре, че не направих тази глупост“ каза си тя, докато вървеше към къщата на баба си. Чудесен начин да се представиш на съседите си, хвърляйки камъни по прозорците им. Но у нея остана едно смазващо чувство на разочарование. Струваше ѝ се, че няма да има друга възможност, че никога няма да събере кураж да се запознае с това момиче. Такава красавица несъмнено си имаше достатъчно приятели и без нея.

След като беше съзерцавала слънчевата викторианска сграда, плоската квадратна къща на баба ѝ изглеждаше още по-грозна. Каси печално се отпрати към стръмния бряг, за да погледа океана.

Синьо. Толкова наситено, че не знаеше как да го опише. Гледаше как водата мие тъмните скали и почувства необясним трепет. Вятърът развяваше косите ѝ, а тя наблюдаваше как утринното слънце проблясва по вълните. И отново почувства... онази близост. Сякаш нещо шепнеше на кръвта ѝ и се опитваше да докосне някаква струна

дълбоко в нея. Имаше нещо особено в това място, в това златокосо момиче. Струваше ѝ се, че всеки момент ще го разбере...

— Каси! — Тя се огледа стреснато. Баба ѝ я викаше от прага на старото крило на къщата. — Какво правиш? За Бога, махни се от ръба!

Каси погледна надолу и веднага ѝ се зави свят. Пръстите на краката ѝ почти стърчаха над пропастта.

— Не предполагам, че съм толкова близо — каза тя и отстъпи назад.

Баба ѝ я изгледа изпитателно и кимна.

— Добре, ела сега и ще ти направя закуска. Обичаш ли палачинки?

Леко засрамена, Каси тръгна към къщата. Въпреки че странният ѝ сън все още не ѝ даваше покой, тази сутрин тя определено се чувстваше по-добре отколкото вечерта. Влезе заедно с баба си през тежката масивна врата.

— Това е входът на старата къща — обясни възрастната жена. Каси забеляза, че днес кракът не я мъчеше толкова. — Странно е, че води направо в кухнята, нали? Но в онези времена така са живеели. Защо не седнеш, докато правя палачинките?

Каси се оглеждаше смаяно. Помещението не приличаше на нито една кухня, в която беше влизала преди. Имаше хладилник, газова печка, дори микровълнова, наместена в дъното на един дървен плот, но всичко останало приличаше на филмов декор. Над всичко доминираше огромно огнище, голямо колкото килер, в което не гореше огън, но дебелият слой пепел в него подсказваше, че се ползва редовно. Вътре на желязна пръчка висеше котле. Наоколо бяха окачени китки изсушени растения и билки, от които се носеше приятно ухание.

Колкото до жената пред печката...

Предполагаше се, че бабите трябва да са розовобузести и сърдечни, с меки скутове и големи чекови книжки. Но тази жена беше кокалеста и прегърбена, с прошарена коса и голяма бенка на бузата. Каси всеки момент очакваше тя да се приближи до желязното котле и да го разбърка, мърморейки: „Плам, пламти! Котел, бълбукай!“^[2]

Каси се засрами от хрумването си. „Та това е баба ти — каза си тя възмутено. — Единствената ти жива роднина, с изключение на майка ти. Не е нейна вината, че е стара и грозна. Затова недей да стоиш като паметник, а ѝ кажи нещо мило.“

— Благодаря — отвърна тя, когато старицата сложи чиния с димящи палачинки пред нея. После добави: — Ъ-ъ, сухите цветя над огнището миришат много хубаво.

— Лавандула и мащерка — рече баба й. — Ако искаш, като закусиш, ще ти покажа градината си.

— Ще бъде чудесно — искрено отговори Каси.

Но когато се нахрани и баба й я изведе навън, онова, което видя, не беше точно градина. Имаше наистина някакви цветя, но повечето растения бяха плевели и буренаци, неподдържани и избуяли.

— О... колко хубаво! — каза Каси несигурно. Може би старата жена все пак не беше с всички си. — Какви необикновени... растения.

Баба й и хвърли проницателен поглед и се усмихна.

— Това са билки — обясни тя. — Ето, това е маточина. Помириши.

Каси взе сърцевидното набраздено листо и го помириса. Ухаеше на току-що обелен лимон.

— Хубаво е — рече изненадано тя.

— А това е киселец, опитай го.

Каси предпазливо взе малкото заоблено листо и гризна крайчето му. Вкусът беше силен и свеж.

— Вкусно е... като кисела трева! — каза тя и погледна баба си, която й се усмихна. — А това какво е? — Отхапвайки отново от листото, тя посочи няколко яркожълти цветни пъпки.

— Това е вратига. А онези, които приличат на бели маргаритки, са майчина билка. Листата им са подходящи за салати.

На Каси й стана интересно.

— Ами онези? — попита тя и посочи едно растение с кремавобели цветове, които се увиваха около други храсти.

— Орлови нокти. Садя ги, защото ухаят хубаво. Пчелите ги обожават, пеперудите също. През пролетта тук става шумно като на централната гара в Ню Йорк.

Каси понечи да откъсне един стрък с нежни пъпки, но се спря.

— Може ли... Бих искала да занеса няколко в стаята си. Ако нямаш нищо против, разбира се.

— О, за Бога, откъсни си колкото искаш. Те затова са тук.

„Тя всъщност изобщо не е стара и грозна — помисли си Каси и откъсна няколко стръка от кремавите цветя. — Просто е... различна. Различна не означава непременно лоша.“

— Благодаря, бабо — каза тя, докато се връщаха в кухнята.

После понечи да попита за жълтата къща и кой живее в нея, но баба ѝ взе нещо, оставено до микровълновата печка, и ѝ го подаде.

— Ето, Каси. Това дойде по пощата вчера, за теб е.

Бяха две брошури, червена и бяла, хванати с картонена лента. На едната пишеше Наръчник за родители и ученици на гимназия „Ню Салем“. Другата беше Учебна програма на гимназия „Ню Салем“.

„О, Боже — помисли си Каси. — Училище.“

Нови коридори, нови шкафчета, нови класни стаи, нови лица. В една от брошурите беше пъхнат лист, на който пишеше „Програма на учебните часове“ с името и адреса ѝ: Кроухейвън Роуд, Номер 12, Ню Салем.

Баба ѝ може би не беше толкова лоша, дори къщата може би нямаше винаги да ѝ се струва толкова ужасна — помисли си Каси. Но училището? Как въобще щеше да се справи с училището тук, в Ню Салем?

[1] Стил на изработване на дървени мебели с декоративни вълнообразни форми. — Бел.прев. ↑

[2] Откъс от заклинание на вещиците от пиесата „Макбет“ на У. Шекспир. Цитатът е в превод на В. Петров. — Бел.прев. ↑

Сивият кашмирен пуловер или синята жилетка с белите шарки — това беше въпросът. Каси застана пред огледалото с позлатена рамка и първо задържа пред себе пуловера, а после жилетката. Взе решение — синята жилетка — синьото беше любимият ѝ цвят, а и подчертаваше цвета на очите ѝ. Пълничките херувимчета от старинното огледало изглежда бяха съгласни и се усмихваха одобрително.

Първият учебен ден вече бе дошъл и Каси откри, че е развълнувана. Разбира се, беше и малко напрегната, но го нямаше острия и безнадежден ужас, който очакваше да изпитва. Все пак беше интересно да тръгнеш на училище на ново място. Сякаш започваше живота си наново. Може би самата тя щеше да се промени. Старите ѝ приятели биха я описали като „мила, но срамежлива“ или пък „забавна, но някак прекалено тиха“. Но тук никой не знаеше това. Може би тази година тя щеше да бъде „отраканата Каси“ или „купонджийката Каси“. Може би дори щеше да се окаже достойна да бъде приятелка на момичето с лъчистата коса. При тази мисъл сърцето ѝ заби учестено.

Беше жизненоважно какво впечатление ще направи първия ден. Каси облече синята жилетка и отново огледа нервно отражението си. Искаше ѝ се да може да направи нещо повече с косата си. Тя беше мека и падаше на вълни, в които проблясваха красиви оттенъци, но ѝ се искаше прическата ѝ да бъде по-артистична. Като на момичето от онази реклама — тя погледна към отвореното списание върху тоалетката. Специално си го беше купила, когато миналата седмица отиде в града, за да се запознае с училищната мода за този сезон. Повече не намери кураж да се приближи до жълтата викторианска къща, въпреки че неведнъж беше минавала покрай нея със стария фолксваген „Рабит“ на баба си, надявайки се „случайно“ да срещне красивото момиче.

Да, на следващия ден щеше да опъне косата си назад като модела от списанието.

Тъкмо се канеше да се дръпне от огледалото, когато нещо на съседната страница привлече вниманието ѝ. Колонката с хороскопа. Знакът на нейната зодия — рак — като че гледаше право към нея. Очите ѝ механично започнаха да четат текста отдолу.

„Отново ви е обзело неприятно чувство на несигурност. Време е за позитивно мислене! Ако и то не помогне, запомнете — нищо не е вечно. Опитайте се да не предприемате резки промени този месец. Вече имате да се справяте с достатъчно много проблеми.“

„Хороскопите са такава глупост“ помисли си Каси и с рязко движение затвори списанието. Майка ѝ винаги ѝ повтаряше това и беше права.

Неприятно чувство на несигурност. Достатъчно беше да кажеш на някой, че е несигурен, и той ще се почувства точно така! В това нямаше нищо свръхестествено. Но щом не вярваше в свръхестественото, тогава какво правеше носещият щастие халцедон в джобчето на раницата ѝ? Каси стисна зъби, извади камъка и го прибра в кутията си за бижута, после слезе долу, за да каже довиждане.

Училището представляваше внушителна триетажна сграда от червени тухли. Толкова беше величествена, че след като паркира фолксвагена в подножието на хълма, Каси за кратко се побоя да се приближи. Имаше няколко тесни пътеки, които водеха нагоре, и тя най-сетне се престраши да поеме по една от тях. Когато се изкачи горе, гърлото ѝ се стегна и тя се ококори.

Боже, приличаше по-скоро на колеж или нещо такова. Това не беше училище, а архитектурен паметник. Надписът на изпъкналата каменна плоча отпред гласеше: Гимназия „Ню Салем“, а под него имаше нещо като герб, на който пишеше: „Град Ню Салем, основан през 1693 година“. Толкова стар ли беше този град? На триста години? Най-старата сграда в квартала на Лос Анджелис, където живееха преди, беше може би на петдесет години.

„Аз не съм стеснителна — повтаряше си тя, заставяйки се да върви напред. — Аз съм самоуверената Каси.“

Един невероятно силен рев я накара да извърне рязко глава и да отскочи. Само инстинктът ѝ я спаси да не бъде прегазена. С разтуптяно сърце гледаше към онова, което едва не я помете. По велосипедната алея се носеше мотоциклет, но още по-изумителен беше ездачът му — момиче в прилепнали черни джинси и рокерско яке. Изглеждаше атлетично и силно, затова, когато паркира мотоциклета си на велосипедната стоянка и се обърна, Каси се изненада колко пленително красиви са чертите му. Единствено враждебното изражение помрачаваше това изящно и женствено лице, обрамчено с непослушни тъмни къдрици.

— Какво зяпаш? — внезапно попита момичето.

Каси се сепна. Изглежда, наистина я зяпаше. Момичето направи крачка напред и Каси неволно отстъпи.

— Съжалявам... не исках... — Не можеше да откъсне поглед от нея. Под якето си момичето носеше къс черен потник, изпод който се показваше малка татуировка с формата на лунен сърп. — Съжалявам — повтори Каси безпомощно.

— Дано наистина да съжаляваш. Разкарай се от очите ми!

„Ти беше тази, която едва не ме прегази“ каза си Каси. Но въпреки това кимна припряно и за нейно огромно облекчение момичето се обърна.

„Боже, колко противно започва първият ми учебен ден — мислеше си Каси, докато бързаше към входа на училището. — Ама че ужасно момиче. Е, след такова начало нещата едва ли биха могли да станат по-лоши.“

Навсякъде около нея цареше възбудено оживление. Учениците си подвикваха и се поздравяваха, момичетата се кикотеха и прегръщаха, момчетата лудуваха. Сякаш всички се познаваха.

Каси беше единственото изключение. Тя стоеше встрани и гледаше новите подстрижки на момчетата и модните дрехи на момичетата, долавяше ароматите на твърде силни парфюми и излишно количество афтершейв и се чувстваше по-самотна от всякога.

„Продължавай да вървиш — заповяда си тя. — Не стой така и не се оглеждай за онова момиче, върви и намери класа си. Може би там ще попаднеш на някой, който седи сам, и ще можеш да го заговориш. Трябва да изглеждаш отракана, ако искаш и останалите да те вземат за такава.“

Първият ѝ час беше по творческо писане — избираем предмет от програмата по английски език. Каси беше доволна, защото обичаше да пише, а според брошурата на гимназията, предметът предлагаше възможност за публикации в литературното списание и вестника на училището. И преди беше работила за училищния вестник, може би и тук щеше да успее.

Разбира се, в брошурата пишеше, че записванията за този предмет стават още през пролетта, и Каси все още не разбираше как баба ѝ беше успяла да я вреди точно преди началото на учебната година. Сигурно имаше връзки в администрацията на училището или нещо такова.

Без проблеми откри в коя стая се провежда часът и седна на един чин по-назад, където нямаше да бие на очи. Стаята се пълнеше и като че ли всеки имаше с кого да си говори. Никой дори не я забеляза.

Започна ожесточено да драска нещо в тетрадката си, опитвайки се да изглежда толкова погълната от заниманието си, че сякаш не забелязва, че е единствената в класа, до която не седи никой.

— Ти си нова, нали?

Момчето, което седеше пред нея, се обърна. Усмивката му беше неподправено дружелюбна и ослепителна. Каси си каза, че той със сигурност знае колко добре изглежда. Имаше къдрава кестенява коса и беше очевидно, че е много висок.

— Нова ли си? — повтори той.

— Да — отвърна Каси и се ядоса на треперещия си глас. Но това момче беше толкова привлекателно... — Казвам се Каси Блейк. Наскоро се преместих тук от Калифорния.

— Аз съм Джефри Лавджой — каза той.

— О! — отвърна Каси, опитвайки се да звучи така, сякаш беше чувала за него, защото той очевидно това и очакваше.

— Централен нападател и капитан на баскетболния отбор — добави той.

— О, страхотно! — „Боже, колко съм тъпа“, мислеше си Каси. Би могла да измисли нещо по-оригинално. Звучеше като безмозъчна идиотка. — Искам да кажа... сигурно е вълнуващо.

— Интересуваш ли се от баскетбол? Някой път може да си поговорим за спорт.

Изведнџж Каси се изпълни с благодарност към него. Той не обръщаше внимание на бръщолеветането ѝ, на глупостта ѝ. Е, явно обичаше да му се възхищават, но какво от това? Беше мил и ако се появяваше от време на време с него, това определено щеше да подобри имиджа ѝ.

— Ще бъде страхотно — рече тя и съжали, че не се сети за друго прилагателно. — Може би... може би на обяд...

Над нея се спусна сянка или поне тя така го почувства. Във всеки случай, неочаквано долови нечие присъствие край себе си, което я накара да замлъкне и да вдигне поглед.

До Каси стоеше момиче, най-поразителното момиче, което беше виждала. Високо, едро, красиво и с пищни форми. Имаше буйни гарвановочерни коси, а бледата му кожа сияеше от самоувереност и сила.

— Здравей, Джефри — каза непознатата.

Гласът ѝ бе нисък за момиче, плътен и дрезгав.

— Здравей, Фей. — В поздрава на Джефри не звучеше ентузиазъм и той изглеждаше напрегнат.

Момичето се приведе над него с ръка, опряна на облегалката на стола му, и Каси долови аромата на тежък парфюм.

— Не те виждах често през лятната ваканция — каза Фей. — Къде беше?

— Насам-натам — нехайно рече Джефри, но усмивката му беше принудена и сякаш цялото му тяло се беше изопнало.

— Не бива така да се криеш. Лошо момче. — Фей се наведе още по-близо. Носеше блуза с паднали рамене и сега голяма част от пищната ѝ плът беше разголена точно пред очите на Джефри. Но Каси не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ. Тя имаше чувствени начупени устни и необикновени очи с цвят на мед, които сякаш светеха със странен златист блясък. — Знаеш ли, че тази седмица дават нов филм на ужасите в кино „Капри“? — рече тя. — Харесвам филмите на ужасите, Джефри.

— Мога да мина и без тях — отвърна ѝ Джефри.

Фей се изкикоти с плътен, обезпокоителен смях.

— Може би просто не си ги гледал с правилното момиче — прошепна тя. — При подходящи условия мисля, че могат да бъдат много... възбуждащи.

Каси усети как се изчервява от неудобство. Джефри облиза устни, изглеждаше едновременно заплепен и уплашен. Като заек в капан.

— Тази събота и неделя мислех да заведа Сали в Глостър... — започна той със задавен глас.

— Ами, тогава просто ще трябва да кажеш на Сали, че... нещо е възникнало — каза Фей, приковавайки го с поглед. — Можеш да дойдеш да ме вземеш в събота вечерта в седем.

— Фей, аз...

— И недей да закъсняваш! Мразя, когато момчетата закъсняват.

През цялото време чернокосото момиче така и не погледна към Каси. Но когато се изправи, за да си върви, Фей й хвърли лукав и заговорнически поглед, сякаш отлично знаеше, че Каси е подслушала разговора им и това й харесваше. После отново се обърна към Джефри:

— А, да, между другото — добави тя и вдигна нехайно ръка, излагайки на показ дългите си червени нокти, — тя също живее на „Кроухейвън Роуд“.

Устата на Джефри увисна от изненада. Той погледна неодобрително Каси, после бързо й обърна гръб. Фей се изкикоти, докато вървеше към мястото си най-отзад.

„Но какво става?“, трескаво се питаше Каси. Какво значение имаше къде живее? Сега единственото, което виждаше от Джефри със зашеметяващата усмивка, беше изпънатият му гръб.

Но нямаше време да мисли повече за това, защото учителят вече говореше. Той изглеждаше мил, имаше прошарена коса и носеше очила. Представи им се като господин Хъмфрис.

— И тъй като всички сте говорили достатъчно през лятната ваканция, сега ще ви дам възможност да пишете — каза той. — Искам всеки от вас да напише стихотворение, сега, спонтанно. После ще прочетем някои от тях на глас. Може да е посветено, на каквото си искате, но ако ви е трудно да си измислите тема, пишете за сънищата си.

Из класа се разнесоха стонове, които постепенно заглъхнаха, и скоро се чуваше само тихото дъвкане на моливите. Но Каси се наведе над тетрадката си с разтуптяно сърце. Мерна й се смътен спомен за някакъв сън от миналата седмица, сън, в който майка й и баба й стояха

надвесени над нея. Но тя не искаше да пише за това. Искаше да пише за него.

След няколко минути вече беше нахвърляла първия стих. Когато господин Хъмфрис обяви, че времето им е изтекло, вече беше готова с цялото стихотворение. Прочете го отново наум и през нея премина тръпка на вълнение. Беше добро — или поне така ѝ се струваше.

Ами ако учителят посочеше именно нея, за да го прочете пред всички? Каси, естествено, не искаше, но ако я *накараше*, може би някой от класа също щеше да го хареса и след часа щеше да пожелае да си поговори с нея? Може би този някой щеше да я попита за момчето от стихотворението и тя щеше да му разкаже своята загадъчна история. Може би тогава тя щеше да се сдобие със славата на тайнствено и романтично момиче. И може би непознатата от жълтата къща щеше да чуе за нея...

Господин Хъмфрис попита дали някой иска да прочете стихотворението си. Естествено, никой не вдигаше ръка, докато накрая от задните чинове не се намери един желаещ.

Учителят се поколеба. Каси се обърна и видя, че протегнатата ръка има дълги червени нокти.

— Фей Чембърлейн — най-сетне обяви господин Хъмфрис.

Когато високото зашеметяващо момиче излезе отпред, той приседна на края на бюрото си, но на Каси ѝ се стори, че ако можеше, би се отдръпнал настрани. Стаята се изпълни с почти осезаемо напрежение и всички очи бяха вперени във Фей.

Тя отхвърли назад великолепната си черна грива и сви рамене, от което блузата ѝ с голи рамене се смъкна още по-надолу. Вдигна глава, бавно се усмихна на класа и вдигна листа.

— Това е моето стихотворение — каза с ленив, дрезгав глас. — То е за огъня.

Потресена, Каси погледна надолу към стиховете върху собствения ѝ чин. Сетне гласът на Фей прикова вниманието ѝ.

Сънувам огън...

Лумнали езици ме обгръщат.

Косата ми като факла пламти,

а тялото ми за тебе гори.

Докосни ме и пръстите ти ще залепнат...
Ще те изпепеля като въглен,
но ще умреш усмихнат
и ще станеш част от огъня.

Докато целият клас я гледаше като вкаменен, Фей извади кибрит и някак — Каси не видя точно как — успя да го запали. Доближи го до листа, който също пламна. Сетне бавно пристъпи напред и застана точно пред Джефри Лавджой, люлеейки горящата хартия пред очите му.

От публиката се разнесоха викове, подсвирквания и тропане. Много от учениците имаха стреснат вид, но повечето момчета май бяха развълнувани. Някои момичета пък изглежда копнееха те самите да дръзнат да направят нещо подобно.

Чуха се гласове:

— Виждаш ли, Джефри, така ти се пада, като си толкова сладък!

— Давай, мой човек!

— Внимавай, Джеф, Сали ще разбере за това!

А Джефри просто седеше там и тилът му бавно се оцветяваше в матовочервено.

Тъкмо когато огънят щеше да опари пръстите ѝ, Фей бавно отнесе горящия лист и го хвърли в металното кошче за боклук до бюрото на учителя. Господин Хъмфрис дори не трепна, когато нещо в кошчето лумна, и така спечели възхищението на Каси.

— Благодаря ти, Фей — рече той с равен глас. — Ученици, мисля, че току-що видяхме пример за... нагледна поезия. Утре ще поговорим за някои по-традиционни стилове. Свободни сте.

Фей излезе през вратата. Последва миг тишина, след което всички се втурнаха вкупом навън като жертви на масово изселване. Джефри си грабна тетрадката и също изчезна.

Каси погледна собственото си стихотворение. Огън. Двете с Фей бяха писали за едно и също...

Внезапно тя откъсна листа от тетрадката си, смачка го на топка и го напъха в раницата си. Дотук с мечтите ѝ да бъде загадъчна и романтична. С момиче като това наоколо, едва ли някой щеше да забележи точно нея.

„Но изглежда, всички те се страхуват от Фей“, помисли си Каси. Дори учителят. Защо той не я беше наказал? Или паленето на огън в кошчетата за боклук беше нещо нормално за Ню Салем?

И защо Джефри ѝ беше позволил да се държи така с него? „И какво, за Бога, го интересува къде живея?“

В коридора Каси се престраши да спре някакво момиче и да попита къде се намира стая С 310.

— На третия етаж — отвърна момичето. — Всички часове по математика се провеждат там. Качи се по онова стълбище...

— Ей! Пазете се! Внимавайте! — прекъсна ги вик.

Нещо прелетя по коридора и за да му направят път, учениците се пръснаха наляво и надясно. Слисана, Каси видя, че по коридора се носят две момчета с ролери. Смееха се и крещяха, разкъсвайки на две тълпата. Когато едното момче мина покрай нея, Каси зърна разчорлена дълга до раменете руса коса и леко кривогледи бадемови сини очи. Но после, когато профуча и второто, видя съвсем същото. Момчетата бяха еднакви, само че едното носеше тениска на „Мегадет“, а другото на „Мотли Крю“.

Те създаваха хаос, събаряха учебници и дърпаха дрехите на момичетата. Когато стигнаха в дъното на коридора, единият хвана късата пола на някакво момиче и пъргаво я вдигна нагоре чак до кръста ѝ. Момичето се разпищя и захвърли раницата си, за да я дръпне.

— Защо някой не направи *нещо*? — промърмори Каси. Нима всички в това училище бяха побъркани? — Защо никой не ги спре... или да се оплаче... или каквото и да е?

— Да не се майтапиш? Това са братята Хендерсън — каза една ученичка и я отмина, присъединявайки се към друго момиче.

До Каси долетя част от изречение:

— ... дори не знае за клуба...

После двете момичета се извърнаха, за да я погледнат, и си тръгнаха.

Какъв КЛУБ? Онова момиче беше изрекło думата така, сякаш се пише с главни букви. Какво общо имаше някакъв клуб с нарушаването на училищните правила? Що за място беше това?

Звънецът би отново и Каси се сети, че закъснява за час. Метна раницата си на рамо и затича към стълбището.

До обяд все още не беше разменила нито дума с когото и да било, с изключение на „здравей“ и „здрасти“, въпреки че се опитваше. И никъде не срещна момичето с искрящата коса — не че това беше изненадващо, като имаше предвид колко голямо бе училището. Пък и в сегашното си разположение на духа едва ли щеше да посмее да се доближи до нея, дори да я беше видяла. Усещаше някакво отвратително чувство на тежест в стомаха си.

Само един поглед към остъклената стена на столовата, гъмжаща от смеещи се ученици, беше достатъчен, за да се разтреперят коленете ѝ.

Не можеше да се изправи срещу това. Просто не ѝ стискаше.

Обгърнала тялото си с ръце, тя се обърна и си тръгна. Стигна до главния вход и излезе през вратата. Не знаеше къде отива — може би се прибираще у дома. Но после видя избуялата зелена трева на хълма.

„Не — реши тя, — *ще обядвам тук*“. Надолу по склона имаше няколко остри скали и тя се настави до една от тях, в малката вдлъбнатина под сянката на някакво дърво. Скалата я скриваше от училището и то сякаш престана да съществува. Можеше незабелязано да наблюдава стъпалата, криволичещи надолу по хълма, и пътя в подножието му.

Седеше, загледана в глухарчетата, изпъстрящи тревата, и напрежението постепенно започна да се отцежда от тялото ѝ. Е, какво толкова — сякаш ѝ казваше чистото синьо небе, — сутринта не мина по най-добрия начин, но нещата ще се оправят следобеда...

А и скалата зад гърба ѝ — прочутият червен гранит на Нова Англия — ѝ вдъхваше усещане за сигурност. Странно, но Каси като че ли дочу някакъв тътен откъм скалата, подобен на страхотно ускорен пулс. Тътенът на *живота*. „*Какво ли ще стане, ако допра буза до нея?*“ С любопитство и вълнение се запита тя.

Нечии гласове я откъснаха от унеса ѝ. Каси коленичи и надникна разтревожено над върха на скалата.

Беше Фей заедно още две момичета. Едната беше рокерката, която едва не я прегази сутринта, а другата — красавица с ягодов цвят на косата, тънка талия и най-добре развитата гръд, която някога беше

виждала. Трите се смееха и бавно слизаха по стълбите. Вървяха право към Каси.

Просто ще се изправа и ще им кажа „здравейте“ рече си тя, но не го направи. Споменът за онези очи с цвят на мед още я преследваше. Спотаи се зад камъка с надеждата, че момичетата ще я отминат, ще слязат надолу и ще напуснат училищния комплекс.

Вместо това обаче те спряха точно над главата ѝ, седнаха на стълбите и извадиха хартиените пликове с обяда си.

Бяха толкова близо, че Каси можеше да види червения камък, който блестеше на шията на Фей. Макар че беше в сянка, ако помръднеш, щяха да я забележат. Намираше се в капан.

— Дали някой не ни е проследил, Дебора? — лениво попита Фей, докато ровеше из плика си.

Момичето с мотора изсумтя.

— Никой не е толкова тъп, че да се опита.

— Хубаво. Защото това е строго секретно. Не искам *знаете кой* да чуе какво си говорим — рече Фей. След това извади една тетрадка с червени корици и я сложи на коленете си. — Сега да видим с какво да започнем тази година. Ще ми се да направим нещо наистина дяволско.

6

— Е, нали имаме Джефри... — обади се момичето с ягодовата коса.

— Вече започнах с него — ухили се Фей. — Работя бързо, Сюзан.

Сюзан се разсмя и необикновената ѝ гръд се разлюля по начин, който накара Каси със сигурност да заключи, че Сюзан не носи нищо под пуловера си с прасковен цвят.

— Все още не разбирам защо се занимаваме с Джефри Лавджой — намръщено каза мотористката.

— Ти не разбираш защо се занимаваме, с което и да е момче, Дебора, това ти е проблемът — отвърна Сюзан.

— А твоят проблем е, че не разбираш от нищо друго — заяде се Дебора. — Но Джефри е най-лошият избор. Има повече зъби, отколкото мозъчни клетки.

— Не зъбите му ме интересуват — каза Фей замислено. — Ти с кого ще започнеш, Сюзан?

— О, не знам. Толкова е трудно да реша. Марк Флеминг, Брант Хегъруд или Дейвид Дауни — той е в поправителния ми клас по английски и през лятото е направил убийствено тяло. А и винаги може с Ник...

Дебора изфуча.

— Нашият Ник? Единственият начин да привлечеш вниманието му, е да имаш четири гumi и съединител.

— Освен това той е зает — добави Фей, а усмивката ѝ напомни на Каси за муцуната на ръмжаща дива котка.

— Ти току-що каза, че искаш Джефри...

— И двамата могат да бъдат използвани. Разбери ме правилно, Сюзан. С Ник имаме... спогодба. Така че си избери някой друг готин тип!

Последва напрегната пауза, сетне момичето с ягодовата коса сви рамене.

— Добре, ще се заема с Дейвид Дауни. И без това не ми се занимава с Ник. Той е игуана.

Дебора вдигна поглед.

— Той ми е братовчед!

— И въпреки това си е игуана. Целуна ме на бала в прогимназията и се почувствах така, все едно бях с влечуго.

— Можем ли вече да се захващаме за работа? — попита Фей. — Кой е включен в списъка на омразата?

— Сали Уолтман — моментално отвърна Сюзан. — Тя и без това вече си мисли, че като е президент на класа, може да ни се противопоставя, и ако ти ѝ отнемеш Джефри, направо ще побеснее.

— Сали... — замисли се Фей. — Да, ще ни се наложи да измислим нещо наистина специално за добрата стара Сали... Какво не е наред, Дебора?

Дебора се беше напредила и гледаше нагоре към хълма и входа на училището.

— Неканени гости — каза тя. — Всъщност прилича на цяла делегация.

Каси също ги видя — група ученици бяха излезли от училището и слизаха по склона. С облекчение си помисли, че докато Фей и останалите две момичета се занимават с тях, може би ще успее да се измъкне незабелязана. С разтуптяно сърце продължи да наблюдава приближаването им.

Едно широкоплещесто момче, което вървеше отпред и явно беше водачът, заговори:

— Виж какво, Фей, столовата е претъпкана. Затова ще обядваме тук... става ли? — Тонът му отначало беше войнствен, но после се смекчи и стана умолителен.

Фей погледна нагоре към него, после се усмихна с привичната си бавна, красива усмивка.

— Не — отсече тя със сладък глас. — Не става. — После се върна към обяда си.

— Защо? — избухна момчето, което все още се опитваше да звучи нахакано. — Миналата година не ни спирахте.

— Миналата година — обясни Фей — ние бяхме просто зайци. Сега сме големи... и опасни. Опасни, колкото си искаш.

Дебора и Сюзан се усмихнаха.

Каси притеснено се размърда. Не можеше да си тръгне, ако и трите не извърнеха поглед. „Хайде де, обърнете се“ примоли се тя мислено.

Учениците постояха там минута-две, разменяйки си гневни погледи, но накрая тръгнаха към училището — всички, с изключение на едно момиче.

— Ъ-ъ, Фей? И аз ли трябва да си вървя? — попита то.

Беше красиво момиче с пламнало лице, по-малко от тях. Каси предположи, че навярно е от долните класове. Очакваше да го прогонят като останалите, но за нейна изненада Фей вдигна вежди и потупа земята до себе си в знак на покана.

— Но, Кори — каза тя, — разбира се, че можеш да останеш. — Не си представям, че ще се храниш в столовата с Кралицата на непорочността и останалите добродетелни идиоти.

Кори седна.

— Прекалената добродетел е скучна — обяви тя.

Фей наклони глава и се усмихна.

— А пък аз си мислех, че си лигава малка пуританка. Колко глупаво от моя страна! Е, да знаеш, че тук винаги си добре дошла. Ти си почти една от нас, нали така?

Кори сведе глава.

— След две седмици навършвам петнайсет.

— Ето, виждате ли — Фей се обърна към останалите. — Тя е почти достойна. Сега, за какво говорехме? За новия филм на ужасите, нали?

— Точно така — намеси се Дебора. — Онзи, в който някакъв кълца хората на парчета и ги превръща в продукти за салатения си бар.

Сюзан тъкмо разопаковаше поничката си.

— О, Дебора, спри! Ще ми стане лошо.

— Е, на мен пък ми прилява от теб и от тези боклуци — отвърна й Дебора. — Не спираш да ги ядеш. Ето какъв е резултатът — каза тя на Кори и посочи огромните гърди на Сюзан, — две огромни понички. Ако магазинът беше фалирал, номерът на сутиена й щеше да е много по-малък.

Фей се разсмя сънливо и гърлено и дори Сюзан се разкиска. Кори също се усмихна, но изглеждаше смутена.

— Кори! Да не те засрамахме? — възкликна Фей и ококори златните си очи.

— Не ставай смешна! Не се засрамвам лесно — отговори Кори.

— Е, с братя като твоите, предполагам, че е така. И все пак — продължи Фей, — изглеждаш толкова малка, нали се сещаш, почти... девствена. Но това навярно е погрешно впечатление, нали?

Кори се изчерви. И трите по-големи момичета се бяха втренчили многозначително в нея.

— Е, вероятно... исках да кажа... явно е погрешно впечатление, не съм чак толкова малка. — Кори преглътна, изглеждаше объркана. — Миналото лято излизах с Джими Кларк — добави тя отбранително.

— Защо не ни разкажеш за това? — прошепна Фей.

Кори изглежда се смути още повече.

— Ами... аз... мисля, че е по-добре да вървя. Следващият ми час е по физическо и трябва да стигна чак до салона в другото крило. Ще се видим по-късно, момичета.

Кори бързо се изправи и изчезна.

— Странно, остави си обяда — учуди се Фей и се намръщи. — Е, добре.

Тя извади две кексчета от плика на Кори и ги подхвърли на Сюзан, която се закикоти.

Дебора обаче седеше намръщена.

— Това беше тъпо, Фей. Ще имаме нужда от нея след две седмици. Знаеш много добре — едно свободно място, един кандидат.

— Така е, наистина — отвърна Фей. — Добре де, ще ѝ се извиня. Не се тревожи, когато му дойде времето, тя ще е на наша страна.

— Предполагам, че и ние трябва да тръгваме — рече Сюзан и скрита зад камъка си, Каси затвори облекчено очи. — Алгебрата е чак на третия етаж.

— Ще ти отнеме часове да стигнеш дотам — вметна язвително Дебора. — Не се напращай толкова, идва ни нова компания.

Фей въздъхна гневно, без да се обръща.

— Кой пък е *сега*? Не можем ли да останем поне за малко на спокойствие?

— Идва лично госпожа президентът. Сали. И от ушите ѝ бълва пушек.

Раздразнението на лицето на Фей се стопи и беше заменено от нещо далеч по-опасно. Все още с гръб към училището, тя се усмихна и изви върховете на пръстите си с дълъг червен маникюр. Сякаш котка показва ноктите си.

— А аз си мислех, че денят ще е скучен. Човек никога не знае — измърмори тя и цъкна с език. После извика по-силно: — Здравей, Сали. — Изправи се и се обърна грациозно. — Каква чудесна изненада. Как прекара лятото?

— Спести си любезностите, Фей — сръза я момичето, което току-що беше измарширувало по стъпалата. То беше по-ниско и по-слабо от Фей, но краката и ръцете му изглеждаха жилави, а юмруците му бяха стиснати сякаш за бой. — Не съм дошла тук да си бъбрим.

— Но ние толкова отдавна не сме си приказвали... да не си променила прическата си? Толкова е... интересна.

Каси погледна към косата на Сали. Беше с ръждив оттенък и изглеждаше накъдрена и прекалено бухнала. Момичето отбранително вдигна ръка към прическата си и Каси щеше да прихне, ако ситуацията не беше толкова напрегната.

— И за косата си не съм дошла да си говорим! — сопна се Сали. Имаше писклив глас, който с всяко следващо изречение ставаше все по-пронизителен. — Дойдох да си поговорим за Джефри. Остави го на мира!

Фей се усмихна.

— Защо? — промълви тя и в сравнение с гласа на Сали нейният беше нисък и чувствен. — Боиш се какво може да направи, ако те няма наблизо да му държиш ръката ли?

— Той не се интересува от теб!

— Той ли ти каза това? Хмм. Тази сутрин изглеждаше силно заинтригуван. В събота вечерта ще излизаме заедно.

— Защото го принуждаваш.

— Да го принуждавам? Да не намекваш, че голямо момче като Джефри не може да каже не, когато иска? — Фей поклати глава. — И защо не е тук сега да говори от свое име? Нека ти кажа нещо, Сали — добави тя и сниши поверително глас. — Сутринта не ми отказваше особено категорично. Никак дори.

Сали отметна назад ръка, сякаш щеше да удари Фей, но не го направи.

— Мислиш си, че можеш да правиш каквото си искаш... ти и останалите от клуба! Е, време е някой да ви покаже, че не е така. Ние сме повече — много повече — и ни писна да ни тормозите. Време е някой да ви се опълчи.

— Това ли планираш да направиш? — мило попита Фей.

Сали обикаляше около нея като булдог, търсещ позиция за нападение, и изведнъж се оказа с гръб към стълбите, водещи надолу.

— Да! — викна тя нападателно.

— Ще ти бъде трудно, докато лежиш просната по гръб.

И Фей щракна с пръстите си с дълги червени нокти пред лицето на Сали. Изобщо не я докосна. Каси, която напрегнато дебнеше за възможност да избяга, беше напълно уверена в това.

Но нещо сякаш удари Сали. Нещо невидимо. И тежко. Цялото ѝ тяло се устреми назад и тя се опита панически да задържи краката си на ръба. Размахвайки ръце, се олюля в продължение на един безкраен миг и после политна.

Каси така и не си спомняше какво точно стана след това. В един миг тя седеше приклепнала на сигурно зад скалата, а в следващия се хвърли напред и блъсна Сали, за да падне на тревата. За част от секундата ѝ се стори, че двете ще се търкулнат надолу по хълма, но някак успя да го избегне. Спряха край някакъв насип и Каси се озова на земята.

— Пусни ме! Скъса ризата ми — възкликна задавен глас и един груб юмрук се заби в гърдите ѝ, докато Сали се изправяше на крака. Каси я зяпна с отворена уста. Ето на това се казва благодарност... — Колкото до теб, Фей Чембърлейн... ти се опита да ме убиеш! Но ще си получиш заслуженото, само почакай и ще видиш!

— Ти също ще си го получиш, Сали — закани се Фей усмихната, но унесената ѝ усмивка вече не изглеждаше толкова искрена. Изглеждаше така, сякаш беззвучно скърцаше със зъби.

— Само почакай — разлютено повтори Сали. Някой ден може *теб* да намерят в подножието на тези стъпала със счупен врат.

След това тя тръгна отново с маршова стъпка нагоре, краката ѝ сякаш тъпчеха лицето на Фей. Дори не се обърна назад, за да погледне Каси.

Тя бавно се изправи и се озърна надолу към стръмните стъпала, водещи до подножието на хълма. Осъзна, че не би могла да постъпи по

друг начин. Сали щеше да извади истински късмет, ако не си счупеше врата, преди да стигне до долу. Но сега...

Обърна се към трите по-големи момичета, които се извисяваха над нея. Стояха там с непринудена привична елегантност, но от тях се излъчваше жестокост. Каси я прочете в навъсените тъмни очи на Дебора и в студената извивка на устните на Сюзан. Но най-безжалостна изглеждаше Фей.

Неочаквано си помисли, че това са може би трите най-красиви момичета, които някога беше виждала. Кожата им беше съвършена, без каквито и да е младежки проблеми. Имаха прекрасни коси — кестенявите къдрици на Дебора, гарвановочерната грива на Фей и златисточервения облак на Сюзан. Красотата на всяка от тях безупречно допълваше великолепието на останалите. Но не беше само това. У тях имаше нещо различно, нещо, което извираше отвътре. Някаква дързост и самоувереност, каквито не притежаваше нито едно момиче на шестнайсет или седемнайсет години. Някаква вътрешна мощ, енергия. Сила.

Това я ужаси.

— Я, какво си имаме тук? — гърлено попита Фей. — Шпионка? Или малка бяла мишка?

„Бягай“ помисли си Каси. Но краката ѝ не я послушаха.

— Видях я тази сутрин — каза Дебора. — Висеше край стоянката за велосипеди и ме зяпаше.

— О, аз я видях преди това, Деби — отвърна Фей. — Видях я миналата седмица на Номер 12. Съседка ни е.

— Искаш да кажеш, че тя е... — не довърши думите си Сюзан.

— Да.

— Е, каквато и да е, сега е мъртва — каза Дебора.

Малкото ѝ личице се изкриви в свирепа гримаса.

— Да не прибързваме — измърмори Фей. — Дори мишките могат да бъдат полезни. Между другото, колко дълго стоя и се кри тук?

Този въпрос имаше само един отговор и Каси се помъчи да не го произнася. Сега не му беше времето за унищожителни остроумни реплики. Но накрая не издържа, защото си беше самата истина, а и не ѝ дойде друго наум.

— Достатъчно — отвърна тя и нещастно затвори очи.

Фей пристъпи бавно към нея.

— Винаги ли подслушваш личните разговори на хората?

— Бях тук, преди вие да дойдете — отговори Каси с толкова дързост, колкото успя да събере.

Де да можеше Фей да спре да я гледа така. Нейните очи с цвят на мед сякаш сияеха с някаква свръхестествена светлина. Тя се беше фокусирала върху Каси като лъч, изцеждаше всичката ѝ воля, стопяваше силата ѝ. Като че ли Фей искаше Каси да направи нещо... Караше я да се чувства толкова дезориентирана... толкова объркана и слаба...

И тогава усети внезапен прилив на сила, който сякаш извираше от краката ѝ. Или по-скоро от земята под тях, от червения гранит на Нова Англия, който беше чула да бумти. Тя се окопоти, изправи гръб и вирна брадичка, взирайки се, без да мигне, в тези златни очи.

— Бях тук първа — заяви твърдо.

— Много добре — промълви Фей и в очите ѝ проблесна изненада. Сетне обърна глава. — Има ли нещо интересно в раницата ѝ?

Вбесена, Каси видя как Дебора претърсва чантата ѝ, изхвърляйки вещите ѝ една по една.

— Не много — отвърна рокерката и метна раницата ѝ на земята, така че останалите вещи се разпиляха по склона.

— Добре. — Устните на Фей се разтеглиха в жестока усмивка. — Мисля, че ти беше права, Дебора. Тя е мъртва. — Погледна към Каси. — Ти си нова тук и едва ли си даваш сметка каква грешка допусна. Аз пък нямам време да стоя и да ти обяснявам. Но ще разбереш. Ще разбереш... Каси.

Фей протегна ръка и хвана брадичката ѝ с дългите си пръсти. На Каси ѝ се прииска да се отдръпне, но мускулите ѝ бяха като вкочанени. Усети силата на ръката ѝ и твърдостта на дългите, леко закривени червени нокти. „Като нокти на хищна птица“ помисли си тя.

За пръв път забеляза, че в полирания червен камък, който Фей носеше на врата си, проблясва звезда. Камъкът искреше на светлината и Каси не можеше да свали очи от него.

Фей се изсмя внезапно и я пусна.

— Хайде — каза тя на другите две момичета.

Трите се обърнаха и поеха нагоре по стъпалата.

Каси изпусна въздуха от гърдите си с облекчение.

Трепереше. Това беше... това беше абсолютно...

Стегни се!

„Тя е просто главатар на банда — каза си Каси. — Най-сетне разгада мистерията с клуба. Те са банда. И преди си чувала за бандите, макар че в твоето училище никога не е имало такава. Стига да не ги закачаш и отсега нататък да не им се пречкаш, всичко ще бъде наред.“

Ала утешителните мисли кънтяха кухо в съзнанието ѝ. Последните думи на Фей бяха прозвучали като заплаха. Но заплаха за какво?

Когато Каси се прибра вкъщи следобеда, майка ѝ я нямаше на първия етаж. Най-накрая, след като дълго обикаля от стая в стая и я вика, на стълбището се появи баба ѝ. Когато видя изражението ѝ, стомахът на Каси се преобърна.

— Какво има? Къде е мама?

— Гор е, в стаята си. Не се чувства много добре. Виж, няма нужда да се тревожиш...

Каси забърза по скърцащите стари стъпала към зелената стая. Майка ѝ лежеше в огромно старинно легло. Очите ѝ бяха затворени, а лицето — бледо и леко изпотено.

— Мамо?

Големите черни очи на майка ѝ се отвориха, тя преглътна и се усмихна болезнено.

— Мисля, че е просто грип — каза, а гласът ѝ беше слаб и далечен, сякаш за да подхожда на бледността на лицето ѝ. — Ще се оправя за ден-два, миличка. Как мина училището?

Каси се бореше с желанието си да разпръсне наоколо собствената си мъка. Но майка ѝ си пое с усилие дъх и отново затвори очи, като че ли светлината ѝ причиняваше болка.

Каси заби нокти в дланите си и отговори с равен тон:

— О, добре мина.

— Запозна ли се с интересни хора?

— Ами, може и така да се каже.

Не искаше да притеснява и баба си. Но по време на вечерята, когато тя я попита защо е толкова унила, думите като че ли сами се

втурнаха навън:

— В училище има едно момиче... казва се Фей, тя е ужасна. Като Атила в пола. И още през първия си учебен ден я накарах да ме намрази... — И Каси й разказа цялата история.

Когато свърши, баба й остана взряна със замислен поглед в огнището.

— Всичко ще се нареди, Каси — успокои я тя.

„Ами ако не се нареди?“, запита се Каси, но на глас отвърна:

— О, сигурна съм, че ще се нареди.

После баба й направи нещо странно — огледа се наоколо, сякаш някой би могъл да ги подслушва, и се приведе към нея.

— Не, наистина е така, Каси. Знам го. Разбираш ли, ти имаш... изключително преимущество. Нещо много специално... — Гласът й отслабна до шепот.

Каси също се наведе напред.

— Какво?

Баба й отвори уста да каже нещо, но после извърна поглед. Огънят изпука и тя се изправи, за да разръчка дървата с ръжена.

— Какво, бабо?

— Ще разбереш.

Каси се слиса. За втори път този ден чуваше същите думи.

— Бабо...

— Имаш добри сетива за едно нещо — каза баба й с рязък тон. — И два здрави крака. Ето, занеси тази супа на майка си. Цял ден нищо не е хапнала.

Тази нощ Каси не можа да заспи. Или заради преживяното й се струваше, че къщата скърца и хлопа по-силно от обикновено, или наистина се чуваха повече звуци. Каквато и да беше причината, тя се унасяше в сън и после внезапно се будеше. От време на време мушваше ръка под възглавницата си, за да докосне халцедона. Искаше й се да заспи... за да сънува него...

Внезапно Каси се надигна и седна. Сетне стана, босите й крака затупкаха по дървения под, отиде до раницата си и отвори ципа. Едно по едно извади нещата си, които беше събрала по хълма, молив след молив, учебник след учебник. Накрая се загледа в раницата на леглото.

Беше права. Тогава не беше го забелязала, защото беше прекалено уплашена заради заплахата на Фей. Но стихотворението,

което написа сутринта и после смачка в яда си, липсваше.

Първият човек, когото Каси срещна в училище на следващата сутрин, беше Фей. Тя стоеше заедно с цяла група ученици край един страничен вход, който Каси беше избрала, за да мине незабелязано.

Дебора — мотористката, и Сюзан — напумпаната кукла с ягодовата коса, бяха заедно с нея. Там стояха и русокосите близнаци, които предишния ден вилнееха с ролерите по коридора. Имаше и две други момчета — едното ниско, с колебливо и несигурно изражение и лукава усмивка, а другото високо, с тъмна коса и красиво студено лице. То носеше черни джинси като Дебора и блуза с навити нагоре ръкави и пушеше цигара. „Ник?“, помисли си Каси и си спомни вчерашния разговор на момичетата. „Влечугото?“

Щом ги видя, тя се прилепи до червената тухлена стена и се отдалечи толкова бързо и тихо, колкото беше възможно. Мина през главния вход и забърза за часа си по английски.

Почти виновно посегна и потупа джоба на панталона си. Глупаво беше да го носи, но малкото парче халцедон наистина я караше да се чувства по-добре. Естествено, беше глупаво да си мисли, че ѝ носи късмет, но пък тази сутрин успя да стигне до училище, без да се натъкне на Фей, нали така?

Откри един незает заден чин, в противоположния ъгъл на мястото, където вчера беше седяла Фей. Не искаше това ужасно момиче да я доближава, нито пък да седи зад нея. Сега между тях щеше да има истински щит от хора.

Но изненадващо, още щом седна, наоколо настана някаква суматоха. Вдигна поглед и видя две момичета да се отдалечават. Момчето от съседния чин също се местеше.

Каси застина за миг, дори спря да диша.

„Не се дръж като параноичка. Какво, като се местят. Защо това трябва да има нещо общо с теб?“ Но не можеше да не забележи, че всички чинове около нея останаха празни.

Фей влезе спокойно в стаята, разговаряйки с вдървения Джефри Лавджой. Каси улови погледа ѝ и бързо се извърна.

Не можеше да се съсредоточи върху урока на господин Хъмфрис. Нима беше възможно да разсъждава с толкова много празно пространство около себе си? Вероятно беше просто съвпадение, но въпреки това беше потресена.

Когато се изправи в края на часа, Каси усети нечий поглед върху себе си. Обърна се и видя, че Фей я наблюдава и се усмихва. После бавно ѝ намигна с едното си око.

След като излезе от стаята, Каси се отправи към шкафчето си. Докато нагласяваше комбинацията на кода, някой застана близо до нея и тя с ужас позна момчето с лукавото лице, което сутринта беше видяла с Фей.

Шкафчето му беше отворено, от вътрешната страна на вратичката бяха залепени няколко реклами на фитнес уред, приличащ на гладиатор. Момчето ѝ се хилеше. Върху сребристата тока на колана му, инкрустирана с лъскави, подобни на огледалца камъни, беше гравирано името Шон.

Каси го дари с незаинтересования поглед, който пазеше за малките палави момченца, които гледаше, докато живееха в Калифорния, после отвори шкафчето си.

И изпищя.

Всъщност звукът приличаше повече на задавен хрип, защото гърлото ѝ се беше свило. В шкафчето ѝ се люшкаше кукла, виснала на връв, увъртяна около врата ѝ. Главата ѝ висеше гротескно на една страна. Едното ѝ стъклено синьо око беше отворено, а другото стоеше полузатворено и изглеждаше злоещо.

Сякаш ѝ намигаше.

Ниското момче я наблюдаваше със странно нетърпеливо изражение. Като че ли изпиваше ужаса ѝ, който му действаше като наркотик.

— Няма ли да се оплачеш? Няма ли да отидеш в кабинета на директора? — попита той.

Гласът му се извиси екзалтирано.

Каси просто го гледаше задъхана.

После рече:

— Да, ще го направя.

Грабна куклата и я откъсна заедно с връвта. Затръшна вратата на шкафчето и се отправи към стълбището.

Кабинетът на директора се намираше на втория етаж. Каси се опасяваше, че ще се наложи да чака, но за нейна изненада, секретарката я въведе в стаята още щом съобщи името си.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Директорът беше висок и имаше сурово строго лице. Каси разсеяно забеляза, че в кабинета му има камина и той стои пред нея с ръце зад гърба.

— Да — каза тя. Гласът ѝ трепереше. И сега, след като вече беше дошла, не беше уверена, че идеята е добра. — Нова съм тук, казвам се Каси Блейк...

— Знам коя си. — Гласът му беше рязък и груб.

— Ами... — заекна Каси. — Просто исках да съобщя... Вчера видях едно момиче да се кара с друго и да го бута... — Какви ги говореше? — И понеже я видях, тя ме заплаши. Тя участва в онзи клуб, но въпросът е, че ме заплаши. И нямаше да направя нищо, но днес открих това в шкафчето си.

Той взе куклата, държейки я отзад за рокличката с два пръста. Гледаше я, сякаш беше нещо, което кучето му беше изровило в двора. Устните му се извиха по начин, който напомни на Каси за Порша.

— Много забавно — рече той. — И колко уместно.

Каси нямаше представа какво трябваше да означават думите му. Уместно означаваше „подходящо“, нали? Нима беше уместно някой да увесва кукли в шкафчето ѝ?

— Фей Чембърлейн беше — заяви тя.

— О, несъмнено — отвърна той. — Добре съм запознат с проблемите в общуването между госпожица Чембърлейн и другите ученици. Вчера вече бях информиран как си се опитала да бутнеш Сали Уолтман по стълбите...

Каси го зяпна, после избърбори:

— *Какво* съм направила? Кой ви каза това?

— Струва ми се, че беше Сюзан Уитиър.

— Не е вярно! Никога не...

— Както и да е — прекъсна я директорът. — Наистина смятам, че е по-добре сами да разрешавате проблемите помежду си. Вместо да разчитате на... външна помощ.

Каси продължи да го гледа безмълвно.

— Това е всичко.

Директорът хвърли куклата в кошчето за боклук, където тя изтрополи звучно.

Каси разбра, че е свободна. Нямаше какво друго да направи, освен да се обърне и да излезе.

Закъсня за следващия час. Щом влезе през вратата, всички очи се втренчиха в нея и за миг я обзе паника. Но поне никой не стана и не се премести, когато седна на чина си.

Гледаше учителката, която пишеше някакъв пример на дъската, когато раницата ѝ помръдна. Тя беше на пода до краката ѝ и с крайчеца на окото си Каси видя как черната материя потрепна. Или може би си беше помислила, че я е видяла. Когато се обърна обаче и се вгледа в нея, тя си стоеше неподвижна.

Фантазии...

Но щом отново вдигна поглед към дъската, то се случи отново.

Тя се обърна и пак се загледа в чантата си. Тя не помръдваше. Отново вдигна очи към дъската. Раницата пак помръдна. Сякаш нещо вътре се гърчеше.

Сигурно беше горещ въздух или пък нещо не беше наред с очите ѝ.

Много бавно и предпазливо Каси доближи крака си до чантата. Вторачи се в черната дъска, докато повдигаше крака си и после внезапно го стовари върху „подутината“.

Почувства единствено твърдостта на учебника си по френски. Чак тогава осъзна, че беше спряла да диша. Затвори очи и с облекчение въздъхна...

И тогава нещо под крака ѝ се загърчи. Почувства го под маратонката си.

Скочи на крака с пронизителен писък.

— Какво става? — викна учителката.

Ето сега вече наистина всички я зяпаха.

— Има нещо... нещо в раницата ми. Тя помръдна. — Каси едва се овладя да не сграбчи учителката за ръката. — Не, не... не бъркайте...

Преподавателката се дръпна рязко от нея и отвори чантата. После пхна ръката си вътре и извади дълга гумена змия.

Гумена.

— Това смешно ли трябваше да бъде? — настоятелно попита учителката.

— Не е моя — глуповато отвърна Каси. — Не съм я слагала аз там.

Гледаше като хипнотизирана увисналата гумена глава и червения гумен език. Изглеждаше като истинска, но не беше. Беше нежива. Мъртва?

— Тя помръдна — прошепна Каси. — Почувствах как мърда... Сторило ми се е. Явно просто съм помръднала с крака си.

Класът я наблюдаваше мълчаливо. Каси вдигна поглед и ѝ се стори, че зърна нещо като съчувствие на лицето на учителката, но в следващия миг то изчезна.

— Добре, ученици. Да се връщаме към урока — каза жената, пусна змията на бюрото си и се върна при дъската.

Каси прекара оставащото време от часа, без да откъсва поглед от очите на гуменото влечуго. То така и не помръдна повече.

Погледна стъклената стена на столовата, пълна със смеещи се и разговарящи ученици. Часът по френски беше минал като в мъгла. А параноичното усещане, че всички я гледат, а после нарочно ѝ обръщат гръб, се засилваше.

„Трябва да изляза“ помисли си тя, но разбира се, това беше нелепо. Спомни си докъде я беше довело вчерашното излизане. Не, днес щеше да направи онова, което трябваше да направи и вчера — да влезе и да попита някого дали може да седне до него.

„Добре. Направи, го.“ Щеше да е лесно, ако не се чувстваше толкова замаяна. „Заради безсънието е“, каза си Каси.

Спря с пълен поднос край две момичета, които се хранеха на квадратна маса за четирима. Изглеждаха мили и което беше по-важно, изглеждаха по-малки. Сигурно щяха да бъдат поласкани, ако една гимназистка седне до тях.

— Здравейте — чу се да изрича. Гласът ѝ беше безстрастен, но учтив. — Може ли да седна тук?

Момичетата се спогледаха. Каси като че ли можеше да види бясната размяна на неизказани реплики. После едното от тях отговори:

— Разбира се, но ние тъкмо ставахме. Заповядай.

Момичето взе подноса си и се отправи към коша за боклук. Приятелката му за миг доби объркано изражение, вперила поглед в собствения си поднос. После го последва.

Каси сякаш се беше сраснала с пода.

„Добре де, това беше неприятно, да избереш хора, които тъкмо стават. Но няма причина да се разстройваш...“

Макар че бяха изяли порциите си едва наполовина?

С неистово усилие на волята Каси се застави да отиде до друга маса. Този път тя беше кръгла. Около нея седяха шестима ученици. Имаше едно свободно място.

„Не питай — каза си тя. — Просто седни.“ Постави подноса си на масата, свали от рамото раницата си и седна. Погледът ѝ беше прикован в подноса и не се откъсваше от едно кръгче салам върху парчето пица. Не искаше да изглежда така, сякаш моли някого за позволение.

Около нея разговорът замря. Сетне чу потропване на столове.

„Мили Боже, не мога да повярвам. Не е възможно това да се случва. Не е истина...“

Но беше. Най-лошият ѝ кошмар. Много по-мъчителен от мъртвите кукли или гумените змии.

Замаяна като в сън, тя вдигна поглед и осъзна, че всички стават от масата. Взимаха си таблите с обяда и си тръгваха. Но за разлика от двете любезни малки момичета, изобщо не си правеха труда да отидат до боклука. Просто се преместваха на други маси — един тук, друг там, където видеха свободно място.

„Далеч от нея. Където и да е, стига да не са при нея.“

— Мамо? — Каси погледна затворените очи с гъсти черни мигли и бледото лице.

Не знаеше как успя да изтърпи до края на учебния ден, а когато се прибра у дома, баба ѝ каза, че майка ѝ е по-зле. Не *много*, нищо, за което да се *притеснява*, но все пак състоянието ѝ се било влошило. Имала нужда от тишина и покой. Взела била приспивателно.

Каси се вгледа в тъмните кръгове под затворените очи. Майка ѝ не изглеждаше добре. Беше толкова крехка. Уязвима. Толкова млада.

— Мамо... — Гласът ѝ беше тих и умоляващ.

Майка ѝ се обърна, изражението ѝ за миг стана болезнено. После отново застина.

Каси се чувстваше като вцепенена. Тук нямаше кой да ѝ помогне. Обърна се и излезе от стаята.

В собствената си спалня остави халцедона в кутийката си с бижута и не го докосна повече. Дотук беше с късмета.

И тази нощ скърцането и хлопането на къщата я държа будна.

В четвъртък сутринта в шкафчето ѝ имаше птица. Препарирана сова. Гледаше я с лъскавите си кръгли жълти очи. Случайно в този момент покрай Каси мина един пазач. Момичето му показва безмълвно птицата с трепеща ръка. Той я отнесе.

Този следобед вътре имаше мъртва златна рибка. Каси направи фунийка от един лист хартия, подхвана с нея рибката и я изнесе навън. До края на деня не се приближи до шкафчето си.

Не припари и до столовата. Прекара обедното междучасие в най-закътания ъгъл на библиотеката.

Тъкмо там отново видя онова момиче.

Момичето с блестящата коса, момичето, което мислеше, че повече никога няма да срещне. Не беше изненадващо, че досега не я бе видяла. През последните дни Каси се прокрадваше из училището като сянка, минаваше по коридорите с очи, забити в пода, не говореше с никого. Изобщо не знаеше защо ходи на училище, може би просто защото нямаше къде другаде да отиде. А и ако беше я срещнала, навярно щеше да избяга в обратната посока. Мисълта, че и тя ще я отблъсне както всички останали, ѝ беше непоносима.

Но този път Каси вдигна поглед от масата си в дъното на библиотеката и зърна ярко слънчево сияние.

Тази коса. Беше същата — невероятно дълга и с невероятен цвят. Момичето се беше обърнало към бюрото на библиотекарката и говореше с нея усмихната. Каси *усещаше* излъчването ѝ чак в другия край на помещението.

Обзе я лудешко желание да скочи и да изтича при нея. Но после... *какво?* Нямаше представа. Импулсът беше неудържим. Гърлото ѝ се стегна и очите ѝ се наляха със сълзи. Осъзна, че се е

изправила. Щеше да изтича при нея и после... после... В съзнанието ѝ нахлуха образи: тя е малко момиче, а майка ѝ я прегръща, почиства ожуленото ѝ коляно, целува го, за да оздравее. Покой. Спасение. Обич.

— Диана!

Друго момиче бързаше към непознатата.

— Диана, знаеш ли колко е часът? Побързай!

Тя дърпаше момичето със сияйната коса, смееше се и махаше на библиотекарката. Така стигнаха до вратата, после изчезнаха.

Каси остана сама. Момичето дори не погледна към нея.

В петък сутринта спря пред шкафчето си. Не искаше да го отваря, но то някак странно я привличаше. Не можеше просто да стои така и да се чуди какво има вътре.

Бавно набра комбинацията на кода. Вратичката се отвори.

Този път дори не можа да изпищи. Разшири очи и те станаха кръгли като на онази препарирана сова. Устата ѝ се отвори в безмълвно възклицание. Стомахът ѝ се обърна. Тази смрад...

Шкафчето беше пълно с кюфтета. Сурови и червени като одрана плът, потъмняла до мораво на местата, където месото беше започнало да загнива заради високата температура. Килограми и килограми месо. Миришеше на...

На месо. Мъртво.

Каси затръшна вратичката на шкафчето, но тя отскочи и се отвори заради каймата, която беше започнала да прелива. Извърна се и се олюля, погледът ѝ се замъгли.

Една ръка я сграбчи. В първия момент Каси си помисли, че някой ѝ предлага опора, но сетне усети да дърпат грубо раницата от рамото ѝ.

Обърна се и видя красиво свъсено лице. Зли черни очи. Мотоциклетно яке. Дебора подхвърли раницата покрай Каси и тя машинално се завъртя, за да я последва.

Когато се обърна, видя дълга до раменете руса коса. Кривогледи, малко налудничави синьо-зелени очи. Ухилена уста. Беше едно от момчетата с ролерите — единият от братята Хендерсън.

— Добре дошла в джунглата^[1] — изпя той.

После метна раницата към Дебора, която я хвана и изпя следващия стих.

Каси се въртеше ту към единия, ту към другия, като котка, гонеща изкуствена мишка на връв.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Кикотът на мъчителите ѝ и песента звънтяха в ушите ѝ все по-силно и по-силно.

Внезапно видя пред себе си една ръка, която улови литналата във въздуха раница. Смехът замря.

Каси се обърна и през замъглените си от сълзите очи видя студеното красиво лице на тъмнокосото момче, което беше стояло с Фей онази сутрин преди два дни... Нима бяха минали само два дни? Сега то носеше друга блуза, отново с навити нагоре ръкави, и същите износени черни джинси.

— Стига, Ник — запротестира близнакът. — Разваляш ни играта.

— Разкарай се! — каза Ник.

— Ти се разкарай — тросна се Дебора зад Каси. — С Дъг просто...

— Да, бе, ние просто...

— Млъквай! — Ник погледна към шкафчето на Каси, пълно с преливащи топки кайма. После напъха раницата в ръцете ѝ. — На теб говоря, разкарай се — рече ѝ той.

Каси се вгледа в очите му. Те бяха тъмнокафяви като махагоновите мебели на баба ѝ. И също като тях отразяваха светлината на лампите по тавана. Не бяха враждебни. Просто... безстрастни. Сякаш нищо не можеше да трогне това момче.

— Благодаря ти — каза тя, мигайки през сълзи.

Нещо припламна в махагоновите му тъмни очи.

— Няма за какво толкова да ми благодариш — отвърна той.

Гласът му беше като мразовит вятър, но на Каси ѝ беше все едно. Стиснала чантата си, тя побягна.

Получи бележката в часа по физика.

Момиче на име Типа я остави на чина ѝ, нехайно, сякаш не искаше да бъде забелязана. Подмина я и отиде да седне в другия край на стаята. Каси погледна сгънатия лист така, като че ли щеше да я

опари, ако го докосне. Името ѝ беше изписано върху него с почерк, който изглеждаше едновременно помпозен и превзет.

Бавно разгърна бележката. Тя гласеше:

„Каси, ела да се срещнем след училище на втория етаж на старата сграда по естествени науки. Мисля, че можем да си помогнем една на друга.“

Приятел

Каси гледаше втренчено написаното, докато буквите не станаха двойни. След часа отиде при Тина.

— Кой ти даде да ми донесеш това?

Момичето погледна бележката привидно изненадана:

— За какво говориш? Аз не съм...

— Да, ти беше. Кой ти го даде?

Тина се огледа притеснено. После прошепна:

— Сали Уолтман. Но ми каза да не казвам на никого. Сега трябва да си вървя.

Каси ѝ препречи пътя.

— Къде се намира старата сграда по естествени науки?

— Виж...

— Къде е?

Тина изсъска:

— От другата страна на крило „Е“. Зад паркинга. Сега ме пусни!

Тя се отскубна и се отдалечи бързо.

„Приятел, как ли пък не“, саркастично си помисли Каси. Ако Сали наистина ѝ беше приятелка, щеше да говори с нея пред всички. Ако наистина ѝ беше приятелка, онзи ден на стълбите нямаше да я зареже сама с Фей. Щеше да ѝ каже: „Благодаря, че ми спаси живота.“

Но може би сега съжаляваше.

Старата сграда изглежда отдавна не беше използвана, на входа имаше катинар, който някой беше счупил. Каси бутна вратата и тя се отвори.

Вътре цареше полумрак. Очите ѝ, заслепени от ярката слънчева светлина навън, не можеха да различат нищо. После съгледа някакво стълбище и тръгна по него, придържайки се с една ръка за стената.

Чак когато се качи горе, забеляза, че пръстите ѝ докосваха нещо... меко. Почти пухкаво. Приблужи ги към очите си и се взря в тях. Сажди?

Нещо помръдна в стаята пред нея.

— Сали?

Каси колебливо пристъпи напред. Зачуди се защо през прозорците не влиза повече светлина. Само тук-там по тях просветваха ивици. Отново направи несигурна крачка, после още една, и още една.

— Сали?

Когато отново изрече името, истината най-сетне проблесна в изтощения ѝ ум. Не беше Сали. Който и да беше там, каквото и да имаше там, то не беше Сали.

„Махни се оттук, глупачке. Изчезвай. Веднага.“

Извърна се непохватно, напрягайки привикващите си към здрача очи, взряна в дълбокия мрак на стълбището...

Внезапно блесна светлина, която заля лицето ѝ и я заслепи. Чу се проскърцване и остър стържещ звук и в стаята нахлу още светлина. *„През един прозорец, който току-що беше отворен“* осъзна Каси. Някой стоеше пред него, държейки парче дърво.

Отново се обърна към стълбището. Но и там имаше някой. Сега в помещението нахлуваше достатъчно светлина и Каси успя да различи чертите на момичето, което пристъпи към нея.

— Здравей, Каси — поздрави я Фей. — Опасявам се, че Сали не успя да дойде. Но може би пък ние двете можем наистина да си помогнем.

[1] Част от припева на песен на американската рок група „Гъне енд Роузис“. — Бел.прев. ↑

— Ти си ми пратила бележката — рече Каси с равен глас.

Фей се усмихна със своята ужасяваща бавна усмивка.

— Някак си не бях уверена, че ще дойдеш, ако я подпиша със собственото си име.

„А аз се хванах — упрекна се Каси. — Явно тя е подучила онази Тина какво да ми каже... и аз налагах въдицата.“

— Харесаха ли ти малките подаръци, които получи? — Очите на Каси се наляха със сълзи. Не намери сили да отговори. Почувства се толкова изтощена, толкова безпомощна... — да не би напоследък да не спиш добре? — продължи Фей с дълбокия си гърлен глас. — Изглеждаш ужасно. Или пък може би сънищата ти те държат будна. — Каси се обърна, за да хвърли бърз поглед зад гърба си. Там имаше изход, но Сюзан го препречваше. — О, още няма да си ходиш — каза Фей. — Дори не си и мечтай да те пусна.

Каси се вторачи в нея.

— Фей, просто ме остави на мира...

— Искат ти се — каза Дебора и се изсмя.

Каси не разбираше какво става. Но тогава забеляза, че Фей държи в ръката си лист хартия. Беше пригладен, но се виждаше, че преди това е бил смачкан. Стихотворението й.

Гневът надви над изтощението й. Ядоса се толкова силно, че за миг, окрилена от яростта, се усети пълна с енергия. Хвърли се разплакана към Фей.

— Това е мое!

Фей се изненада. Залитна назад, избегна Каси и вдигна високо ръката, с която държеше листа, за да не я достигне.

Тогава някой хвана ръцете на Каси зад гърба й и ги стисна.

— Благодаря ти, Дебора — каза Фей леко задъхана. После погледна към Каси. — Явно дори малката бяла мишка може да ни изненада. Трябва да запомним това. Но сега — продължи тя — ще проведем литературно четене. Съжалявам, че обстановката не е по-

подходяща, но какво да се прави? В тази сграда преди се провеждаха часовете по естествени науки, но вече никой не идва тук. Не и откакто Дъг и Крис допуснаха малка грешка по време на един опит по химия. Май познаваш братята Хендерсън — трудно е човек да не ги забележи. Добри момчета са, но са малко безотговорни. Без да искат, направиха бомба. — Сега, когато очите на Каси напълно привикнаха със светлината, тя видя, че стаята е опожарена. Стените чернееха от саждите. — Някои хора, естествено, смятат, че тук не е безопасно — продължаваше Фей, — затова държат сградата заключена. Но ние никога не сме позволявали на нещо толкова незначително да ни спира. Тук е уединено. Можем да вдигаме колкото си искаме шум и никой няма да ни чуе.

Дебора болезнено стискаше ръцете на Каси. Тя пак започна да се бори, когато Фей прочисти гърлото си и вдигна листа пред очите си.

— Да видим... „Моите сънища“ от Каси Блейк. Много оригинално заглавие, между другото.

— Нямах никакво право... — каза Каси, но Фей не ѝ обърна внимание.

Вместо това започна да чете с мелодраматичен глас:

— *Всяка нощ лежа и сънувам единствения...*

— Лично е! — изкрещя Каси.

— *Който ме целуна и събуди моето желание...*

— Пусни ме!

— *Един час само бях с него...*

— Не е честно...

— *И вече сънищата ми са в плен на огъня.* — Фей вдигна поглед. — Това е. Какво мислиш, Дебора?

— Смотано е — отвърна Дебора и стисна ръцете на Каси, която се опита да се отскубне. — Глупаво е.

— Е, не знам. Някои образи ми харесват. Огънят например. А ти харесваш ли огъня, Каси?

Каси застина. Бавният дрезгав глас вече звучеше различно. Беше в опасност.

— Мислиш ли за огъня, Каси? Сънуваш ли го? — Каси се загледа с пресъхнала уста във Фей. Очите с цвят на мед сияеха възбудени. — Искаш ли да видиш един номер с огън?

Каси поклати глава. Осъзна, че има неща, по-лоши от унижението. За пръв път тази седмица се страхуваше, но не за гордостта, а за живота си.

Фей завъртя хартията с ръка, оформяйки хлабава фуния. От горния ъгъл лумнаха пламъци.

— Защо не ни кажеш на кого е посветено стихотворението, Каси? Това момче, което те е събудило... кое е то?

Каси се изви, опитвайки да се отдръпне от горящата пред лицето ѝ хартия.

— Внимавай — подигравателно рече Дебора зад гърба ѝ. — Не я вдигай толкова близо до косата ѝ.

— Какво имаш предвид под толкова близо? — попита Фей. — Може би толкова?

Каси трябваше да извие врат, за да избегне огъня. Малки пламтящи късчета хартия се разлетяха във всички посоки, оставяйки ярки сияещи следи. Каси усещаше горещината по кожата си.

— Оппа, ето това е близо. И без това мисля, че миглите ѝ са прекалено дълги. Ти не мислиш ли така, Дебора?

Каси се бореше да се освободи, но Дебора беше изненадващо силна. И колкото повече се мятеше, толкова повече я болеше от хватката ѝ.

— Пусни ме... — каза тя задъхана.

— А аз си помислих, че харесваш огъня, Каси. Погледни в пламъка. Какво виждаш?

Каси не искаше да се подчини, но огънят я привличаше. Логично беше досега хартията да е изгоряла, но вместо това тя продължаваше да пламти. „Жълт — помисли си Каси. — *Пламъците са жълти и оранжеви. А не алени, както казват хората.*“

Всичките ѝ сетива се съсредоточиха върху огъня. Не беше в състояние да види нищо друго. Бузите ѝ изпръгнаха от горещината. Хартията пукаше, докато огънят я поглъщаше, миришеше на изгоряло.

Сива пепел и жълт пламък. Синеещ в корена си като газова горелка. Огънят менеше формата си всяка секунда, над него се извиваше дим. Изливаше силата си...

Сила.

„Огънят е сила“, помисли си тя. Почти усещаше енергията в златния пламък. Различна от необятния покой на морето и небето или

непоклатимата твърд на камъка. Огънят беше деен. Сила, която може да те погълне...

— Да — прошепна Фей.

Звукът извади Каси от унеса ѝ. „*Не полудявай.*“ Фантазиите ѝ за огъня изчезнаха. „*Ето какво се случва, като не си доспиваш. Когато стресът стане прекомерен и си на края на силите си.*“ Явно полудяваше.

Сълзи замъглиха очите ѝ и се търкулнаха по страните ѝ.

— О, тя все пак е само едно бебе — каза Фей и в тона ѝ прозвуча отвращение и някакво разочарование. — Хайде, бебче, не можеш ли да се разревеш по-силно? Ако поплачеш достатъчно, може би ще успееш да го угасиш.

И тя приближи горящата хартия до лицето ѝ. Все още хлипаща, Каси замята глава напред-назад. Огънят беше вече толкова близо, че сълзите ѝ падаха със съскане върху него. Каси вече не можеше да мисли, беше ужасена. Като хванато в капан животно, отчаяно и жалко.

Мъртва, мъртва, мъртва, мъртва...

— *Какво правите?* Пуснете я... веднага!

Каси не можа да определи откъде дойде гласът. Цялото ѝ същество беше съсредоточено върху огъня. Той се разгоря внезапно и угасна почти мигновено в мека сива пепел. В ръцете на Фей остана само парченце от обгорилата фуния.

— Казах да я пуснете!

Нещо сияйно се приближи до Дебора. Но не сияйно като огъня. Сияйно като слънцето. Или луната, която, пълна, е толкова ослепителна, че можеш да четеш на светлината ѝ.

Това беше тя.

Момичето от жълтата къща, момичето с лъчистата коса. Напълно смаяна, Каси се втренчи в нея, сякаш я виждаше за пръв път.

Непознатата беше висока почти колкото Фей, но по нищо друго не приличаше на нея. Фей беше пищна, а тя — стройна, Фей беше облечена в червено, тя — в бяло. Вместо непокорна черна грива, момичето имаше дълга и права лъскава коса с цвета на светлината, струяща през прозореца.

И разбира се, беше красива, дори по-красива отблизо, отколкото отдалеч. Но хубостта ѝ беше толкова различна от тази на Фей, че беше трудно да ги възприемеш като едно и също нещо. Красотата на Фей

беше поразителна, но плашеща. Златните очи на Фей бяха забележителни, но от тях на човек му се искаше да побегне.

А това момиче приличаше на образ от стъклопис. Каси за пръв път зърна очите ѝ, те бяха зелени и чисти, брилянтни, сякаш иззад тях струеше светлина. Нямаше никакъв грим, руменината по бузите ѝ беше естествена.

Гърдите ѝ се повдигаха тежко от възмущение, а гласът ѝ, макар чист и мелодичен, беше изпълнен с гняв.

— Когато Тина ми каза, че е занесла онази бележка, веднага разбрах, че нещо става — каза тя. — Но това е вече прекалено. За последен път ти казвам, Дебора, пусни я!

Мотористката отпусна бавно и неохотно хватката около ръцете на Каси.

— Вижте това... можехте да я нараните — момичето с красивите коси направо беше побесняло. Извади хартиена кърпичка и избърса пепелта и сълзите от лицето на Каси. — Добре ли си? — попита тя нежно. — Каси беше в състояние единствено да я гледа. Сияйното момиче беше дошло да я спаси. Беше като в съновидение. — Изплашена е до смърт — каза то и се обърна към Фей. — Как можа, Фей? Как е възможно да бъдеш толкова жестока?

— Идва ми отвътре — измърмори Фей.

Очите ѝ бяха помръкнали и враждебни. Също като лицето на Дебора.

— А ти, Сюзан... изненадваш ме. Не разбираш ли колко е лошо това? — Сюзан измънка нещо и извърна поглед. — И защо искате да я нараните? Коя е тя?

Непознатата прегърна покровителствено Каси през рамото и гледаше въпросително трите момичета. Никой не ѝ отговори.

— Казвам се Каси. — Гласът ѝ потрепери и тя се опита да го овладее. — Каси Блейк. Преди две седмици се преместих тук. Госпожа Хауард ми е баба.

Момичето изглежда се стъписа.

— Госпожа Хауард? От Номер 12? И ти живееш при нея?

Страхът жегна Каси. Спомни си реакцията на Джефри, когато той разбра къде живее. Каси щеше да умре, ако и това момиче приемеше новината по същия начин. Кимна отчаяно.

Светлокосата се извърна отново към Фей.

— Тогава тя е една от нас! *Съседка!* — добави остро, когато веждите на Фей скочиха нагоре.

— Едва ли — отвърна Фей.

— Тя е само наполовина... — започна да казва Сюзан.

— Млъкни! — отрязва я Дебора.

— Тя ни е съседка — повтори светлокосото момиче. После погледна към Каси. — Съжалявам, не знаех, че си се нанесла там. Ако *знаех* — тя хвърли яден поглед към Фей, — щях да намина. Живея в долната част на „Кроухейвън Роуд“, на Номер 1. — И тя прегърна поздраво Каси. — Хайде. Какво ще кажеш да те отведе у дома? — Каси кимна. С удоволствие щеше дори да скочи през прозореца, ако тя го поискаше. — Забравих да се представя — каза непознатата и се спря на път към стълбището. — Името ми е Диана.

— Знам.

Диана имаше синя хонда „Интегра“. Тя спря до нея и попита Каси дали не иска да вземе нещо от шкафчето си.

Момичето потрепери и поклати глава.

— Защо не?

Каси се поколеба. После ѝ разказа. Всичко.

Диана стоеше със скръстени ръце и тупкаше все по-нервно с крак, докато слушаше историята. Зелените ѝ очи бяха пламнали от възмущение.

— Не се притеснявай за това — каза накрая. — Ще се обадя на пазача да почисти шкафчето ти. Сега обаче трябва да те отведем оттук.

Тя потегли и ѝ предложи да остави фолксвагена.

— Ще се погрижим за колата ти по-късно. — И Каси ѝ повярва. Щом Диана казваше, че ще се погрижи за нещо, значи щеше да го направи.

Докато пътуваха, Каси мълчаливо се взираше в един кичур дълга коса, падащ над ръчната спирачка. Беше като коприна с цвета на слънцето. Или по-точно, на слънцето и луната. За миг някъде далеч в съзнанието ѝ се събуди споменът за нечий други коси, които бяха обагрени в различни нюанси, но когато се помъчи да задържи образа, той ѝ се изплъзна.

Не смееше да докосне кичура, въпреки че ѝ се искаше да усети дали и на допир е като коприна. Вместо това се опита да се съсредоточи и да слуша какво ѝ говори Диана.

— ... не знам какво я прихваща Фей понякога. Тя просто не разсъждава. Не съзнава какви ги върши.

Погледът на Каси предпазливо се плъзна по лицето на момичето, тя беше уверена, че Фей знаеше много добре какво прави. Но не каза нищо.

Скоро паркираха пред красивата викторианска къща.

— Хайде — рече Диана и изскочи навън. — Да те почистим, преди да си идеш у дома.

Да я почистят? Разбра какво има предвид Диана, когато я въведе в една старомодна баня на втория етаж. Пуловерът на Каси, ръцете и джинсите ѝ бяха целите в сажди. Косата ѝ беше оплетена. Лицето ѝ беше омазано с чернилка и набраздено от сълзите. Изглеждаше като дете, избягало от военен конфликт.

— Ще ти дам да облечеш някои мои дрехи, докато почистим твоите. А ти можеш да се измиеш тук. — Диана се суетеше наоколо, докато пълнеше с топла вода ваната, стъпила на четири метални лапи с големи нокти, и добавяше в нея нещо със сладък аромат, което правеше богата пяна. Извади сапун, кърпи, шампоан, при това толкова бързо, че Каси се смая. — Хвърли дрехите си навън, като се съблечеш. После можеш да си сложиш това — каза Диана и закачи пухкав бял хавлиен халат на закачалката на вратата. — Добре, готово.

Тя изчезна и Каси остана втръсена в затворената врата. Погледна към леко замъгленото от парата огледало, после към ваната. Цялото тяло я болеше и я тресеше. Мускулите ѝ трепереха от напрежение. Горещата, сладко ухаеща вода изглеждаше чудесна и когато влезе във ваната, тя я обгърна и Каси неволно въздъхна от блаженство.

О, беше толкова приятно. Перфектно. Полежа така, наслаждавайки се на топлината, която се просмукваше в костите ѝ, и на лекото ухание на цветя, изпълващо дробовете ѝ. Водата като че ли отми и умората ѝ и я освежи.

Взе гъбата и свали мръсотията от лицето и тялото си. Когато най-сетне излезе от ваната и се загърна в голямата бяла мъхеста хавлия, вече беше чиста, стоплена и напълно отпусната, нещо, което не беше

усещала от седмици. Все още не можеше да повярва в реалността на всичко, което ѝ се беше случило, но се почувства изпълнена със светлина.

Банята беше старомодна, но не и грозна. Дори беше очарователна с красивите кърпи, бурканчетата с разноцветни соли за вана и купите с нещо, което приличаше на изсушени цветя.

Обу меките бели чехли, които Диана ѝ беше оставила, и излезе в антрето.

Вратата отсреща беше открената. Каси колебливо почука и я отвори. Спря се на прага.

Диана седеше на перваза на прозореца с глава, наведена над сивия ѝ пуловер, който лежеше в скута ѝ. От перваза висяха прозрачни кристали. Когато слънчевата светлина се пречупваше в триъгълните им стени, те хвърляха в стаята отблясъци с цветовете на дъгата — лилави, зелени и яркооранжеви. Отраженията им се плъзгаха по стените, танцуваха по пода, по ръцете и косите на Диана, сякаш седеше в центъра на калейдоскоп. „Значи, затова прозорецът искреше“, каза си Каси.

Диана вдигна поглед и се усмихна.

— Влез. Тъкмо почиствах саждите от пуловера ти.

— О, той е кашмирен, няма да е лесно...

— Знам. Всичко ще бъде наред.

Диана взе отворената на перваза книга и я прибра в големия шкаф до стената. Каси забеляза, че заключи вратичката, сетне излезе с пуловера.

Каси любопитно погледна към перваза на прозореца. Никъде не видя препарат за петна. Само пакетче с изсушени цветя и колекция камъчета.

Стаята беше хубава. Старинни мебели и модерни вещи бяха съчетани умело, сякаш тук миналото и настоящето битуваха в хармония.

Драперията на леглото беше бледосиня, с нежни шарки на виещи се цветя, лека и ефирна. По стените вместо плакати от филми и снимки на кинозвезди висяха черно-бели репродукции. Мястото изглеждаше... стилно. Елегантно и артистично, но и удобно.

— Харесват ли ти? Картините?

Каси се обърна и видя, че Диана безшумно е влязла отново в стаята. Кимна, мъчейки се да отговори по някакъв по-интелигентен начин на това момиче, което очевидно стоеше много над самата нея.

— Какво е изобразено на тях? — попита тя, надявайки се, че отговорът не е нещо, което се предполага, че трябва да знае.

— Древногръцки богове. Или богини, по-точно. Това е Афродита — богинята на любовта. Виждаш ли купидоните и гълъбите около нея?

Каси се взря в жената на картината — беше се изтегнала на нещо като диван, изглеждаше красива и отпусната. Нещо в позата й... или пък оголената й гръд й напомни за Сюзан.

— А тази е Артемида. — Диана застана пред друго изображение. — Тя е богинята на лова. Никога не се омъжила и ако някой мъж я зърнел да се къпе, насъсквала кучетата си да го разкъсат.

Девојката на репродукцията беше слаба и гъвкава, със загорели ръце и крака. Беше коленичила и се прицелваше с лък. Тъмната й коса падаше на тежки вълни по гърба й, а изражението на лицето й беше предизвикателно. „Дебора понякога изглежда така“ помисли си Каси, а после се вгледа в последната картина и ахна.

— Тази коя е?

— Това е Хера, кралицата на боговете. Тя е можела да бъде доста... ревнива.

Каси можеше да се обзаложи, че е така. Младата жена беше висока и горда, с властни черти. Но всъщност вниманието на Каси грабнаха очите й. Те като че ли блестяха от картината и излъчваха страст, воля и заплаха. Като прилекнала хищна котка в джунглата...

Треперейки неконтролируемо, Каси обърна гръб на изображението.

— Добре ли си? — попита я Диана.

Каси кимна и преглътна. Сега, когато беше в безопасност, всичко сякаш се връщаше. Не само събитията от последния ден, но и от цялата изминала седмица. Всичката болка, всичките унижения. Провесената в шкафчето й кукла, сцената в столовата. Гумената змия. Играта на пиян морков с раницата й...

— Каси? — една ръка докосна рамото й.

Каси не издържа, обърна се и се хвърли в прегръдките на Диана, избухвайки в плач.

— Всичко е наред. Всичко ще бъде наред, наистина. Не се тревожи...

Диана я прегърна и я потупа по гърба. Всички сълзи, които Каси се беше въздържала да пролее пред майка си или баба си, сега бликнаха навън. Тя се вкопчи в Диана и захлипа като малко дете.

Чувстваше се като в спомените, които я връхлетяха в библиотеката. Сякаш отново беше на седем и майка ѝ я успокояваше. Диана някак успя да я накара да повярва, че всичко ще се оправи.

Най-накрая спря да хлипа и вдигна глава.

— Знаеш ли — каза Диана и ѝ подаде хартиена кърпичка, — защо не останеш за вечеря? Татко ще се върне късно... той е адвокат. Мога да извикам още две приятелки и да си поръчаме пица. Какво ще кажеш?

— О... страхотно — отвърна Каси и прехапа устни. — Направо страхотно.

— Можеш да облечеш тези дрехи, докато твоите съхнат, макар че сигурно ще са ти малко големи. Слез долу, когато си готова. — Диана замълча, смарагдовите ѝ очи се спряха на лицето на Каси. — Има ли нещо?

— Не... не, но... — Каси се запъна и после гневно поклати глава. — Просто... защо си толкова мила с мен?

Все още всичко ѝ се струваше като сън.

Диана се вгледа в нея за минута, после в очите ѝ проблесна усмивка.

— Не зная... смятам, че ти самата си мила и го заслужаваш. Ако искаш, мога да се помъча да бъда гадна. — Каси отново поклати глава и усети как устните ѝ се разтягат в усмивка. — И... — Диана гледаше някъде над нея, ясните ѝ зелени очи изглеждаха замислени. — Ние всички сме сестри, знаеш ли?

Каси затаи дъх.

— Така ли? — прошепна тя.

— Да — твърдо заяви Диана, все още загледана нанякъде. — Да, така е. Въпреки всичко. — После изражението ѝ се промени и тя погледна Каси. — Можеш да се обадиш на майка си от този телефон. — Тя кимна към апарата. — Аз ще сляза долу и ще поръчам пицата.

И Диана излезе от стаята.

Двете момичета, които дойдоха на гости, се казваха Лоръл и Мелани. Лоръл беше онази, която Каси беше видяла в библиотеката заедно с Диана. Като я огледа отблизо, забеляза, че е много слаба, със светлокестенява коса, дълга почти колкото тази на Диана, и красиво като на фея лице. Беше облечена с рокля на цветя и обута с розови кецове.

— Пицата е вегетарианска, нали? — попита тя, затваряйки с крак вратата, тъй като в ръцете си носеше камара пластмасови кутии. — Не си поръчала някоя голяма пеперони, надявам се?

— Никакво месо — увери я Диана и отново отвори вратата, за да пусне вътре другото момиче, стоящо търпеливо на прага.

— О... извинявай! — викна Лоръл, вървейки към кухнята. — Нося продукти за салата.

Диана и другото момиче се обърнаха и в един глас викнаха:

— Без тофу!

— Само зеленища — долетя отговорът на Лоръл. Диана и новата ѝ гостенка се спогледаха с облекчение.

Каси се бореше със срамежливостта си. Момичето беше по-голямо от нея, високо, красиво и изискано. Гладката ѝ кестенява коса беше прибрана назад с диадема, а сивите ѝ очи бяха хладни и преценяващи. Сякаш я наблюдаваше през някакви очила.

— Това е Мелани — представи я Диана. — Тя живее на нашата улица, на Номер 4. Мелани, това е Каси Блейк, тя току-що се е нанесла на Номер 12. Госпожа Хауард ѝ е баба.

Замислените сиви очи се обърнаха към Каси, после Мелани кимна.

— Здравсти.

— Здравсти — отвърна ѝ Каси, довольна, че се беше изкъпала, и надявайки се, че дрехите на Диана не изглеждат нелепо върху тялото ѝ.

— Мелани е нашият мозък — мило каза Диана. — Тя е потресаващо умна. И знае всичко за компютрите.

— Не всичко — намеси се Мелани, без да се усмихва. — Понякога ми се струва, че нищо не знам. — Тя погледна Диана. — Знаеш ли, дочух някакви слухове за Каси и Фей, но никой не иска да ми каже повече.

— Знам. Едва днес разбрах за това. Може би съм се откъснала от онова, което наистина се случва в училище, но поне ти трябваше да ми кажеш, щом си дочула нещо.

— Не можеш да водиш всички битки, Диана.

Диана просто я погледна, после леко поклати глава.

— Каси, защо не отидеш да помогнеш на Лоръл със салатата? Тя ще ти хареса, на твоите години е.

Лоръл стоеше пред плота в кухнята и режеше зеленчуци.

— Диана ме помоли да ти помогна.

Лоръл се обърна.

— Хубаво! Можеш да измиеш овчарската торбичка^[1] ей там, съвсем прясна е, затова вероятно по нея пълзят всякакви животинки.

Овчарска торбичка ли? Каси несигурно огледа няколкото купчини зеленина. Нима трябваше да знае кое какво е?

— Ъ-ъ... това ли е? — попита, вдигайки тъмнозелено триъгълно листо, белезникаво отдолу.

— Не, това е бяла лобода. — Лоръл посочи с лакът към сноп дълги, тънки растения. — Това е овчарската торбичка. Но всъщност можеш да измиеш и двете.

— Някога ползвате ли... ъ, майчина билка за салатите? — колебливо попита Каси, докато миеше листата.

Радваше се, че има с какво да помогне. Тези момичета бяха толкова умни, толкова знаещи, толкова земни, че отчаяно искаше да им направи добро впечатление.

Лоръл се усмихна и кимна.

— Да, но човек трябва да внимава да не яде твърде голямо количество, защото може да се обрине. Майчината билка е подходяща за други неща — от нея става хубава отвара при ухапвания от насекоми и страхотно любовно... — Лоръл внезапно замълча и смутено продължи да кълца зеленицата.

— Ето, динката^[2] е готова. Добре е да се ядат съвсем пресни зеленчуци, нали знаеш — бързо добави тя, — защото са по-вкусни и все още са изпълнени с живот от Майката Земя.

Каси предпазливо погледна към момичето. Може би Лоръл не беше съвсем с ума си. *Изпълнени с живот от Майката Земя?* Но тогава ненадейно си спомни за деня, когато се облегна на червения гранит и усети туптенето дълбоко вътре в него. Всъщност, когато си помисли, че го усеща. Защо тогава да не можеш да си втълпиш, че свежите растения са изпълнени с живот?

— Добре, можеш да кажеш на Ди и Мелани, че сме готови. Аз ще извадя чиниите — каза Лоръл.

Каси се върна в просторната дневна. Мелани и Диана бяха потънали в разговор и не видяха, че тя е зад тях.

— ... прибираш я като улично кученце. Винаги така правиш — говореше Мелани и Диана я слушаше със скръстени ръце. — Но какво ще стане после...?

Тя замълча, Диана забеляза Каси и я докосна по ръката.

— Готово е — каза Каси.

Чувстваше се неудобно. За нея ли говореха? Нея ли наричаха улично кученце? Но не Диана беше казала това, а Мелани. Каси си каза, че не я интересува какво мисли Мелани.

Докато хапваха от салатата, Мелани я наблюдаваше, но в хладните ѝ сиви очи нямаше враждебност. Те бяха само... замислени. После пристигна пицата и Каси се възхити на лекотата, с която трите момичета бърбреха и се смееха с момчето, разнасящо доставките. То така се впечатли от Мелани, че направо се самопокани да влезе, но Диана през смях му затръшна вратата.

После Мелани им разказа няколко забавни истории от пътуването си до Канада през лятото и Каси почти забрави за предишните ѝ думи. Беше толкова приятно да води спокоен приятелски разговор и да не се чувства изолирана. Да бъде в този дом, да гледа как Диана ѝ се усмихва... Все още не ѝ се вярваше, че е истина.

Когато се приготвяше да си тръгва, Каси напълно се слия. Диана ѝ връчи спретната купчинка чисти дрехи — по сивия ѝ пуловер нямаше и следа от сажди, и каза:

— Ще те изпратя до вас. Не се притеснявай за колата на баба си. Ако ми дадеш ключовете, ще кажа на Крис Хендерсън да я докара до къщата ви.

Каси тъкмо ѝ подаваше ключовете и застина.

— Хендерсън? Нали не искаш да кажеш... че говориш за един от братята Хендерсън?

Диана се усмихна, докато отключваше хондата си.

— Значи си чула за тях. Крис е готин, наистина, просто е малко див. Не се тревожи.

Когато потеглиха, Каси се сети, че онзи, който беше подхвърлял раницата ѝ, се казваше Дъг, а не Крис. Но въпреки това се безпокоеше.

— Тук, на „Кроухейвън Роуд“, всички се познаваме — обясни Диана. — Виждаш ли, там е къщата на Лоръл, а следващата е на Фей. Всички, които сме израснали тук, някак се поддържаме заедно. Всичко ще бъде наред.

— Поддържате се заедно? — Една странна мисъл мина през ума на Каси.

— Да. — Гласът на Диана беше преднамерено безгрижен. — Имаме си нещо като клуб...

— *Клубът*? — Каси беше толкова отвратена, че я прекъсна. — Нима... и ти си в него? Ти и Лоръл, и Мелани?

— Аха — отвърна Диана. — Ето я и твоята къща. Ще ти се обадя утре... може дори да ти дойда на гости. Какво ще кажеш в понеделник заедно да отидем на училище... — Тя спря, щом зърна изражението на лицето на Каси. — Какво има, Каси? — попита нежно.

Каси клатеше глава.

— Не знам... да, всъщност *знам*. Разказах ти, че чух какво си говорят Фей и Сюзан, и Дебора, така започнаха всичките ми неприятности. Чух какви ги разправят и знам, че и те са в този клуб. Беше толкова ужасно... не разбирам как е възможно и ти да членуваш в подобно нещо заедно с тях.

— Не е каквото си мислиш... — Нежният глас на Диана заглъхна. — Но не бих могла да ти обясня добре. Едно ще ти кажа — не съди за клуба по постъпките на Фей. Въпреки че Фей си има и добри страни, ако се вгледаш.

На Каси ѝ хрумна, че ще ѝ трябва електронен микроскоп, за да ги открие. След това сподели мисълта си на глас.

Диана се разсмя.

— Не, наистина. Познавам я от бебе. Тук всички се знаем от край време.

— Но... — Каси я погледна разтревожено. — Не се ли боиш от нея? Не се ли притесняваш, че може да ти стори нещо ужасно?

— Не — отговори ѝ Диана. — Не се притеснявам. Освен това тя... даде нещо като обещание да не го прави. А пък и... — Диана погледна Каси почти извинително — недей да ме мразиш, но Фей ми е първа братовчедка. — Каси зяпна. — Тук горе повечето сме братовчеди — тихо рече Диана. — Понякога втори или трети, но повечето сме по-близки. Ето малко от билковия чай, който Лоръл ми направи през лятото — добави тя и пхна нещо в ръката ѝ. — Пийни малко от него, ако напоследък ти е било трудно да заспиваш. Трябва да ти помогне. Ще се видим утре сутрин.

* * *

Когато на сутринта Диана се появи на прага, косата ѝ беше прибрана в дълга красива френска плитка. Висеше като свilen пискюл. Носеше торбичка от тензух с приятно ухаещи сухи листа.

— Нали ми каза, че майка ти е болна от грип, затова ѝ донесох малко чай. Помага при кашлица и треска. Ти опита ли онзи, който ти дадох снощи?

Каси кимна.

— Направо не мога да повярвам. Заспах на мига и се събудих чак на сутринта, чувствам се чудесно. Какво имаше в него?

— Ами, със сигурност има стрита котешка трева^[3] — обясни Диана и се усмихна на реакцията на Каси. — Не се тревожи, при хората ефектът не е като при котките. Просто успокоява.

Това ли беше правила Диана първата сутрин, когато Каси я видя? Беше правила някакъв чай? Каси не смееше съвсем да си признае, че е шпионирала приятелката си, но остана поласкана, че Диана е приготвила билки за майка ѝ.

— Това е просто отвара от лечебни треви и еликсир от кристали против настинка — тихо каза тя на госпожа Блейк и гласът ѝ прозвуча някак успокояващо.

Майката на Каси се поколеба за миг, после посегна да вземе чашата. Отпи от чая, после вдигна поглед и се усмихна на момичето. Каси усети топлина отвътре.

Дори старческото лице на баба ѝ разцъфтя в усмивка при вида на Диана, докато двете момичета вървяха по коридора към стаята на майка ѝ.

— Сигурно е чудесно да имаш такава баба — рече Диана. — Навярно знае много древни истории.

Каси почувства облекчение. Беше се опасявала, че Диана ще види само бенката, прегърбеното тяло и твърдата посивяла коса.

— Да, наистина е страхотна — отвърна тя и се зачуди как се бяха променили собствените ѝ чувства към баба ѝ след първия път, когато я видя на прага на къщата. — И е хубаво, че най-накрая имам възможност да я опозная, понеже тя е единствената ми жива роднина. Всичките ми други баба и дядовци са починали.

— И моите — каза Диана. И мама също. Тъжно ми е, защото винаги съм искала да имам по-малка сестра, но мама е починала в годината, когато съм се родила, а татко никога не се ожени повторно.

— И аз съм си мечтала за сестра — промълви Каси.

Последва мълчание, после Диана каза:

— Стаята ти е красива.

— Да — отвърна Каси и огледа масивните лъскави мебели, тежките драперии и големите кресла. — Красива е, но е като музей. Ето там са всичките ми неща. — Тя посочи купчината вещи в ъгъла. — Опитах се да ги подредя наоколо, но се боях да не одраскам или да не счупя нещо.

Диана се разсмя.

— Аз не бих се притеснявала. Тези мебели са оцелели през последните триста години, ще издържат още малко. Трябва просто така да подредиш стаята си, че нещата ти да пасват на тези тук. Може да опитаме следващия уикенд. Сигурна съм, че Лоръл и Мелани също ще искат да ни помогнат. Ще бъде забавно.

Каси си спомни светлата, изпълнена е хармония стая на Диана и усети прилив на надежда. Ако собствената ѝ спалня изглеждаше поне наполовина толкова хубаво, щеше да бъде щастлива.

— Ти си много добра с мен — избъбри тя, след което примигна и притисна с длан челото си. — Знам колко тъпо звучи, но е истина. Правиш толкова много за мен и не получаваш нищо в замяна. И... аз просто не разбирам защо искаш да го правиш.

Диана гледаше през прозореца към океана, който се надигаше на талази и блестеше, отразявайки лазурното ясно септемврийско небе.

— Казах ти — отговори момичето и се усмихна. — Мисля, че ти си мила. Проявила си добрината да помогнеш на Сали и е било смело от твоя страна да се противопоставиш на Фей. Възхищавам ти се за това. Пък и — добави Диана, свивайки рамене — харесва ми да бъда добра с хората. Не е вярно, че не получавам нищо в замяна. Дори винаги се чудя защо другите са толкова мили с мен.

Каси я погледна — приятелката ѝ седеше до прозореца и слънчевата светлина я обливаше, оформяйки ярък ореол около нея. Светлата ѝ коса сякаш в действителност сияеше и профилът ѝ беше съвършен като деликатно изваяна камея^[4]. Нима Диана наистина не знаеше отговора на въпроса си?

— Ами, предполагам, че донякъде причината е в това, че се опитваш да откриеш доброто у всеки — отвърна Каси. — Навярно хората не могат да устоят на това. И това, че не си суетна и наистина те интересува какво ти казват другите... а може би и заради факта, че си най-красивото създание, което съм виждала през живота си.

Диана избухна в смях.

— Съжалявам, че си израснала край толкова грозни хора — рече тя шеговито. После стана сериозна, отново се загледа през прозореца и се заигра с шнура на завесите. — Но знаеш ли... — В тона ѝ прозвуча някакво неудобство. После се обърна към Каси, а очите ѝ бяха толкова яркозелени, че тя затаи дъх. — Знаеш ли, странно е, че и двете си мечтаем да имаме сестри, а нито една от нас си няма. Още откакто те видях в онази сграда... ами, чувствам се, сякаш наистина си ми по-малка сестра. Звучи налудничаво, но е истина. — На Каси не ѝ се стори налудничаво. Откакто бе зърнала Диана за пръв път, усещаше, че двете някак са свързани. — И... не знам, имам усещането, че мога да говоря с теб. Дори повече, отколкото с Мелани или Лоръл, въпреки че се познаваме съвсем отскоро. Имам чувството, че ти някак ме разбираш и че... мога да ти се доверя.

— Можеш — рече Каси тихо, но толкова пламенно, че сама се изненада от себе си. — И аз не знам защо, но *можеш* да ми се довериш, независимо от всичко.

— Така че, ако искаш... — Диана леко се намръщи и прехапа устни, все още загледана надолу, диплейки смутено завесата. — Ами...

мислех си, че навярно можем да бъдем като сестри. Все едно да се осиновим една друга. Така аз ще си имам по-малка сестра, а ти по-голяма. Но само ако искаш — добави припряно и отново вдигна поглед.

„Дали искам?“ Проблемът на Каси беше, че не знаеше как да постъпи — да се хвърли на врата на Диана, да затанцува из стаята или да избухне в смях, а може би и в сълзи.

— Би било хубаво — успя да отвърне накрая. Сетне, с преливащо от щастие сърце, срещна открито погледа на Диана. — Наистина, би било чудесно.

— Тази сутрин изглеждаш по-добре, мамо — каза Каси.

Майка ѝ, седнала на края на леглото си, ѝ се усмихна.

— Беше лош грип, но вече съм по-добре — каза тя. — А ти... ти изглеждаш по-щастлива, миличка.

— Така е — отвърна Каси и бързо целуна майка си по бузата. „Направо не можеш да си представиш колко съм щастлива.“

Днешният ден беше почти толкова вълнуващ, колкото и първия ѝ ден в новото училище. „Не ме е грижа, дори всички останали да ме мразят — каза си тя. — Важното е, че Диана ще бъде там.“ Дори само като се сетеше за това, всичко останало преставаше да има значение.

Този ден Диана изглеждаше особено красива — носеше зелено велурено яке, обточено със синя коприна над избелели почти до бяло джинси. На врата ѝ висеше медальон с един-единствен камък със синьо-бял млечен блясък. Каси се чувстваше горда само от факта, че върви до нея.

Освен това забеляза нещо странно по коридорите на училището. Беше ѝ трудно да направи и три стъпки, без някой да ги спре.

— О, здрасти, Диана... имаш ли минутка?

— Диана! Толкова се радвам да те видя...

— Диана, не бъди толкова жестока. Няма ли поне да си помислиш да прекараме заедно уикенда? — Това го каза някакво момче.

На практика всички, които минаваха покрай тях, искаха да си побъбрят с Диана, а онези, които нямаха какво да ѝ кажат, се спираха

наблизо само за да я слушат.

Каси наблюдаваше как Диана разговаря с всички тях. Момчетата я молеха да излезе с тях на среща, но тя ги отпращаше с усмивка. Някои хвърляха тревожни погледи към Каси, но никой не се отдръпна и не ѝ каза нищо гадно. Явно Диана имаше силата да противодейства дори на Фей.

Най-накрая, няколко минути преди звънеца, Диана се отдръпна от тълпата и изпрати Каси до часа ѝ по английски. Тя не само влезе с нея в стаята, но дори седна на съседния чин и се запrikaзва с нея, без да обръща внимание на всички, които ги зяпаха.

— Тази седмица трябва пак да си направим парти с пица — каза тя с ясен, убедителен тон. — А и с Лоръл обсъждахме как да пренаредим стаята ти, ако все още имаш такова желание. Освен това наистина мисля, че трябва да се прехвърлиш в моя клас по история. Той е последния час и госпожа Ланинг е чудесна...

Диана продължаваше да говори и сякаш не забелязваше присъствието на останалите от класа. Но Каси усещаше как в гърдите ѝ нещо бълбука като газирана напитка в бутилка. Момичетата, които миналата седмица ѝ бяха обръщали гръб и я бяха подминавали, сега лакомо поглъщаха казаното от Диана, кимайки, сякаш са част от разговора.

— Е, май е най-добре да тръгвам, ще се срещнем в единайсет и петнайсет за обяд — рече Диана.

— Къде? — попита Каси, която почти изпадна в паника, когато Диана се изправи.

Чак сега осъзна, че така и не беше виждала нито Диана, нито Лоръл или Мелани, в обедната почивка.

— О, в столовата. Зад стъклената врата. Наричаме я задната стаичка. Ще я намериш — каза Диана.

Момичетата около Каси се спогледаха удивено. Когато Диана си тръгна, едно от тях заговори Каси:

— Ще обядваш в задната стаичка? — попита то завистливо.

— Явно — разсеяно отвърна Каси, наблюдавайки Диана.

— Но... — Момичетата отново си размениха погледи.

— Ти в клуба ли си? — попита друго.

Каси се почувства неудобно.

— Не... не съвсем. Просто съм приятелка на Диана.

Последва мълчание. Момичетата като че ли се поуспокоиха, макар все още да изглеждаха озадачени.

Каси едва ги забелязваше. Гледаше вратата и момичето, което влезе точно когато Диана стигна до нея.

Фей също изглеждаше великолепно тази сутрин. Буйната ѝ черна коса блестеше, бледото ѝ лице беше леко поруменяло. Устните ѝ, подчертани от някакво червило с цвят на горски плодове, изглеждаха по-чувствени от всякога. Носеше червен пуловер, който следваше всяка извивка на тялото ѝ.

Фей спря на вратата, препречи изхода и двете с Диана се възряха една в друга. Размениха си дълги преценяващи погледи, присвитите черни очи срещнаха зелените. Нито една от двете не каза нищо, но въздухът между тях всеки момент щеше да запука от натрупаното електричество. Каси почти усещаше двете силни воли, борещи се за надмощие. Най-сетне Фей се отмести настрана, но затова пък изпрати Диана с ироничен тържествен жест, изразяващ повече презрение, отколкото учтивост. И докато Диана минаваше покрай нея, Фей ѝ каза нещо през рамо, без да я погледне:

— Какво каза тя? — попита Каси едно от момичетата.

— Не можах да чуя — отвърна тя.

Но всъщност излъга. Беше чула. Просто не разбра значението на думите. Фей беше казала:

— Спечели битката, но ще загубиш войната.

* * *

На обяд Каси се зачуди как досега не е забелязала задната стая на столовата. Но поне проумя защо Диана и приятелите ѝ не бяха видели нея самата. Пред вратата ѝ гъмжеше от ученици. Едни се надяваха да ги поканят вътре, други просто се навъртаха наблизо. Тълпата препречваше гледката от общото помещение.

Ясно беше защо тази стая е любимо сборно място. На стената беше окачен телевизор, макар че шумът пречеше да се чува звукът му. Имаше дори микровълнова печка и машина за сокове. Когато влезе и седна до Диана, Каси усети в гърба ѝ да се впиват завистливи погледи.

Мелани и Лоръл също бяха там. Както и Шон — дребното момче с лукавото лице, което я накара да отиде при директора. Там беше и онзи с рошавата руса коса и леко кривогледите синьо-зелени очи един от братята Хендерсън. Каси се опита да не го гледа разтревожено, а Диана му кимна и каза:

— Това е Кристофър Хендерсън. Крис, кажи здрасти. Това е Каси. Ти откара белия й Заек^[5].

Русото момче се обърна и я загледа отбранително.

— Не съм го докосвал. Дори не съм го виждал?

Диана и Мелани се спогледаха.

— Крис — рече Диана, за какво говориш?

— За зайчето на това маце. Не съм го взимал. Не си падам по малки пухкави животинки.

Диана го зяпна за миг, после поклати глава.

— Яж си обяда, Крис. Забрави!

Момчето се намръщи, сви рамене и се обърна към Шон.

— Значи, има една група, казва се „Холера“, и те имат нов албум...

— Но все някой е докарал колата ми — колебливо се намеси Каси.

— Той го направи — рече Лоръл. — Просто понякога си губи паметта. Обаче знае всичко за музиката.

Каси забеляза, че Шон тук се държи по съвсем различен начин, в сравнение с онзи ужасен ден при шкафчетата. Беше извънредно учтив, изглеждаше, сякаш няма търпение да обслужи някому, и непрестанно предлагаше да донесе разни неща вместо момичетата. Те, от своя страна, се отнасяха към него като към малко досаден по-малък брат. Двамата с Лоръл бяха единствените ученици от по-долните класове, с изключение на нея самата.

Няколко минути по-късно на вратата се появи една ягдовочервена глава. Сюзан се огледа.

— Дебора е наказана, а Фей има някаква работа навън, затова ще ям тук — обяви тя.

Диана вдигна поглед.

— Добре — рече тя с равен глас, после добави: — Това е приятелката ми Каси. Каси, това е Сюзан Уитиър.

— Здравей — каза Каси, опитвайки се да звучи нехайно.

Последва изпълнен с напрежение миг. След това Сюзан извърна към нея яркосините си очи.

— Здравей — каза тя най-накрая, седна и започна да вади едно след друго разни неща от плика с обяда си.

Каси я погледна, после хвърли бърз поглед към Лоръл. След това се обърна към Диана и повдигна въпросително вежди.

Чу се шумолене на найлон, когато Сюзан извади и последния продукт от плика си, последвано от пронизителния писък на Лоръл.

— О, Боже, не е възможно все още да ядеш тези неща! Не знаеш ли какво има в тях, Сюзан? Говежда лой, свинска мас, палмово масло... и около петдесет процента захар...

Диана прехапа устни, а Каси се разтресе безмълвно в опит да задържи физиономията си сериозна. В същия миг и Диана избухна в смях.

Останалите озадачено ги изгледаха.

Каси се усмихна, свела поглед към сандвича си с риба тон. След всичките тези седмици на самота, най-сетне беше намерила мястото, към което принадлежеше. До Диана. Беше приятелка на Диана, осиновена сестра на Диана.

[1] Тревисто многогодишно растение, съдържащо танин и витамин С. — Бел.прев. ↑

[2] Тревисто растение, билка, използва се и като подправка за супи и салати. — Бел. Прев. ↑

[3] Билка, която има успокояващо действие върху нервната система. Силно стимулира котките. — Бел.прев. ↑

[4] Накит, изработван от седеф или цветен камък, с релефно изображение, най-често с овална форма. — Бел.прев. ↑

[5] Автомобилът на бабата на Каси е фолксваген „Рабит“, което в превод от английски означава заек. — Бел.ред. ↑

Този петък и Кори дойде в задната стаичка, за да обядва. Изглежда, боготвореше по-големите момичета и дори без да го осъзнава, се отнасяше с уважение дори към Каси, което беше хубаво. Сюзан и Дебора определено не се държаха така. Червенокосата се правеше, че не я забелязва, освен ако не се налагаше да я помоли да ѝ подаде нещо, а рокерката само я гледаше кисело, когато се разминаваха в коридора. Дебора и Дъг — другият от братята Хендерсън — само веднъж се появиха в задната стаичка, откакто Каси се хранеше там, и през цялото време спореха ожесточено за някаква хеви метъл група.

Нито Фей, нито Ник — тъмното, студено и красиво момче, което беше спасило раницата ѝ, не се появиха тази седмица.

Но Кори Хендерсън беше мила. Сега, когато Каси знаеше, че Дъг и Крис са ѝ братя, вече забелязваше колко си приличат. Кори имаше същата руса коса и синьо-зелени очи, които винаги подчертаваше с тюркоазена огърлица и пръстен. Тя обаче не беше толкова дива като братята си. Изглеждаше обикновено, дружелюбно момиче, което скоро щеше да стане на петнайсет.

— Толкова отдавна го чакам. Не мога да повярвам, че най-накрая ще се случи — каза тя на обяд. — Само като се сетя, че следващия вторник е денят! Татко каза, че можем да направим тържество долу на плажа, или поне не каза, че *не можем*, а аз искам този ден наистина да бъде специален, защото... — думите ѝ внезапно секнаха.

Каси проследи погледа ѝ и видя, че Диана беше прехапала устни и почти незабележимо поклаща глава.

Зачуди се какво толкова лошо беше казала Кори. И тогава ѝ хрумна, че тя за пръв път чува за тържеството, макар че то очевидно не беше новост за останалите. Нима не беше поканена?

— Мислиш ли, че Адам ще се върне навреме за... имам предвид, кога мислиш, че ще си дойде Адам? — запъна се Кори.

— Не знам всъщност. Надявам се да е скоро, но... — Диана леко сви рамене. — Кой може да каже?

— Кой е Адам? — попита Каси, решена да покаже, че тържеството не я интересува.

— Искаш да кажеш, че още не ти е разказала за Адам? Диана, прекалената скромност не е хубаво нещо — рече Мелани, а спокойните ѝ сиви очи гледаха невярващо.

Страните на Диана поруменяха.

— Просто не остана време... — запъна се тя, а Лоръл и Мелани задюдюкаха.

Каси се изненада. Никога преди не беше виждала Диана да реагира по този начин.

— Не, сериозно каза. Кой е той? Вие гаджета ли сте?

— Още от деца обясни Лоръл. — Винаги са били заедно.

— Но къде е той? В колеж ли е? Какъв е?

— Не, просто... пътува — отвърна Диана. — Той е по-голям, още не е идвал тази учебна година. Колкото до това, какъв е... ами, готин е. Мисля, че ще го харесаш.

Диана се усмихна.

В очакване да научи нещо повече, Каси погледна към Лоръл, която размаха във въздуха парченце хрускава пържена тиквичка.

— Адам е...

Кори се намеси:

— Да, той е...

Дори Мелани не успяваше да намери точните думи:

— Ще трябва да го видиш — рече тя.

Каси беше заинтригувана.

— Имаш ли негова снимка? — попита тя.

— Всъщност нямам — отвърна Диана, но като видя разочарованието ѝ, добави: — Виж, тук хората имат едно глупаво суеверие за снимките... не ги харесват. Затова и повечето от нас не се снимат.

Каси се опита да си даде вид, че това не ѝ се струва толкова странно. *„Като аборигените. Те са убедени, че фотоапаратът ще отнеме душите им. Как е възможно някой да разсъждава по този начин през двайсети век?“*

— Но е много сладък — страстно обясняваше Кори.

Сюзан, която току-що беше погълнала обяда си, вдигна поглед и обяви:

— С това тяло.

— И тези очи — добави Лоръл.

— Най-добре е да замълчите — усмихнато рече Мелани. — Диана и без това ще се побърка, докато той се върне.

— Достатъчно побъркана ли ще бъде след това, че да даде шанс на някоя друга? — провикна се Шон.

Момичетата си размениха снизходителни погледи.

— Може би... някога през следващото хилядолетие — отвърна Лоръл тихо.

Мелани, която изглеждаше развеселена, обясни на Каси:

— Адам и Диана дори не забелязват представителите на другия пол. Вече години наред Адам си мисли, че ние останалите сме момчета.

— Кое то в случая със Сюзан означава, че има доста развинуто въображение — додаде Лоръл.

Сюзан изсумтя и хвърли поглед към плоските гърди на Лоръл.

— А при някои изобщо не му е необходимо въображение.

— Ами ти, Каси? — прекъсна ги Диана, за да предотврати избухването на свада. — Ти остави ли гадже у дома?

— Всъщност, не — отговори Каси. — Имаше обаче едно момче, това лято. Той беше... Той беше някак... — Не искаше да разказва историята си пред Сюзан, затова се спря и рязко смени темата. — Но както и да е. А между другото как мина срещата на Фей и Джефри?

Сюзан, изглежда, не се заблуди от неочаквания въпрос, но не можа да се въздържа и отговори:

— Рибата налапа въдицата — каза тя и се подсмихна. — Сега Фей трябва само да навие макарата.

Звънецът би и разговорът за гаджетата и срещите секна. Но Каси забеляза разнеженото замечтано изражение на Диана, което не слезе от лицето ѝ през целия следобед.

След училище Диана и Каси се прибраха заедно до „Кроухейвън Роуд“. Когато минаваха покрай дома на семейство Хендерсън, чиято

къща беше една от най-неподдържаните, Каси забеляза, че Диана хапе устните си. Това беше сигурен знак, че е загрижена за нещо.

Каси си помисли, че знае за какво.

— Нямам нищо против това, че не съм поканена на тържеството на Кори — тихо каза тя и Диана я погледна изненадана. — Наистина. Аз дори не я познавам. Единственият път, когато съм я виждала преди, беше на стълбите отвън с Фей. Какво има? — попита тя, тъй като Диана изглеждаше още по-разтревожена.

— Кори е обядвала с Фей и останалите, когато си дочула разговора им, така ли?

— Да... всъщност, тя всъщност дойде, когато те почти бяха приключили. Бяха цяла група, но Фей само на нея й позволи да остане. Фей каза...

— Какво каза Фей? — попита Диана примирено.

— Тя каза: „Не си представях, че ще се храниш в столовата с останалите добродетелни идиоти.“ — Каси не спомена частта за Кралицата на непорочността.

— Хм. И какво й отвърна Кори?

Каси се почувства неудобно.

— Каза нещо от сорта, че прекалената добродетел е скучна. Но не остана дълго с тях. Мисля, че Фей и Сюзан се опитваха да я засрамят.

— Да-а — промълви Диана и продължи да хапе устните си.

— Както и да е — продължи Каси. — Нямам нищо против, че не съм поканена на тържеството, но мислиш ли... ами, че има шанс някой ден и аз да вляза в клуба?

Зелените очи на Диана леко се разшириха.

— О, Каси. Ти не би искала това — отвърна тя.

— Знам, че миналата седмица казах някои неща, които създадоха такова впечатление. Но ти спомена, че не трябва да съдя за клуба по Фей, и аз мисля, че си права. Освен това харесвам Мелани, и Лоръл, и Кори... дори Сюзан понякога е поносима. Дори Крис Хендерсън. Така че си мислех, че може би... — Тя се смути и остави изречението недовършено.

Усети как сърцето ѝ се разтуптя.

— Нямах това предвид — отвърна Диана. — Искях да кажа, че не би искала, защото мечтаеш да се върнеш у дома, в Калифорния,

когато това бъде възможно. Така е, нали? Каза, че планираш да посещаващ колеж там, нали така?

— Ами, да, като завърша гимназия, но... — Наистина беше казала това през онази първа вечер, когато беше в дома на Диана. Вече дори не беше толкова сигурна, че го иска, но не знаеше как да го обясни. — Но това какво общо има? Искам да кажа, че за да стана член, не е необходимо да остана тук до края на живота си, нали?

Диана задържа погледа си върху пътя.

— Трудно е за обяснение. — После меко добави: — Във всеки случай... опасявам се, че членството е някак ограничено.

Ненадейно Каси си припомни думите, които Дебора беше изрекла, след като Кори си беше отишла. *Едно свободно място — един кандидат.* Освен това Кори беше израснала тук. Крис и Дъг ѝ бяха братя. Тя не беше непозната, приемана само по настояване на Диана, не беше кученце, взето от улицата.

— Разбирам — промълви Каси.

Опита се да звучи така, сякаш ѝ беше безразлично, сякаш нямаше значение дали ще я приемат в клуба. Но не беше така. Имаше ужасно значение.

— Не, не разбираш — промърмори Диана. Но си мисля, че е за добро. Наистина, Каси, повярвай ми.

* * *

— О, не — промълви Диана. — Няма го тиксото. Сигурно се е търколило под седалката на колата. Ти стой тук, няма нужда и двете да се връщаме.

Диана се обърна и тръгна бързо към паркинга.

Тази сутрин бяха подранили. Диана носеше плакат, който двете с Лоръл бяха изрисували и на който пишеше: *Честит рожден ден, Кори!* Лоръл искаше да го закачи над главния вход на училището и Каси беше предложила да ѝ помогне. Мислеше си, че жестът ѝ е благороден и щедър, като се имаше предвид, че все още не беше поканена на тържеството. А и по този начин щеше да покаже, че не се чувства засегната.

Загледа се в главния вход на училището, който толкова я беше уплашил преди две седмици.

Две седмици. Първата я прекара като парий, като аутсайдер, с когото беше опасно да се говори, за да не бъде разгневена Фей. Но втората седмица...

Удивяваше се на начина, по който Диана влияеше на хората, без да се кара с тях. Постигаше го много деликатно, с любов, колкото и глупаво и сантиментално да звучеше това. Всички обичаха Диана — и момичетата, и момчетата — и повечето от тях бяха готови да минат през жарава заради нея. Като осиновена по-малка сестра на Диана Каси на мига се беше сдобила с положение, далеч по-добро от онова, което някога би могла да си извоюва сама. Сега тя се движеше с най-готината компания в училището и ако не беше изцяло част от нея, то само членовете ѝ го знаеха.

Отново в съзнанието ѝ прокънтяха думите на Фей към Кори: „Ти си почти една от нас.“ Е, днес беше рожденият ден на Кори и тя щеше да стане една от тях. Днес щеше да се присъедини към клуба.

А Каси никога нямаше да го направи.

Сви рамене, опитвайки се да се отърси от неприятната мисъл, но през тялото ѝ премина тръпка. Обви ръце около себе си и стисна лактите си. Не беше свикнала да е толкова студено през септември. През уикенда Лоръл и Мелани си бяха говорили за есенното равноденствие, което също се падаше днес. Мелани беше обяснила, че по време на равноденствието денят и нощта са еднакво дълги и че с него започва есента. Каси предположи, че е нормално да бъде студено. Всички казваха, че листата скоро ще започнат да пожълтяват.

Мелани и Лоръл сериозно се бяха увлекли в разговора си за равноденствието. Изглежда, за тях то беше страшно важно, въпреки че Каси не разбираше съвсем защо. Това беше още една от тайните на Ню Салем, които вече започваха да я влудяват.

Потрепери отново и закрачи, потривайки ръце.

Пред нея се простираше хълмът. Стигна до най-горните стъпала и започна да подскача на пръсти. Беше ясен мразовит ден и буйната зеленина вече се беше изпъстрила тук-там с есенни цветове. Загледа се в храстите оттатък пътя. Как ги беше нарекла Лоръл? Сумак^[1]. Листата им вече аленееха. Захарните кленове също бяха започнали да се

обагрят в златистожълто, а долу в ниското се виждаха все повече червени петна...

Внезапно Каси се намръщи и забрави да търка ръцете си. Слезе едно-две стъпала надолу и се наведе, взирайки се към подножието на хълма. Цветът там като че ли беше прекалено червен, прекалено ярък. Твърде неестествен.

Тя потрепери силно. Боже, студено беше. Реши, че каквото и да има там долу, то е скрито в шубрака, но не е част от него. Повече приличаше на забравен от някого пуловер.

„Ще се съсипе там във влагата“, помисли си Каси. Който и да бе притежателят му, нямаше да остане доволен.

Слезе още едно стъпало по-надолу. *Сигурно вече не става за нищо, вероятно е някаква дрипа, захвърлена от някого.*

Но не беше дрипа. Имаше форма. Част от него приличаше на ръкав. Всъщност там май лежеше цял набор от дрехи. Ето, под пуловера се виждаха нещо като джинси...

Внезапно дъхът на Каси секна.

Странно, петното долу приличаше на човек. Но би било глупаво някой да лежи на земята, беше студено и мокро. Който и да беше, щеше да премръзне...

Сега вече Каси слизаше бързешком по стълбището.

„Може да е глупаво, но наистина прилича на човек. Ето ги и краката. Жълтото може би е коса. Явно е заспал... Но кой би могъл да заспи така? Точно до пътя. Разбира се, треволяците го закриват, но все пак...“

Вече беше съвсем близо и всичко като че премина в забавен каданс — всичко, с изключение на бесните й препускащи мисли.

„О, слава Богу, изглежда, не е човек. Прилича на натъпканите със слама чучела за Хелюин. Ето, прекалено извито е в средата... никой не би могъл да се свие така... вратът е изкривен като на онази кукла в шкафчето ми. Сякаш някой е издърпал главата от тялото...“

Собственото й тяло се държеше странно. Гърдите й натежаха, а мускулите й се разтресоха. Колената й така се огъваха, че едва стоеше изправена. Усети някакъв блясък в очите си, сякаш всеки момент щеше да припадне.

„Добре, че не е човек... но, о, Боже, нима това е ръка? Куклите нямат такива ръце... не и длани с малки розови нокти... и не носят

пръстени, тюркоазени пръстени...“

Къде ли беше виждала такъв пръстен?

„Погледни го по-отблизо... не, не гледай, не гледай...”

Но вече беше погледнала. Сгърчените пръсти бяха на човек. А пръстенът беше на Кори.

Каси не осъзна, че пищи, докато не изкачи наполовина хълма. Краката ѝ, които допреди малко се тресяха, сега я носеха нагоре с бързи скокове.

— Помощ, помощ, помощ! — викаше тя.

Отново и отново. Но писъците ѝ бяха толкова слаби и немощни... не беше чудно, че никой не я чу. Като в кошмар, в който гласните струни се парализират.

Но все пак някой я чу. Когато Каси стигна билото на хълма, горе задъхана се появи Диана и я стисна за раменете.

— Какво има?

— Кори! — задави се Каси и продължи с несигурен глас: — Диана, Кори има нужда от помощ! Ранена е. Нещо не е наред... — Знаеше какво не е наред, но не можеше да го изрече. — Помогни ѝ...

— Къде? — рязко я прекъсна Диана.

— Долу. В подножието. — После противно на всякаква логика добави: — Но не ходи там, моля те...

Имаше чувството, че се разпада. Не можеше да се справи с това... но и не можеше да остави Диана да слезе сама там долу.

Диана летеше по стъпалата. Каси я следваше сковано. Видя как приятелката ѝ стигна подножието и се поколеба за миг, после бързо коленичи и се приведе напред.

— Тя...? — Каси стискаше ръце си.

Диана се изправи. Каси отгатна отговора по свитите ѝ рамене.

— Студена е. Мъртва е.

После Диана се извърна. Лицето ѝ беше бяло, а зелените ѝ очи горяха. Нещо в изражението ѝ вдъхна сили на Каси, която се запрепъва по последните няколко стъпала и я прегърна.

Усещаше как Диана се притиска в нея. Кори ѝ беше приятелка.

— Всичко ще се оправи. Ще се оправи — каза Каси задъхано. Продължаваше да говори несвързано. Нищо не можеше да се оправи. В съзнанието ѝ отекваха думите: „Някой ден може теб да намерят в

подножието на тези стъпала със счупен врат. Някой ден може теб да намерят...”

Вратът на Кори беше счупен.

Така каза докторът от полицията. След като Каси и Диана се качиха отново горе, целият ден премина като в сън. Възрастните дойдоха и поеха нещата в свои ръце. Училищното ръководство, полицаите, лекарят. Задаваха въпроси. Записваха си нещо в бележниците. Децата от училището стояха там и наблюдаваха всичко. Те също задаваха въпроси.

— Какво чакаме? Защо просто не я хванем? — питаше Дебора, когато Каси влезе в задната стаичка. Нейният клас не беше в обедна почивка, но явно през този ден никакви правила не важаха. — Всички я чухме да го казва — продължи Дебора. — Сюзан, Фей и аз... дори тя го чу. — Тя махна към Каси, която с вдървени пръсти се опитваше да извади кутийка сок от машината. — Тази кучка каза, че ще го направи, и го направи. Така че какво чакаме?

— Чакаме истината — тихо и хладно отвърна Мелани.

— От тях ли? От външни хора? Не говориш сериозно. Те никога няма да признаят, че Сали го е извършила. Полицаите твърдят, че е било нещастен случай. Нещастен случай! Нямало следи от борба, казват. Подхлъзнала се била на мокро стъпало. Но знаеш ли какво говорят учениците? Разправят, че е бил някой от нас!

Лоръл вдигна поглед от горещата вода, която изливаше върху някакви сушени листа в чашата си. Носът ѝ беше червен.

— Може и да е бил някой от нас — каза тя.

— Кой например? — разпали се Дебора.

— Например някой, който не я е искал в клуба. Някой, който се е опасявал, че тя ще застане на грешната страна — рече Лоръл.

— Всички знаем коя страна би могла да има подобни опасения — обади се нов глас и когато Каси се извърна, едва не изпусна сока си.

Беше Фей. Никога досега не я беше виждала в задната стая, но сега тя беше тук и очите ѝ с цвят на мед горяха от едва сдържан гняв.

— Е, страната на Диана определено нямаше от какво да се бои — отвърна Лоръл. — Кори боготвореше Диана.

— Така ли? Тогава защо през последната седмица обядваше с мен? — попита Фей със своя привлечен дрезгав глас.

Лоръл я зяпна объркано. После лицето ѝ се проясни и тя поклати глава.

— Не ме интересува какви ги говориш, никога няма да ме накараш да повярвам, че Диана е наранила Кори.

— Права е — вметна и Сюзан за изненада на Каси. — Диана не би го направила.

— Пък и ние вече знаем кой би го направил — остро додаде Дебора. — Била е Сали... или пък онзи идиот, гаджето ѝ. Аз казвам да ги пипнем... сега!

— Права е — каза Шон.

Лоръл го погледна, после извърна очи към Дебора, и накрая към Фей.

— Ти какво мислиш, Мелани? — попита тя след известна пауза.

Гласът на Мелани беше все така тих и отчужден:

— Мисля, че се налага да проведем събрание.

Шон отривисто заклати глава.

— Права е.

Тъкмо тогава влезе и Диана. Следваха я братята Хендерсън. И двамата изглеждаха опустошени... объркани. Сякаш не разбираха как е могло това да им случи. Около очите на Крис имаше червени кръгове.

Всички утихнаха при вида на близнаците. Когато двамата се настаниха на масата, в стаята се възцари мълчание.

После Фей се обърна към Диана.

Очи ѝ приличаха на два златни пламъка.

— Седни — равно рече тя. Трябва да поговорим.

— Да — отвърна Диана и седна, а Фей я последва.

Лоръл остави две чаши с гореща течност пред братята Хендерсън и също седна. Дебора издърпа един стол и се тръшна на него. Сюзан и Мелани и без това вече бяха край масата.

Всички се обърнаха и се възряха в Каси.

Израженията им бяха странни. Чужди. Красивото лице на Лоръл изглеждаше отчуждено. Хладните сиви очи на Мелани бяха недостъпни от всякога, нацупените устни на Сюзан бяха стиснати, а Дебора едва сдържаше гнева си. Дори обичайно притвореният Шон сега за пръв път изглеждаше мрачен. Диана беше бледа и неумолима.

Стъклената врата се отвори и влезе Ник, който се настани до Дъг. Лицето му, сякаш изваяно от красив студен камък, не изразяваше нищо.

Каси единствена стоеше права. Огледа ги, всички членове на клуба, и те отвърнаха на погледа ѝ. Не беше нужно някой да казва нещо. Каси се обърна и излезе.

[1] Храст, чиито листа и плодове през есента се обагрят в яркочервено. От плодовете му се произвежда подправката сумак, особено популярна в ориенталската кухня. — Ред. [↑](#)

Не знаеше къде отива. Учителите се опитваха да провеждат часовете, макар че навън май имаше повече деца, отколкото вътре. Учениците бяха из коридорите, по стълбите, мотаеха се край главния вход. Каси замаяно погледна един часовник и се отправи към часа си по физика. Можеше да се обади на майка си и да се прибере вкъщи, но точно сега не искаше да остава насаме с нея. Просто искаше да се опита да бъде нормална.

Докато седеше и си водеше безсмислени записки, долавяше погледите върху себе си. Имаше странното усещане, че се е върнала две седмици назад във времето, когато Фей я беше отлъчила. Но след часа забеляза разликата. Учениците не спираха да идват при нея и да ѝ шепнат:

— Добре ли си?

— Как си?

Изглеждаха неспокойни... сякаш не искаха да говорят с нея, но се чувстваха задължени.

След последния ѝ час последваха още посещения, идваха на групички от по двама-трима, за да ѝ кажат: — Съжаляваме.

Или:

— Просто искахме да знаеш, че и на нас ни липсва. Истината ѝ просветна внезапно и тя едва не се разсмя заради иронията. Те ѝ изказваха съболезнования!

Гледаха на нея като на представител на клуба. Сега всички тези външни хора идваха при нея, без да съзнават, че и тя е точно толкова външна, колкото и те.

Някаква мажоретка се приближи и ѝ каза:

— Сигурно ти е много трудно!

И тогава Каси си изпусна нервите.

— Дори не я познавах! — избухна тя. — Говорила съм с нея един-единствен път в живота си!

Мажоретката бързо се отдалечи. След това съболезнованията секнаха.

Госпожа Ланинг, учителката по история, я закара до дома ѝ. Каси не обърна внимание на разтревожения въпросителен поглед на майка си — явно от училището вече се бяха обадили, за да съобщят случилото се, и слезе до плажа, който се простираше точно под къщата на баба ѝ.

Океанът никога не ѝ беше изглеждал толкова суров. Беше с наситен металически цвят като живак. Яркият ден се беше смрачил и докато Каси крачеше по брега, ставаше все по-навъсен. Когато се преместиха, си беше помислила, че плажът е едно от хубавите неща тук, но какво му беше хубавото сега?

Вървеше сама. Гърдите ѝ щяха да се пръснат. Сякаш всички ужасни събития от изминалия ден бяха заключени в тялото ѝ и се опитваха да излязат навън. Но облекчение не идваше.

Беше смятала, че най-ужасното нещо, което може да ѝ се случи, е да бъде отхвърлена от съучениците си. Но по-лошо беше да принадлежи само донякъде на онова, към което се стремеше, и да знае, че всъщност никога няма да бъде част от него. Осъзнаваше, че е себично да мисли за себе си точно сега, но не можеше да се бори с чувствата си. В гърдите ѝ бушуваха объркване и болка и тя почти завидя на Кори. Тя беше мъртва, но въпреки това продължаваше да има кръг, към който да принадлежи.

Каси, от своя страна, никога преди не се беше чувствала толкова самотна.

Небето беше тъмносиво, а океанът се простираше към хоризонта, вече почти черен. Докато се взираше в него, Каси почувства някакво странно и плашещо привличане. Ако навлезеше във водата и продължеше напред, без да спира...

„Престани — каза си тя гневно. — Стегни се.“

Но би било толкова лесно...

„Да. И тогава наистина ще си сама. Завинаги сама в мрака. Как ти звучи това?“

Треперейки неудържимо, тя се отдръпна от шепнещите сиви води. Краката ѝ бяха студени и вкочанени, пръстите ѝ бяха като парчета лед и тя се препъваше, докато изкачваше тясната камениста пътечка.

Тази нощ Каси дръпна всичките завеси в стаята си, за да не вижда океана и мрака отвън. С болка в гърдите отвори кутийката за бижута и извади малкия халцедон.

„Отдавна не съм докосвала подаръка ти. Но мислех за теб. Каквото и да правя, където и да съм, ти винаги си в мислите ми. О, как ми се иска...“

Затвори очи и вдигна камъка към устните си. Дъхът ѝ го затопли и тя усети познатата грапавост на кристалите. Ръката ѝ се разтрепери и сълзи напълниха очите ѝ. „О, някой ден, някой ден...“

Сетне устните ѝ се свиха от болка. Някаква вълна, подобна на гореща лава, я удари в гърдите и тя хвърли камъка през стаята с все сила. Той се удари в стената с остър звук и изтрополи на пода.

„Някой ден глупости — изкрещя някакъв жесток глас в нея. — Престани да се заблуждаваш! Никога повече няма да го видиш.“

Легна на леглото, втренчила възпалените си очи в слабата светлина, разпръсквана от малката нощна лампа на отсрещната стена. Не можеше да плаче. Сълзите ѝ бяха пресъхнали, а сърцето ѝ бе разкъсано.

* * *

Сънуваше океана — мрачния безкраен океан. Намираще се на бедстващ кораб, заседнал в плитчините. Чуваше как дървото скърца под краката ѝ. И нещо се беше загубило... загубило...

Изведнъж се събуди и затаи дъх. Някакъв шум ли бе дочула?

Заслуша се напрегнато. Тишина. Очите ѝ се опитваха да проникнат в мрака. Нощната лампа беше угаснала.

Какво я беше уплашило така внезапно? Какво не беше наред? Беше бродила сама по плажа, без дори да се запита дали човекът, убил Кори, не я дебне, не чака...

Нещастен случай. Всичките ѝ сетива се напрегнаха. Бяха казали, че случилото се навярно е нещастен случай. Но сърцето ѝ биеше бясно. Като че ли виждаше проблясващи светлини в мрака. И долавяше...

Присъствие. Подобно на сянка. Усещаше го с кожата си като едва доловим студен повей. В стаята ѝ имаше нещо.

Очите ѝ се взираха в непрогледния мрак, тялото ѝ трепереше от напрежение. Колкото и откачено да беше, хрумна ѝ налудничавата идея, че ако не помръдва и не издава нито звук, то няма да я открие.

Но грешеше.

Чу някакъв шум като от тътрене на крака. После долови и непогрешимото проскърцване на дюшемето.

Приближаваше се към нея. Пое дъх да запищи, но нещо бързо запуши устата ѝ.

На мига ситуацията се промени. Преди секунди всичко беше застинало, а сега тя беше в центъра на шеметно движение. Напразно се бореше. Някой улови ръцете ѝ и ги стисна. Друг хвана краката ѝ.

Търколиха я настрани, после пак, и пак.

Омотаха я в чаршафа. Не можеше да помръдне. Безуспешно се опитваше да рита. Ръцете и краката ѝ бяха стегнати от плата.

Усети, че я вдигат. Не можеше да изкрещи, на главата ѝ имаше нещо и я задушаваше. Но най-ужасна беше тишината, пълната безкрайна тишина. Каквото и да я беше уловило, то бе безшумно като призрак.

Като призрак... а тя самата беше омотана в траурен саван. В ума ѝ диво се мятаха объркани мисли.

Изнесоха я от спалнята ѝ. Смъкнаха я по стълбите... навън от къщата. Някой я водеше да я погребат.

Беше завидяла на Кори... и сега щеше да се присъедини към нея. Той щеше да я зарови в земята... или да я изхвърли в морето. Каси панически се опита да се отскубне, но чаршафът беше прекалено здрав.

Никога преди не се беше страхувала така.

Постепенно обаче остротата на първоначалния ѝ ужас стихна. Беше все едно да се бори с усмирителна риза, усилията само я изтощаваха. Задушаваше се и ѝ беше много горещо... де да можеше да си поеме дъх...

Задъхана, Каси усети, че тялото ѝ отмалява. Съсредоточи се върху опитите си да диша. После бавно възвърна способността си да разсъждава.

Носеше я повече от един човек. Това беше сигурно. Макар и омотани в чаршафа, раменете и краката ѝ бяха в нечий ръце.

Човешки ръце? Или... В съзнанието ѝ нахлуха образи от филмите на ужасите. Ръце на скелети, едва покрити от гниеща плът. Тъмни мъртви ръце с посинели нокти. Чудовищни ръце, ръце от гроба...

„О, Боже, моля те... Ще полудея. Моля те, накарай го да спре или ще умра. Ще умра от страх. Не е възможно някой да бъде толкова уплашен и да оживее.“

Но изглежда, не беше толкова лесно да умре. Всичко продължаваше и тя все още беше жива. Макар да приличаше на кошмар, Каси знаеше, че това не е сън.

Можеше да се моли колкото си иска, но нямаше да се събуди.

И тогава всичко свърши.

Вече не я носеха, държаха я. После я изправиха... краката ѝ заритаха и докоснаха земята. Оставяха я да стъпи долу. Размотаваха чаршафа, докато усети бриза върху краката си и той повдигна нощницата ѝ. Беше свободна.

Безпомощно замахаше с ръце, но някой стисна дланите ѝ зад гърба. Все още не можеше да вижда. На главата ѝ имаше нещо подобно на качулка и тя поемаше в дробовете си горещия въглероден двуокис, който беше издишала. Опита се отново да рита и да продължи да се бори, но залитна и разбра, че няма повече сили.

Тогава иззад нея долетя звук, който промени всичко.

Кикот.

Провлечен и плътен. Весел. Но някак безжалостен.

Невъзможно беше да го сбърка.

Фей.

Преди минути си мислеше, че е уплашена. Беше си представяла призраци, живите мъртви бяха дошли да я завлекат в земята заедно със себе си. Но всички безумни и свръхестествени страхове бяха нищо в сравнение с ужаса, който изпита сега.

В един-единствен заслепяващ миг тя сглоби пъзела. Фей беше убила Кори. Както сега щеше да убие и нея.

— Върви — нареди ѝ Фей и Каси усети как някой я бутна по гърба. Ръцете ѝ бяха вързани. — Право напред.

Каси направи още една стъпка и залитна, но една ръка я подхвана отстрани. Значи Фей не беше сама. Естествено, че не беше. Не би могла да я носи сама.

Досега Каси не беше осъзнавала колко важно нещо е зрението. Ужасно беше да я принуждават да върви така, напред и все напред в нищото. Възможно беше Фей да я води право към ръба на някоя скала.

Не, не беше скала. Не бяха на високо, бяха на плажа. Въпреки че не можеше да вижда, сега, когато вече не беше увита в чаршафа, останалите ѝ сетива работеха. Отляво до нея долиташе бавният ритмичен рев на вълните. Бяха много близо. Под краката си усещаше мекия влажен пясък. Бризът, който повдигна нощницата около прасците ѝ, беше студен и свеж. Миришеше на сол и водорасли.

— Спри!

Тя механично се подчини. Опита се да преглътне и ѝ се стори, че в устата ѝ сякаш има лепило.

— Фей... — успя да промълви.

— Мълчи! — Гласът беше загубил ленивата си нотка и сега прозвуча остро.

Като на котка с извадени нокти. Внезапен натиск върху тила ѝ я накара да застине, някой беше сграбчил качулката и сега я стягаше предупредително около главата ѝ.

— Не говори, освен ако не ти бъде зададен въпрос. Не мърдай, освен ако не ти бъде наредено. Разбираш ли?

Каси кимна сковано.

— Сега пристъпи една крачка напред. Обърни се наляво. Спри. Стой там. Да не си гъкнала!

Усети нечий ръце на тила си. После свежият студен въздух нахлу в дробовете ѝ бяха ѝ махнали качулката. Светлината я заля и Каси удивено се вгледа във фантастичната сцена пред очите си.

Черно и бяло. Това беше първото, което ѝ хрумна. Всичко беше само черно и бяло като повърхността на луната. Съвършения полумесец току-що беше изгрял и се издигаше чист и бял на фона на нощното небе, а призрачно бялата пяна на вълните играеше сред черното море. Пред нея стоеше силует, сияещ с бледа светлина.

Диана?

Тя носеше тънка бяла дреха без ръкави. Над единия ѝ лакът беше закопчан сребърен накит с причудливи гравюри, а на челото си носеше нещо като диадема с полумесец, чиито върхове сочеха нагоре. Дългата ѝ коса беше разпусната и изглеждаше като изпредена от лунна светлина.

В ръката си държеше кинжал.

Сега Каси си спомни с ужасяваща яснота съня, в който майка ѝ или баба ѝ беше изрекла думата *жертвоприношение*. Затова ли я бяха довели тук? За да бъде жертвана?

Тя изумено се вгледа в кинжала и в лунните отблясъци, играещи по острието му. После вдигна поглед към лицето на Диана.

„Никога... нямаше да повярвам, че би помогнала на Фей да извърши това. Но ето те тук с кама в ръцете. Как да не вярвам на собствените си очи?“

— Обърни се — нареди ѝ нечий глас.

Каси позволи на тялото си да се обърне.

В пясъка беше очертан голям кръг. Във вътрешността му и извън него бяха наредени свещи. Восъкът им капеше върху пясъка, а пламъчетата им танцуваха заедно с лекия бриз. Бяха с всякакви размери и цветове. Някои се бяха наклонили и изглежда, горяха отдавна, ако се съдеше по изтеклия от тях восък.

Вътре в кръга стояха членовете на клуба. Лицата им просветваха в ужасеното съзнание на Каси подобно на отблясъци по време на гръмотевична буря. Този следобед беше видяла същите лица, събрани около масата в задната стаичка. Горди. Красиви. Чужди.

Сред тях беше Фей, облечена изцяло в черно. И ако косите на Диана изглеждаха като изпредени от лунна светлина, то нейните бяха като изтъкани от мрак.

Диана мина покрай Каси и влезе в кръга. Неочаквано Каси осъзна, че линията му не е завършена. Точно пред краката ѝ имаше пролука.

Стоеше точно на прага. Вдигна уплашените си очи и потърси погледа на Диана. Но нейното лице беше хладно и отчуждено и не изразяваше нищо. Сърцето на Каси, което досега биеше глухо, ускори ритъма си.

Диана се обърна към останалите с ясен мелодичен глас:

— Кой ще я предизвика?

Фей отвърна дрезгаво:

— Аз.

Каси не видя кинжала, докато Фей не го вдигна и не го опря в гърлото ѝ. Притисна острието и Каси усети как очите ѝ се навлажняват.

— Предизвиквам те — каза ѝ Фей. — Ако в сърцето ти има страх, за теб ще е по-добре да се прободеш сама с този кинжал, отколкото да продължиш. Така че, какво избираш, Каси? — Гласът и се сниши до интимен шепот, който останалите едва чуваха. — Има ли страх в сърцето ти? Внимавай какво ще отговориш.

Каси гледаше втрещена. Страх в сърцето ѝ? Нима беше възможно да няма страх в сърцето ѝ? Те бяха направили всичко възможно, за да я доведат до пълен ужас — разбира се, че имаше страх в сърцето ѝ.

Сетне отмести поглед и се вгледа в Диана.

Спомни си за думите на Лоръл в задната стаичка, когато Фей намекна, че Диана може би има нещо общо със смъртта на Кори. Лоръл се беше объркала за миг, но после лицето ѝ се беше прояснило и тя беше казала: „Не ме интересува какви ги говориш, никога няма да ме накараш да повярвам, че Диана е наранила Кори.“

„Ето това се нарича вяра — помисли си Каси. — Да вярваш въпреки всичко.“ Тя самата имаше ли такава вяра в Диана?

„Да. Имам.“ Вгледа се в спокойните ѝ зелени очи. „Тогава мога ли да ѝ се доверя въпреки всичко? Достатъчно, че да спра да се страхувам?“

Каси търсеше отговора вътре в себе си. Всичко, което се случваше тази нощ — извличането ѝ от постелята, пренасянето ѝ без никакво обяснение, ножът, целият този ритуал... ѝ подсказваше, че е в беда. А и някой все пак беше убил Кори. Но...

Откри отговора в дълбините на съзнанието си. „Вярвам ти, Диана. Вярвам ти. Въпреки всичко. Вярвам ти.“

Каси вдигна поглед към Фей, която чакаше реакцията ѝ с котешка усмивка на лицето. Взряна в тези странни очи с цвят на мед, тя каза ясно:

— Продължавай. Няма страх в сърцето ми.

Още докато го изричаше, усети как страхът се отцежда от тялото ѝ. С него си отидоха и слабостта, световъртежът и сърцебиенето. Изпъна се, въпреки че ръцете ѝ още бяха завързани на гърба, а кинжалът все още бе опрян в гърлото ѝ.

Нещо припламна в очите на Фей. Нещо като мрачно уважение. Усмивката ѝ вече не беше така хищна и тя кимна едва забележимо. В

следващия миг черните ѝ вежди се вдигнаха иронично нагоре и Фей рече:

— Тогава пристъпи в кръга.

Право напред? Към острието на кинжала? Каси не отместваше погледа си от втренчените в нея златни очи. Поколеба се за миг, после пристъпи.

Острието се отдръпна. Когато и Фей отстъпи, Каси усети по шията ѝ да се стича тънка топла струйка.

После погледна надолу. Беше в кръга.

Диана взе кинжала от Фей, прокара ножа по пясъка и затвори окръжността. Каси доби странно усещане за завършеност. Като че ли нещо беше приключено и зад гърба ѝ се затвори врата. И сякаш светът вътре в кръга беше различен от онзи извън него.

— Ела в центъра — каза Диана.

Каси се опита да стъпва изправена. Дрехата на Диана беше с цепка от едната страна, достигаща до средата на бедрото ѝ. На дългия ѝ, добре оформен крак имаше нещо. Може би жартуер? На такова приличаше. Нещо подобно на дантелените украшения, които булките носят и ги хвърлят по сватбите. Само че този беше изработен от зелен велур и обточен със синя коприна. Закопчаваше се със сребърна катарам.

— Завърти се — каза Диана.

Каси се надяваше, че въжето, с което бяха вързани китките ѝ, ще бъде прерязано. Но вместо това усети на раменете си нечий ръце, които я завъртяха бързо, после още по-бързо. Въртяха я и я блъскаха от човек на човек. За миг отново я обзе паника. Чувстваше се замаяна, дезориентирана. Ако паднеше, нямаше да може да се предпази, тъй като ръцете ѝ бяха вързани. А и ножът все още беше някъде там...

„Просто се отпусни, направи го.“ И изведнъж сякаш стана някаква магия и страхът ѝ изчезна. Остави се да я прехвърлят от един на друг. Ако паднеше, значи щеше да падне.

После ръцете я задържаха на място с лице към Диана. Каси беше леко задъхана и ѝ се виеше свят, но се опита да се стегне и да стои изправена.

— Ти беше предизвикана и издържа изпитанията — каза Диана и в зелените ѝ очи проблесна усмивка, макар лицето ѝ да беше все така безизразно. — Сега готова ли си да се закълнеш?

„Да се закълне в какво?“ Но Каси кимна.

— Ще се закълнеш ли да бъдеш вярна на кръга? Никога да не нараняваш онези, които стоят вътре в него? Да ги защитаваш и браниш, каквото и да ти струва това?

Каси преглътна. После, опитвайки се да успокои гласа си, отвърна:

— Да.

— Заклевах ли се никога да не разкриваш тайните, които ще ти бъдат разкрити, пред външни хора, приятели и врагове, дори това да ти струва живота?

— Да — прошепна Каси.

— В океана, в луната и в собствената си кръв, заклевах ли се?

— Да.

— Кажи: „Заклевам се.“

— Заклевам се.

— Тя беше предизвикана, издържа изпитанията и се закле — обяви Диана и отстъпи назад. — А сега, след като всички в кръга сме съгласни, призовавам силите да я погледнат.

Тя вдигна над главата си кинжала с острието нагоре. Сетне го насочи на изток — към океана, после — на юг, на запад към скалите и накрая на север. После се обърна към Каси. Думите ѝ сякаш изпратиха токови вълни по гръбнака ѝ:

Огън и въздух, небе и земя,
тук е вашата дъщеря.
Слънчев лъч и лунен мрак,
чуйте моята повеля.

Каси древния призив прие
и кръвна клетва даде.
Нека едно с кръга стане тя...

— Но не всички сме съгласни — обади се гневен глас. — Аз не мисля, че тя е една от нас. Не мисля, че някога ще бъде.

Диана рязко се извърна към Дебора:

— Не бива да прекъсваш ритуала!

— Не трябва да има ритуал — разпали се Дебора, лицето ѝ беше мрачно и изопнато.

— Ти се съ согласи на събранието...

— Съгласих се да направим необходимото, за да бъдем силни. Но... — Дебора замълча и се намръщи.

— ... но някои от нас не вярват, че тя е преминала изпитанията — довърши усмихната Фей.

Лицето на Диана беше бледо и гневно. Диадемата като че ли ѝ даваше допълнителна сила и тя изглеждаше по-висока дори от Фей. Лунната светлина блестеше в косите ѝ.

— Но тя наистина премина изпитанията — заяви Диана студено. — А сега вие прекъснахте ритуала — нарушихте го — докато призовавах Силите. Надявам се, че имате добра причина за това.

— Аз ще ти дам причина отвърна Дебора. — Тя не е една от нас. Майка ѝ се е омъжила за външен човек.

— И какво предлагаш? — попита Диана. — Да се разпадне *кръгът*? Знаеш, че трябва да бъдем дванайсет. Какво ни остава — да чакаме, докато родителите ти или семейство Хендерсън не си родят още едно дете? Ние останалите си нямаме дори двама живи родители. Ние сме последните. Последното поколение в Новия свят. И ако не можем да затворим този кръг, всичко свършва с нас.

Заговори Мелани, която беше наметнала върху всекидневните си дрехи бледозелен шал с ресни, на вид толкова стар, че сякаш щеше да се разпадне:

— Нашите родители, баби и дядовци биха останали доволни, ако се провалим. Те искат да оставим всичко това в миналото, както са постъпили те самите, както са постъпили и техните родители. Те не искат да изравяме старите традиции и да събуждаме Древните сили.

— Те са страхливци — пренебрежително рече Дебора.

— Ще се радват, ако не успеем да завършим кръга — продължи Мелани. — Но това ли искаме ние? — И тя погледна към Фей.

— Човек може да постигне много неща и сам — отвърна Фей студено.

— О, стига — намеси се и Лоръл. — Няма да е същото, ако не се опира на силата на кръга. Освен ако — добави тя — някой от нас не планира да се добере до *инструментите на посветените*, за да ги използва сам.

Фей я дари с ослепителната си усмивка.

— Не аз търся изгубените инструменти — каза.

— Сега не става дума за това — остро се намеси Диана. — Въпросът е искаме ли да завършим кръга, или не.

— Ние искаме — каза един от братята Хендерсън. Беше Крис. Каси откри, че вече може да ги различава. И двамата изглеждаха бледи и напрегнати на лунната светлина, но очите на Крис не бяха така жестоки. — Ще направим всичко необходимо, за да открием убиеца на Кори.

— И после ще се погрижим за него — додаде Дъг.

Сетне направи жест, сякаш намушква някого.

— Тогава ни трябва завършен кръг — рече Мелани. — Дванайсет човек и седмо момиче. Каси отговаря и на двете условия.

— И премина изпитанията — повтори Диана. — Майка ѝ е била една от нас. Да, заминала е, но сега се върна. И ни доведе дъщеря си тъкмо когато имяхме нужда от нея.

Но Дебора продължаваше да упорства:

— Кой казва, че тя изобщо е способна да владее *силите*? — настоя тя.

— Аз — равно рече Диана. — Усещам ги в нея.

— И аз — неочаквано се обади и Фей. Когато Дебора се извърна и се втренчи изумена в нея, тя ѝ се усмихна простосърдечно. — Смятам, че може да призове най-малко *земята и огъня* — продължи Фей с влудяващо любезен тон. — Дори може да се окаже, че е много талантива.

И защо ли цялата настръхвам от това? Запита се Каси удивена.

Веждите на Диана се сключиха и тя изгледа въпросително Фей. После се обърна към Дебора:

— Това задоволява ли любопитството ти?

Дебора не отговори веднага, после кимна навъсено и отстъпи.

— Тогава — каза Диана тихо, прикривайки гнева си с хладна любезност, — ако няма повече възражения, да довършим започнатото!

Всички се изправиха, когато тя се върна на мястото си и отново вдигна кинжала към небето, после към четирите посоки на света и накрая към Каси. Още веднъж изговори думите, от които Каси я побиваха тръпки, но този път ги довърши, без да бъде прекъсвана:

Огън и въздух, небе и земя.
Вижте тук вашата дъщеря.
Слънчев лъч и лунен мрак.
Чуйте моята повеля.

Каси древния призив прие
и кръвна клетва даде.
Нека едно с кръга стане тя...
и плът от плътта му.

— Това е — тихо рече Лоръл зад Каси. — Вътре си.

„*Вътре. Аз съм вътре.*“ Обзета от дива радост, Каси осъзна, че вече нищо няма да бъде същото.

— Каси.

Диана откопчаваше сребърното си колие. Очите на Каси се приковаха в полумесеца, който висеше от украшението. Беше същият като на диадемата... и татуировката на Дебора.

— Това е дар — каза Диана и закопча верижката на врата ѝ, — знак, че си член на кръга. — После я прегърна. Не беше спонтанен жест, по-скоро приличаше на част от ритуала. След това обърна Каси с лице към останалите и каза: — Силите я приеха. Аз я приех. Сега всеки от вас трябва да го направи.

Лоръл първа пристъпи напред. Лицето ѝ беше сериозно, но кафявите ѝ очи искряха топло и дружелюбно. Прегърна Каси, после леко я целуна по бузата.

— Радвам се, че си една от нас — прошепна тя и отстъпи, а вятърът вееше дългите ѝ светлокестеняви коси.

— Благодаря — промълви Каси.

Мелани беше следващата. Нейната прегръдка беше по-официална и сдържана и Каси се взираше притеснено в умните ѝ сиви очи. Но накрая рече съвсем искрено:

— Добре дошла в клуба.

За разлика от тях, Дебора пристъпи намръщена напред и прегърна Каси така, сякаш се опитваше да ѝ счупи ребрата. Не каза нищо.

Шон побърза да се приближи, изглеждаше нетърпелив. Прегръдката му ѝ се стори малко по-продължителна и прекалено плътна, така че ѝ се наложи да се откъсне със сила от него.

— Радвам се, че си вътре — каза момчето.

Очите му не се откъсваха от нощницата ѝ и на Каси ѝ се прииска дрехата ѝ да беше бархетна, а не от фин памук.

— Очевидно — промърмори тя, когато Шон се отдръпна, а Диана, която стоеше до нея, прехапа устни, за да не прихне.

При нормални обстоятелства братята Хендерсън вероятно щяха да се държат по-предизвикателно. Но тази вечер те като че ли не се интересуваха дали притискат до себе си момиче, или пън. Прегърнаха я механично и се отдръпнаха, втренчили в нощта отнесените си гневни очи.

После дойде ред на Ник.

Каси усети как нещо в нея се стегна. Не че беше привлечена от него, не точно, но... когато го погледна, почувства лек трепет. Беше толкова привлекателен, а студенината, която го обгръщаше като тънка кора от тъмен лед, сякаш подчертаваше красотата му. Той бе стоял отзад и беше наблюдавал церемонията толкова отчуждено, сякаш тя по никакъв начин не го засягаше.

Дори прегръдката му беше някак необвързваща. Безполова. Като че ли просто извършваше необходимите действия, мислейки за нещо друго. Ръцете му бяха силни... *„Но, разбира се, за всяко момче, което има спогодба с Фей, се предполага, че е силно.“*

Сюзан ухаеше на силен парфюм и когато я целуна, Каси усети на бузата си лепкавото ѝ червило с черешов цвят. Да прегръщаш Сюзан беше все едно да прегръщаш ароматизирана възглавница.

Най-накрая пристъпи и Фей. Очите ѝ под натежалите клепачи блестяха загадъчно, сякаш разбираше неудобството на Каси и му се наслаждаваше. Каси пък си мислеше само за ръста на Фей и ѝ се

искаше да избяга. Глождеше я мъчителното предчувствие, че тя ще ѝ стори нещо лошо...

Но след като отстъпи, Фей само промърмори:

— Значи малката бяла мишка се оказа по-силна, отколкото изглежда. Обзалагах се, че дори няма да издържиш ритуала докрай.

— Не съм уверена, че ще издържа — промълви Каси.

Определено ѝ се искаше да поседне и да събере мислите си. Толкова много неща се бяха случили за толкова кратко време... но тя беше вътре. Дори Фей я беше приела.

— Добре — тихо рече Диана. — Това беше ритуалът по посвещаването. Обикновено след това правим тържество или нещо подобно, но... — Тя погледна Каси и повдигна ръце. Каси кимна. Тази нощ едно празненство едва ли щеше да бъде най-подходящото нещо. — Затова мисля, че трябва официално да разпуснем кръга и да продължим с обикновено събрание. Така ще можем да запознаем Каси с онова, което е нужно да знае.

Всички закимаха и въздъхнаха облекчено. Диана взе шепа пясък и посипа окръжността, начертана на плажа. Останалите я последваха и изсипаха по една шепа, заглаждайки кръга. Сетне се пръснаха сред все още запалените свещи, някои насядаха на пясъка, други — върху камъните. Ник остана прав, с цигара в уста.

Диана изчака, докато всички се умълчат и я погледнат, после се обърна към Каси. Лицето ѝ беше мрачно, но зелените ѝ очи бяха открити.

— Сега, когато вече си една от нас — каза простичко, — мисля, че е време да ти кажем какви сме ние.

Каси затаи дъх. Толкова много необикновени неща ѝ се бяха случили, откакто пристигна в Ню Салем, и ето че сега щеше да чуе обяснението им. Но странно, като че ли вече не се нуждаеше от него. След като я бяха довели тук тази вечер, много неща ѝ се бяха изяснили. Стотици дребни чудатости, които беше забелязала, стотици малки тайни, които преди не беше в състояние да разгадае. Сега в съзнанието ѝ всичко започна да си идва на мястото...

Тя огледа лицата около себе си, осветявани от лунната светлина и трепкащите пламъчета на свещите.

— Мисля — каза тя, — че вече знам. Поне част от нещата.

— О, така ли? — Фей повдигна вежди. — Защо не ни разкажеш тогава?

Каси погледна Диана, която кимна.

— Ами, на първо място — започна Каси колебливо, — знам, че не сте Клуб на почитателите на Мики Маус.

Последва кискане.

— Най-добре да не го забравяш — измрънка Дебора. — И скаутска организация не сме.

— Знам... — Каси замълча. — Знам, че можете да палите огньове, без да използвате кибрит. И че не използвате растенията само за салати. — Фей огледа ноктите си с невинен вид, Лоръл се усмихна печално. — Знам, че можете да накарате неодушевени предмети да се мърдат.

Този път Фей се ухили. Дебора и Сюзан си размениха самодоволни погледи, а Сюзан просъска:

— С-сссссс...

— Знам, че в училище всички се боят от вас, дори възрастните. Страхуват се от всеки, който живее на „Кроухейвън Роуд“.

— И ще се страхуват все повече — вметна Дъг Хендерсън.

— Знам, че използвате камъни за премахване на петна...

— Кристали — промълви Диана.

— ... и че в чайовете ви има не само чаени листа. И знам... — Каси преглътна и после продължи: — че можете да бутнете някого, без да го докосвате, и да го накарате да падне.

Този път последва мълчание. Неколцина погледнаха към Фей. Тя вирна брадичка и с присвити очи се взря в океана.

— Права си — каза Диана. — Много си научила само от наблюдения... а и ние явно сме позанемарили бдителността си. Но смятам, че е редно да чуеш цялата история от самото начало.

— Аз ще я разкажа — обади се Фей. Когато Диана я погледна несигурно, добави: — Защо не? Обичам хубавите истории. А тази със сигурност я знам.

— Добре — съгласи се Диана. — Но, моля те, опитай се да се придържаш към темата.

— Няма проблем — невъзмутимо рече Фей. — Сега да видим, откъде да започна? — Тя се замисли за миг с наклонена глава, после се усмихна и започна: — Имало едно време едно малко странно градче на

име Салем. В него живеели странни малки пуритани — праволинейни, трудолюбиви, честни, смели...

— Фей...

— Точно като някои хора тук, които всички познаваме — довърши Фей, без да се притеснява от прекъсването.

Тя се изправи, отметна на гърба си великолепната си черна грива, очевидно наслаждавайки се на всеобщото внимание. Закрачи напред-назад на фона на развълнувания океан, а черната ѝ копринена блуза се плъзна и оголи едното ѝ рамо.

— Тези пуритани били преизпълнени с малки чисти помисли... или поне повечето от тях. Някои може и да са били нещастни с малкия си скучен пуритански живот — само работа, никакви забавления, дрехите им стигали до тук — Фей показва шията си, — а в неделите висели по шест часа в църквата...

— Фей — прекъсна я Диана.

Фей не ѝ обърна внимание.

— Ами съседите? — продължи тя. — Всички тези съседи, които те наблюдават, сплетничат и те следят, за да се уверят, че нямаш някое копче повече на роклята си или че не се усмихваш по пътя си. В онези дни човек трябвало да бъде смирен, да свежда очи и да прави каквото му се каже, без да задава въпроси. Ако си момиче, де. Дори не можело да си играеш с кукли, защото се смятало, че те са от дявола.

Запленена, Каси наблюдаваше как Фей крачи наоколо и тя отново ѝ напомни за дива котка. Приличаше ѝ на хищник, затворен в клетка. „Ако беше живяла във времената, за които разказваше, щеше да създава големи проблеми.“

— Може пък някои от онези млади момичета да не са били толкова щастливи — каза Фей. — Кой знае? Но както и да е, една зима няколко от тях започнали да се събират, за да си предсказват бъдещето. Едно от тях имало робиня, която идвала от Западните Индии^[1] и умеела да врачува. Не било позволено, разбира се. Било грешно. Но въпреки това го правели. Помагало им да убиват времето през дългите скучни зимни вечери. — Фей погледна Ник изпод гъстите си черни мигли, сякаш му намекваше, че би могла да му предложи по-увлекателни занимания. После продължи с печална интонация: — Но бедните им пуритански мозъчета се терзаели. Те се почувствали виновни. Накрая едно от момичетата получило нервен срыв. Разболяло

се, започнало да бълнува и си признало всичко. Вестта се разнесла бързо и останалите девойки се насадили на пачи яйца. В онези времена никак не било добре да те хванат да се занимаваш със свръхестественото. На възрастните това не им харесвало. Затова бедните малки пуритански момичета трябвало да посочат някого с пръст.

Фей изпъна напред като пистолет дългия си пръст със заострен ален нокът и обходи с него слушателите си. Накрая го спря пред Каси, която го погледна и вдигна очи към Фей.

— И те го направили — продължи Фей със сладък глас, дръпна пръста си и направи жест, сякаш прибира меч в ножницата си. — Посочили робинята от Западните Индии и още няколко старици, които не харесвали. Жени с лошо име в селото. И когато ги посочили, ги нарекли... — За да внесе повече драматизъм, тя направи пауза и вдигна глава към луната, увиснала на небето. После върна погледа си върху Каси. — Нарекли ги... вещици.

През групата премина вълна от възбуда, горчива ирония и възмущение. Всички поклащаха отвратено глави. Каси усети косите на тила ѝ да настръхват.

— И знаете ли? — Погледите на публиката се приковаха омагьосани във Фей. Тя се усмихна бавно и прошепна: — Това свършило работа. Никой не ги обвинил за техните игри с предсказанията. Всички били прекалено заети да издирват вещиците в малката им общност. Единственият проблем бил — продължи Фей и свъси черните си вежди, — че онези пуритани не могли да разпознаят вещица, дори и да видели такава. Те преследвали жените, които им се стрували необикновени — или твърде независими, или... богати. Имуществото на осъдените вещици трябвало да бъде конфискувано и затова гонението им се оказало доста доходоносно. Ала през цялото това време истинските вещици живеели под носовете им. Защото, нали разбирате — тихо каза Фей, — в Салем наистина имало вещици. Това не били бедните жени и мъже, срещу които хората повдигали обвинения. Но на вещиците не им харесвало какво се случва и няколко от тях дори опитали да прекратят съдебните дела, но това като че ли пораждало подозрения към тях самите. Прекалено опасно било дори да си само приятел на някой от затворниците.

Фей замлъкна и наоколо се възцари тишина. Сега лицата, заобикалящи Каси, не бяха иронични, а студени и гневни. Като че ли самото им същество откликваше на тази история, сякаш не беше просто разказ от миналото, а предупреждение.

— И какво станало? — най-накрая попита Каси тихо.

— С обвинените ли? Те умрели. Поне онези, които не се признали за вещици. Деветнайсет души били обесени, преди губернаторът да спре процесите. Последната публична екзекуция се състояла точно преди триста години... на двайсет и втори септември, есенното равноденствие на хиляда шестстотин деветдесет и втора година. Не, клетниците, обвинени в магьосничество, нямали късмет... — Фей се усмихна — но истинските вещици се измъкнали. Тайно, разбира се. След като преминала суматоката. Те тихомълком си опаковали багажа и се преместили на север, за да основат собствено селище...

— Ню Салем — довърши Каси. В съзнанието ѝ изплува надписът на училището. После добави тихо: — Възникнал през хиляда шестстотин деветдесет и трета година.

— Да. Само една година след края на процесите. Така че разбирате как е основан малкият ни град. Само от дванайсетте членове на сборището от Салем и техните семейства. Ние — Фей грациозно посочи групата им — сме онова, което е останало от тези дванайсет семейства. Единствените им наследници. А останалата измет, която виждате в училище и в града...

— Като Сали Уолтман — вметна Дебора.

— ... са потомци на слугите — сладко рече Фей. — Или на външни хора, които започнали да прииждат и на които било позволено да останат и да се задомят тук. Но онези дванайсет къщи на „Кроухейвън Роуд“ са къщите на основателите. На нашите семейства. Те сключвали бракове помежду си и запазили кръвта си чиста... поне повечето от тях. И най-накрая сме се появили ние.

— Трябва да имаш предвид — тихо рече Диана на Каси, — че някои от нещата, които разказа Фей, са само предположения. Не знаем какво в действителност е предизвикало лова на вещици през хиляда шестстотин деветдесет и втора година. Но знаем какво се е случило с прародителите ни, защото разполагаме с техните дневници, летописите им и книгите им със заклинания — техните *Книги на сенките*. —

Диана се обърна и взе нещо от пясъка, а Каси позна книгата, която беше лежала на перваза на прозореца в деня, в който Диана беше изчистила пуловера ѝ. — Това — обясни Диана и вдигна книгата — е било на прапрабаба ми. Тя го получила от своята майка, която го получила от нейната и така нататък. Всички тези жени са писали в нея, записвали са заклинанията, ритуалите, които са изпълнявали, и важните събития в живота си. Всяка от тях я е предавала на следващото поколение.

— Поне до времето на нашите прапрабаби всъщност — обади се Дебора. — Може би допреди около осемдесет-деветдесет години. Те решили, че цялата работа е прекалено страховита.

— Прекалено дяволска — вмъкна Фей и златните ѝ очи заблестяха.

— Те скрили книгите и се опитали да забравят старите знания — каза Диана. — Научили децата си, че е лошо да си различен. Опитали се да бъдат нормални, да бъдат като външните хора.

— Грешали са — рече Крис. Наведе се напред със стисната челюст и болезнено изражение на лицето. — Не можем да бъдем като тях. Кори знаеше това. Тя... — Той прекъсна и поклати глава.

— Всичко е наред, Крис — нежно каза Лоръл. — Знаем.

Шон заговори нетърпеливо, слабите му гърди се вълнуваха:

— Те скрили старите вещи, но ние ги открихме. Не приемахме не за отговор.

— Не, не го направихме — каза Мелани и му хвърли развеселен поглед. — Естествено, някои си играеха на Батман, докато по-големите преоткривахме древното ни наследство.

— А някои имаха малко повече природна дарба от останалите — добави Фей. Тя разпери пръсти, наслаждавайки се на дългите си червени нокти. — Малко повече природен усет за призоваване на силите.

— Точно така — каза Лоръл. Повдигна вежди и многозначително погледна към Диана. — Някои от нас го имат.

— Всички имаме дарба — рече Диана. — Започнахме да разбираме това още като много малки, почти бебета. Дори родителите ни не можеха да не го забележат. Известно време се опитваха да ни възпират, но повечето от тях се отказаха.

— Някои дори ни помагат — каза Лоръл. — Като моята баба. Но все пак научаваме повечето неща от старите книги.

Каси се замисли за собствената си баба. Нима и тя се беше опитвала да ѝ помогне? Каси беше убедена, че е така.

— Или от собствените си глави — обясни Дъг. На лицето му разцъфна дяволски красива усмивка и за миг заприлича на предишното момче, което се бе надбягвало с ролери из коридорите на училището. — Нали разбираш, става дума за инстинкт? Чист инстинкт. *Първичен*.

— Нашите родители мразят това — каза Сюзан. — Баща ми казва, че само ще си създадем проблеми с външните. Той твърди, че те ще ни хванат.

Белите зъби на Дъг блеснаха на лунната светлина.

— Дори измежду нас не всички осъзнават, че силите може да бъдат използвани за добро. Но ние сме онези, които можем да ги призовем. Това е важното.

Лоръл кимна.

— Баба казва, че винаги ще има външни, които ще ни мразят. Няма какво да направим, освен да се опитаме да стоим настрана от тях.

Каси внезапно се сети за директора, който държеше обесената кукла отзад за рокличката. „Колко уместно“, беше казал той. Е, нищо чудно... ако си беше помислил, че тя вече е една от тях. Сетне нещо проблесна в съзнанието ѝ.

— Да не искаш да кажеш — попита, — че дори възрастните знаят какви сте... какви сме? Имам предвид външните?

— Само местните — отвърна Диана. — Онези, които са израсли на острова. Те знаят от векове... но винаги са си мълчали. Налага им се, ако искат да живеят тук. Просто така стоят нещата.

— През последните няколко поколения отношенията между нашите семейства и външните били много добри — обади се Мелани. — Така поне твърдят бабите и дядовците ни. Но ние раздвижихме нещата. Външните може би няма вечно да си мълчат. Може да се опитат да ни спрат...

— Може? Те вече го направиха — заяви Дебора. — Какво си мислиш, че се случи с Кори?

Надигнаха се гласове и се смесиха в глъчка, когато братята Хендерсън, Шон, Сюзан и Дебора заспориха. Диана вдигна ръка.

— Достатъчно! Сега не му е времето — каза тя. — Какво се е случило с Кори, е едно от нещата, които нашият кръг ще узнае. Сега, когато е завършен, би трябвало да успеем да го направим. Но не тази вечер. Докато аз съм водач...

— *Временен* водач. До ноември — остро вметна Фей.

— Докато съм временен водач, ще правим нещата, когато аз кажа, и няма да правим прибързани заключения. Става ли? — Диана ги огледа. Някои лица бяха безизразни, други, като това на Дебора, издаваха открита враждебност. Но повечето от членовете на кръга кимнаха и се съгласиха. — Добре. Тази нощ е определена за посвещаването на Каси. — Тя погледна към нея. — Имаш ли някакви въпроси?

— Ами... — Каси имаше натрапчивото чувство, че трябва да попита нещо, нещо важно, но не се сещаше какво. — Момчетата от кръга... как ги наричат? Искам да кажа, те магьосници ли са, шамани, или нещо друго?

— Не — отвърна Диана. — *Магьосник* е старомодна дума за човек, който обикновено работи сам. А *шаман* има значението на измамник, лъжец. Правилно е момчетата да се наричат *заклинатели*. Нещо друго?

Каси поклати глава.

— Тогава — обади се Фей, — сега, след като чу историята ни, и ние искаме да ти зададем някои въпроси. — Тя дари Каси със странна полуусмивка и със сладък лицемерен глас попита: — Каква вещица смяташ да бъдеш, добра или лоша?

[1] Традиционно название на островите в Карибско море. Когато в края на 15-и век Христофор Колумб достига Бахамските острови, той е бил убеден, че е открил Индия. — Бел.прев. ↑

„Много смешно“, помисли си Каси. Но всъщност въобще не ѝ беше забавно. Предположи, че въпросът на Фей е от смъртоносна важност. Някак не си представяше, че Фей би използвала силите — каквито и да бяха те — за добро. И не си представяше как Диана би могла да ги призове за нещо друго.

— Някой има ли да каже още нещо? Някакви забележки, въпроси, свързани с клуба? — Диана оглеждаше групата. — Тогава обявявам събранието за закрито. Можете да си вървите или да останете, както искате. Утре следобед ще проведем друга среща в памет на Кори и ще обсъдим плана ни на действие.

Надигна се глъчка, всички разговаряха един през друг, докато се изправяха. Електрическото напрежение, което държеше групата заедно, се стопи, но във въздуха остана да витае някакво чувство за незавършеност, сякаш никой всъщност не искаше да си тръгва.

Сюзан отиде зад една скала и издърпа оттам няколко мокри стека с по шест безалкохолни напитки. Лоръл бързо донесе иззад друга скала голям термос.

— Шипков чай — обясни тя, наля чаша от уханната тъмноредвена течност и се усмихна на Каси. — Вътре изобщо няма чаени листенца, но пък ще те стопли и ще те накара да се почувстваш по-добре. Шипките успокояват и пречистват.

— Благодаря — отвърна Каси и взе напитката.

Главата ѝ се въртеше. Беше претоварена с информация.

„Аз съм вещица. Е, половин вещица. А мама и баба — те и двете са потомствени вещици.“ Беше странна и почти невъзможна за възприемане мисъл.

Каси отпи отново от горещия сладък чай и противно на волята си потрепери.

— Ето — рече Мелани, свали бледозеления си шал и го уви около раменете ѝ. — Ние сме свикнали със студа, но ти не си. Ако искаш, може да запалим огън.

— Не, добре ми е с шала — рече Каси и сви крака под себе си. — Красив е... много ли е стар?

— На прапрабабата на прапрабаба ми е бил... ако може да се вярва на старите истории — отговори ѝ Мелани. — Обикновено се издокарваме повече за кръговете... можем да носим каквото си поискаме и понякога става супер. Но тази вечер...

— Да — с разбиране кимна Каси.

Хрумна ѝ, че Мелани се държи по-мило от обикновено. Това за миг я обърка... но после си даде сметка за причината за промяната.

„Аз съм една от тях.“ За пръв път проумя напълно значението на случилото се. „Вече не съм кученце от улицата. Аз съм пълноправен член на клуба.“

Отново усети прилив на вълнение и възторг. И на едно ново чувство — на удовлетворение. Сякаш нещо дълбоко в нея казваше: „Да, знаех си през цялото време.“

Отпивайки безмълвно от чая си, тя погледна към Мелани и Лоръл, която се мъчеше да изправи някаква розова свещ. После вдигна поглед и към Диана, застанала малко по-нататък на плажа заедно с братята Хендерсън, трите руси глави бяха приближени една към друга. Диана явно не се притесняваше, че е с тънката бяла одежда и прекрасните бижута. Изглежда, с тях тя се чувстваше съвсем естествено.

„Моите хора“, помисли си Каси. Внезапно я обзе силно чувство на принадлежност, на любов... и очите ѝ се наляха със сълзи. Загледа се в Дебора и Сюзан, потънали в дълбок разговор, във Фей, която с невъзмутима усмивка слушаше нещо, което въодушевено ѝ разказваше Шон, и в Ник, който се взираше безмълвен в океана с кутийка безалкохолно в ръка.

„Дори и те.“ Беше готова да направи усилие да се разбира с всички, които носеха нейната кръв. Дори и с онези, които се бяха опитали да я държат настрана.

Отново погледна към Лоръл, която я наблюдаваше със съчувствена усмивка.

— Твърде много ти се събра наведнъж — каза тя.

— Да. Но е вълнуващо.

Лоръл се усмихна.

— И сега, когато вече си вещица — попита, — какво е първото нещо, което ще направиш?

Каси се разсмя и я завладя някакво опиянение. Сила. Наоколо има толкова много сила и сега аз мога да я взема. Поклати глава и вдигна ръката, с която държеше чая от шипки.

— Какво можем да правим? — попита. — Искam да кажа, какви неща?

Лоръл и Мелани се спогледаха.

— Само назови нещо — отвърна Мелани.

Тя взе книгата, която Диана беше показала на Каси, и я прелисти пред нея. Листовите бяха жълтеникави и крехки, изпълнени със сбит, нечетлив текст. Почти от всяка страница стърчаха десетки розови самозалепващи се листчета и найлонови флагчета.

— Това е първата *Книга на сенките*, която открихме — обясни Мелани. — Намерихме я на тавана в къщата на Диана. После намерихме и други... предполага се, че всяко семейство притежава по една. Работя по тази може би от пет години, разкодирам заклинанията и ги записвам на съвременен език. Дори ги въвеждам в компютъра си за по-лесно търсене.

— Нещо като Файл на сенките — рече Каси.

Лоръл се усмихна.

— Точно така. Забавно е, но знаеш ли, когато започнеш да учиш магиите и заклинанията, нещо в теб като че ли се събужда... и започваш да си измисляш и свои.

— Инстинкт — промърмори Каси.

— Именно — отвърна Лоръл. — Всички го имаме, някои повече от останалите. И някои от нас са по-добри в неща, като призоваването на различни сили например. Аз най-добре работя със земята.

Тя взе шепа пясък и го остави да изтече между пръстите ѝ.

— Имаш право на три опита да познаеш с какво най-добре работи Фей — сухо подметна Мелани.

— Както и да е, за да отговоря на въпроса ти — има много неща, които умеем да правим — каза Лоръл. — Всичко зависи от вътрешната ти нагласа. Магии за предпазване, за защита...

— Или нападение — вмъкна Мелани и хвърли поглед към Дебора и Сюзан.

— ... магии за дребни неща като палене на огън и за големи неща като... е, ами, ще разбереш. Заклинания за лечение и за намиране на предмети и хора... гадаене с кристали и предсказания. Любовни еликсири... — Лоръл се усмихна, когато Каси бързо вдигна поглед. — Това интересно ли ти е?

— Ами, като че ли да.

Изчерви се. Трябваше да събере мислите си. Все още я преследваше дразнещото усещане, че пропуска нещо, че има нещо, за което трябва да попита. Но какво?

— Има различни мнения за това, доколко е морално да се правят любовни еликсири и магии — говореше Мелани и в сивите ѝ очи се четеше някакъв укор. — Някои смятат, че така се нарушава свободната воля на хората. А и злоупотребата с магията може да се обърне срещу човека, който я прилага... умножена по три. Според някои рискът не си заслужава.

— А според други — каза Лоръл тържествено, а кафявите ѝ очи проблясваха присмехулно — във войната и в любовта всичко е позволено.

Каси прехапа устни. Колкото и да се опитваше да се съсредоточи върху онова странно безпокойство, което не ѝ даваше мира, една друга мисъл го изтласкваше от съзнанието ѝ. Или не точно мисъл, а по-скоро осъзната възможност, надежда.

Любовни еликсири. Заклинания за намиране на неща. *„Нещо, което да го намери и да го доведе при нея.“* Нима наистина имаше такава магия? Дълбоко в себе си усещаше, че има.

„Да го открие... момчето със сиво-сините очи.“ Топлина се разля в стомаха ѝ и дланите я засърбяха. Самата мисъл сякаш ѝ даде криле. Само трябваше да попита нещо...

— Да предположим — каза тя и с облекчение чу, че гласът ѝ звучи нормално, — че искаш, да речем, да открие някого, когото си срещнал и чиито следи си изгубил. Някого, когото... си харесвал и искаш да го видиш отново. Има ли магия за това?

Очите на Лоръл отново заискриха.

— Я да те питам направо, за момче ли става дума?

— Да.

Каси усети, че отново се изчервява.

— Ами... — Лоръл хвърли поглед към Мелани, която примирено поклащаше глава, после се обърна пак към Каси. — Бих предложила нещо простичко като дървесна магия. Дърветата са в хармония с емоции като любовта и приятелството, всичко, което расте и носи живот. А и есента е подходящо време да използваш неща, които си набрала от тях, като ябълките например. Така че аз бих направила ябълкова магия. Първо разрязваш една ябълка на две. После взимаш две обикновени игли за шиене, пъхаш едната в ухото на другата и ги връзваш с конец. След това ги слагаш върху едната половинка и захлупваш отгоре другата. Завързваш я, така че да стои затворена. Сетне отново я окачаш на дървото и му казваш няколко думи, за да знае то какво искаш.

— Какви думи?

— Ами някакъв стих или нещо от този род — отвърна Лоръл. — Нещо, с което да призовеш силата му и да ти помогне да си представиш онова, за което молиш. Най-добре е да има рима. Не съм добра в съчиняването на такива неща, но нещо като: „Мило дърво, сладък плод, доведи ми моята любов.“

„Не. Не точно така“ помисли си Каси и през нея премина тръпка. Думите на Лоръл се променяха в съзнанието ѝ и се множаха. Като че ли чу глас, ясен и далечен като камбанен звън:

Пъпка, клон, лист и цвят,
любимия ми скоро намерете.
Където и да е по този свят
с нишка здрава ни вържете.

Устните ѝ безмълвно потрепваха заедно с думите. Да, дълбоко в себе си някак знаеше, че е права. Това беше заклинанието... но дали наистина щеше да дръзне да го изрече?

„Да. Заради него бил рискувала всичко.“ Сведе поглед към пръстите си, с които несъзнателно ровеше в пясъка. „Утре. Утре ще го направя. И после ще прекарам всяка минута от деня в надежда. Ще чакам мига, в който ще видя сянка, ще вдигна поглед и той ще е до мен, или ще чуя стъпки, ще се обърна и ще го видя да се задава. Или...“

Онова, което се случи след това, беше толкова неочаквано и стъписващо, че Каси едва не изпищя.

Един мокър нос се пхна под дланта ѝ.

Не можа да извика просто защото ѝ се стори, че сърцето ѝ спря. Писъкът се надигна до гърлото ѝ, тя видя кучето и всичко се замъгли. Ръката, която се беше отдръпнала, падна скована. Устните ѝ се отвориха и затвориха беззвучно. Като през мъгла Каси се взря във влажните кафяви очи и късите остри косъмчета по муцуната. Кучето също я гледаше, отворило широко ухилената си паст, и сякаш ѝ казваше: „Не се ли радваш да ме видиш?“

После Каси вдигна поглед към стопанина му.

Той беше свел очи към нея, също както онзи ден на плажа в Кейп Код. Лунната светлина си играеше с косата му, превръщайки някои кичури в ярки пламъци, а други — в тъмночервено искрящо вино. Синьо-сивите му очи изглеждаха сребърни.

Беше я открил.

Около Каси всичко застина. Всички звуци замряха, само ревът на океана достигаше до нея. Дори бризът беше стихнал. Сякаш целият свят чакаше.

Тя бавно се изправи на крака.

Зеленият шал падна зад гърба ѝ. Усещаше студа, но само защото той ѝ помагаше да чувства собственото си тяло, пронизвайки я като електричество. Но чудно, макар да усещаше тялото си, отново ѝ се струваше, че се носи над него. Също като първия път на плажа, когато двамата стояха един срещу друг.

Виждаше се с тънка бяла нощница, разпиляна по раменете коса и боси крака как гледа нагоре към него. *„Като Клара в балета Лешникотрошачката“, когато се събужда посред нощ и вижда принца, дошъл да я отведе в своя магически свят.* Почувства се като Клара. Сякаш лунните лъчи бяха направили магия и я бяха превърнали в крехко и красиво момиче. Сякаш той всеки момент щеше да я вземе в обятията си и да я завърти в танц. Сякаш можеха вечно да танцуват в тази вълшебна нощ.

Взираха се един в друг. От мига, в който очите им се срещнаха, не можеха да откъснат поглед един от друг. Каси виждаше почудата, изписана на лицето му. Той като че ли беше също толкова изненадан да

я види, колкото и тя него. Беше я открил. Нима наистина я беше търсил?

„Сребрилата нишка“ досети се Каси. Не я виждаше, но я усещаше, чувстваше трептящата ѝ енергия, която свързваше сърцата им. Вибрациите се разнесоха от гърдите към корема ѝ, а после из цялото ѝ тяло.

Нишката се затягаше, привличайки ги един към друг. Придърпваше я все по-близо. Той бавно вдигна ръка и я протегна към нея. Тя също вдигна ръка, за да я сложи в неговата...

И тогава зад гърба ѝ се разнесе вик. Той погледна отнесено над рамото ѝ. И отпусна ръката си.

Нещо застана между тях. Нещо ярко и сияйно като слънчев лъч, което изтръгна Каси от унеса ѝ. Беше Диана. Тя прегръщаше високото червенокосо момче. Не... те се прегръщаха един друг. Каси ги гледеше поразена — *той* прегръщаше друга. Едва проумя смисъла на думите, които последваха:

— О, Адам... толкова се радвам, че се върна.

Каси застина като леден стълб.

Досега не беше виждала Диана да губи самообладание, но сега тя се пречупи. Плачеше. Каси я виждаше как трепери и как високото момче... Адам... я притиска в обятията си, за да я успокои.

Прегръщаше я. Той прегръщаше Диана. И името му бе Адам.

Искаш да кажеш, че още не ти е разказала за Адам? Диана, прекалената скромност не е хубаво нещо. Кой е той? Вие гаджета ли сте?... Той е готин. Мисля, че ще го харесаш...

Каси се свлече на колене и зарови лице в козината на Радж. Не можеше да понесе мисълта, че някой ще види изражението ѝ точно сега, и беше благодарна, че голямото топло куче е в състояние да издържи тежестта на тялото ѝ. „О, Боже, о, Боже!“

Едва дочуваше гласа на Адам.

— Какво има? Бързах да се върна за посвещаването на Кори, но къде е тя? Какво се е случило? — Той погледна Каси. — И...

— Тя се казва Каси Блейк — рече Диана. — Внучка е на госпожа Хауард и току-що се премести да живее тук.

— Да, аз...

Но Диана продължаваше да говори, гласът ѝ заглъхваше от мъка:

— И току-що я посветихме вместо Кори.

— *Какво?* — попита Адам. — *Защо?*

Последва мълчание. Най-накрая заговори Мелани, гласът ѝ беше тих и безстрастен като на водещ на новините:

— *Защото днес сутринта... или по-скоро вчера сутринта, понеже днес всъщност вече е сряда... тялото на Кори беше намерено в подножието на училищния хълм. Вратът ѝ беше счупен.*

— *О, Боже!* — Каси вдигна поглед и видя как Адам притиска Диана до себе си. Той затвори за миг очи, когато тя се облегна на него разтреперана. После се обърна към братята Хендерсън. — *Крис... Дъг...*

Дъг стискаше зъби.

— *Направили са го външни* — рече той.

— *Сали го е направила* — сопна се Дебора.

— *Не знаем кой го е направил* — намеси се Диана разпалено. — *И няма да предприемаме нищо, докато не разберем.*

Адам кимна.

— *А ти?* — попита той, загледан в Ник, който стоеше встрани от групата. — *Ти какво направи, за да помогнеш на кръга?*

— *Нищо, по дяволите* — отвърна Ник.

Беше стоял със скръстени на гърдите ръце, наблюдавайки безстрастно ставащото. Сега непокорният му поглед срещна този на Адам и остана втренчен в него. Ясно беше, че двамата не се харесват.

— *Той ни помагаше, Адам* — каза Диана, предвиждайки какво ще каже приятелят ѝ. — *Идваше на събранията, дойде и тази вечер. Това е всичко, което можем да искаме от него.*

— *Но не е всичко, което аз мога да искам* — отвърна Адам.

— *Давай, искай. Няма да получиш нищо повече.* — Ник се извърна. — *Махам се оттук.*

— *О, не си отивай...* — започна Лоръл, ала Ник вече си тръгваше.

— *Дойдох, понеже Диана ме помоли, но вече приключих. Достатъчно ми беше за тази вечер* — каза той през рамо, сетне изчезна.

Фей се обърна към Адам и го дари с най-ослепителната си усмивка. После плесна с ръце.

— *Браво, Адам. Нашата Диана прекара последните три седмици, полагайки неимоверни усилия да държи редиците сплотени, а ти*

разруши постигнатото само за три минути. Аз самата не бих се справила по-добре.

— О, я млъквай, Фей — сопна ѝ се Лоръл.

Междувременно Каси продължаваше да стои на колене. Въпреки че притискаше Радж до себе си, можеше да вижда, да усеща и да мисли само за едно нещо. Ръката на Адам... около раменете на Диана.

„Неговото име е Адам. И той е неин. Не е мой, неин е. Винаги е бил.“

Но това беше невъзможно. Дори и в най-смелите си мечти не се беше надявала, че ще го открие отново. Беше дошъл без заклинания за любов, сякаш притеглен от нейната нужда да бъде с него... но тя не можеше да го има.

Как беше възможно да е толкова глупава? Как не се беше досетила? Тази вечер всички говореха за завършването на кръга, за дванайсет членове, винаги дванайсет. Но ако си беше направила труда да преброи участниците, щеше да види, че са само единайсет. Диана, Мелани и Лоръл бяха три; с Фей, Сюзан и Дебора ставаха шест. Плюс момчетата — братята Хендерсън, Ник и Шон — десет. Тя самата беше единайсета. През цялото време нещо дълбоко в съзнанието ѝ подсказваше, че сметката не излиза. Но тя не го беше чула.

„И как изобщо можах да не се досетя? — запита се Каси. — Как не ми хрумна, че момчето, което срещнах, е един от тях? Знаците бяха пред очите ми. Той има сила — разбрах това на плажа, когато бях с Порта. Прочете мислите ми. Сам ми каза, че не е оттам, каза ми, че е различен. Порта дори изрече думата.“

Заклинател.

А тази вечер узнах, че клубът е сборище на дванайсет вещици и заклинатели. Последното поколение в Новия свят. Трябваше още тогава да се досетя, че той е един от тях.

Дори знаех, че Диана си има приятел, който „пътува“. Парченцата от пъзела са били там през цялото време. Просто не ги подредих.

Защото съм влюбена в него. Дори не знаех колко много, докато тази нощ не го видях отново. И той принадлежи на най-добрата ми приятелка. На моята „сестра“.

„Мразя я.“

Чувството беше толкова интензивно, че я накара да се вкопчи в козината на кучето. Беше мощна, примитивна вълна, която за миг дори заглуши болката ѝ. Убийствена омраза, червена като кръвта, струеше от Каси към момичето с коси като от лунна светлина...

Като от лунна и слънчева светлина, изпредени заедно. Острата ненавист все още бушуваше из тялото ѝ, когато един друг образ изплува в съзнанието ѝ. Образът на същата тази лъчиста коса, паднала над ръчната спирачка в колата на Диана. Малко след като я беше спасила от Фей.

„Докато те отвеждаше у дома си, за да се погрижи за теб — прошепна ѝ един глас вътре в нея. — А после да те почисти и да те нахрани, да те представи на приятелките си. Да те защити, да ти осигури място, на което да принадлежиш. Да те направи своя сестра. А ти какво каза? Че я мразиш ли?“

Каси усети как смъртоносната червена ярост във вените ѝ стихва. Не можа да я задържи, а не искаше и да се опитва. Не беше възможно да мрази Диана... защото я обичаше. Обичаше и Адам. Обичаше ги и двамата и искаше да бъдат щастливи.

„А къде оставаш ти тогава?“, попита вътрешният ѝ глас.

Всъщност всичко беше много просто. Двамата очевидно си подхождаха идеално. И двамата бяха високи, на Диана не ѝ се налагаше да вдига глава, за да се вглежда в очите на Адам. Освен това тя беше достатъчно зряла за него. Каси се чудеше как изобщо си беше въобразила, че едно голямо момче като него ще бъде привлечено точно от нея? И Диана, и Адам бяха удивително привлекателни, бяха самоуверени, бяха водачи.

„И двамата са чистокръвни потомци на вещиците от Салем — напомни си Каси. — Обзалагам се, че той е невероятно талантлив. Естествено, Диана би се задоволила само с най-доброто. Защото самата тя е свършена. И не забравяй, че двамата не са се разделяли от деца. Заедно са цяла вечност, дори не забелязват останалите. Очевидно са създадени един за друг.“

Всичко беше толкова просто и разбираемо, но защо тогава се чувстваше така, сякаш бръснарски ножчета се врязваха в тялото ѝ? Единственото, което трябваше да направи, беше да им пожелае щастие и да пропъди всякакви мисли за Адам и себе си като двойка. Трябваше да се примири.

И тогава съвсем хладно взе едно важно решение. Независимо какво се случва, Диана никога не трябва да разбере.

Нито пък той.

Ако Диана узнаеше как се чувства Каси, щеше да се разстрои. Тя беше дотолкова лишена от егоизъм, че можеше да се почувства длъжна да предприеме нещо — като например да се откаже от Адам, за да не я наранява. Но дори и да не го направеше, пак щеше да се чувства ужасно.

Затова Каси нямаше да позволи тя да разбере. Толкова беше просто.

„Нито с дума, поглед или дело — каза си тя разпалено. — Независимо какво се случва, няма да направя Диана нещастна. Заклевам се.“

Мокрият нос я побутваше и до ушите ѝ достигна тихо скимтене. Радж се оплакваше от липсата на внимание.

— Каси?

Диана ѝ говореше. Даде си сметка как изглежда — вкопчена унесено в кучето.

— Какво? — попита Каси, опитвайки се да овладее устните си да не се разтреперят.

— Попитах те дали си добре.

Диана я гледаше и ясните ѝ зелени очи бяха тревожни. По тежките мигли все още имаше следи от сълзи. Каси се вгледа в тези очи и направи най-смелото нещо, което бе вършила в целия си живот. По-смело от това, да се изправи срещу Джордан Бейнбридж и пистолета му, много по-смело от това, да се хвърли да спасява Сали на хълма.

Усмихна се.

— Добре съм — каза, потупвайки за последно Радж и изправяйки се на крака. Гласът ѝ звучеше като чужд, толкова беше фалшив. Но Диана не очакваше Каси да се държи неискрено и се успокои. — Просто... толкова много неща се случиха тази вечер — продължи Каси. — Май че съм малко претоварена.

Адам отвори уста. Каси осъзна, че той ще каже на всички. Щеше да им разкаже как се е запознал с нея и всичко, което се беше случило. И тогава Фей, която не беше глупачка, щеше да събере две и две. Щеше да разбере, че той е момчето от стихотворението ѝ.

А това не биваше да се случва. Нямахме да го допусне. Никой никога не биваше да узнава.

— А и ти още не си ме представила — отчаяно изрече Каси. — Знаеш, че искам да се запозная с приятеля ти от деня, когато ми разказа за него.

Ето. Беше казано. Нейният приятел. Адам беше объркан, а Диана се смути.

— Съжалявам, не ви ли запознах? Каси, това е Адам... знам, че двамата ще си допаднете. Той беше далеч...

— На гости ли е бил? — неспокойно попита Каси, когато Адам отново отвори уста.

— Не. Знам, че не ти обясних преди, но сега мога да ти разкрия истината. Той търсеше някои... предмети... които са принадлежали на старото сбирище. От записките им знаем, че са разполагали с могъщи инструменти, които са се изгубили. *Инструментите на посветените*. Откакто чу за тях, Адам обикаля да ги търси.

— И все се връща с празни ръце — развеселено добави Фей с дрезгавия си глас. — Не вярвам този път да е различно.

Обърканото изражение на Адам изчезна. Погледна към високото чернокосо момиче с дяволита усмивка на лицето.

— Какво? Остро попита Фей. — Нали не очакваш да повярваме, че...

— Адам — намеси се и Диана с променен глас, — да не би да искаш да кажеш, че...?

Адам продължи да се усмихва и кимна към брезентовата чанта, която беше оставил малко по-надолу на плажа.

— Шон, върви да я донесеш.

Шон побърза да донесе чантата и се върна с думите:

— Тежка е.

— Адам... — прошепна Диана с широко отворени очи.

Адам взе сака от Шон и го остави на земята.

— Жалко, че Ник толкова бързаше да си върви — рече. — Ако беше останал, щеше да види това.

Той бръкна вътре с двете си ръце и извади един череп.

По размера и формата си черепът приличаше на човешки, но изглежда, беше изработен изцяло от кристал. Лунната светлина се пречупваше в него. Празните му очни ябълки като че ли гледаха право в Каси.

За миг всички застинаха, а после Фей се опита да го грабне.

— А, не — каза Адам и го дръпна от нея.

— *Откъде взе това?* — попита Фей.

Гласът ѝ вече не звучеше лениво, а издаваше едва прикрито външение.

Нещо в тона ѝ накара Каси да потръпне от внезапен пристъп на страх. Адам и Диана си размениха бързи погледи. После Адам се обърна към Фей:

— От един остров.

— *Кой остров?*

— Какво толкова те интересува?

Фей го изглежда кръвожадно.

— По един или друг начин ще разбере, Адам.

— Там, където го намерих, няма нищо друго. Повярвай, това е единствения от *инструментите на посветените*, който беше скрит там.

Фей си пое дъх, после се успокои и се усмихна.

— Е, най-малкото, което можеш да направиш, е да ни дадеш на всички да го видим.

— Не — заяви Диана. — Никой няма да го докосва все още. Не знаем нищо за него, с изключение на това, че е бил ползван от старото сбирище — от самия Черен Джон. Това означава, че е опасен.

— Сигурни ли сме, че това е кристалният череп, за който Черния Джон е писал? — попита Мелани с тих и овладян глас.

— Да — отвърна Адам. — Поне с точност съвпада с описанието в летописите. А и мястото, където го намерих, изглежда същото. Мисля, че е истинският.

— Тогава той трябва да бъде пречистен и изучен, преди който и да е от нас да работи с него — рече Диана. След това се обърна към Каси и ѝ обясни: — Черния Джон е бил един от водачите на първото сборище. Починал е скоро след основаването на Ню Салем, но преди това е взел най-могъщите инструменти на сборището и ги е скрил. Казал е, че трябва да бъдат пазени на сигурно място, но всъщност ги е искал само за себе си. За лична изгода и мъст. — Диана многозначително изгледа Фей. — Той е бил зъл човек и всичко, до което се е докосвал, навярно е натрупало негативна енергия. Няма да го използваме, докато не се убедим, че е безопасно.

„Ако Черния Джон е имал нещо общо с този череп, сигурно е бил лош човек“ помисли си Каси. Струваше ѝ се, че от черепа струи мрак. Ако не беше толкова отчаяна и замаяна, щеше да го изрече на глас... но несъмнено останалите също го усещаха.

— Членовете на старото сборище така и не намерили изгубените инструменти обясняваше Лоръл. — Те ги търсили, защото Черния Джон оставил някои следи за евентуалното им местонахождение, но не им провървяло. Изработили си нови инструменти, но никой от тях не притежавал мощта на първите.

— И сега ние открихме един от тях — рече Адам и сиво-сините му очи заблестяха от вълнение.

Диана леко го докосна по ръката, в която държеше черепа. Усмихна му се. Посланието беше повече от ясно — тя споделяше радостта и триумфа му. Това бе техният проект — нещо, над което бяха работили в продължение на години и сега най-сетне бяха постигнали успех.

Болка прониза гърдите на Каси и тя стисна зъби. Помисли си, че двамата са заслужили правото да останат сами и да се насладят на момента. Затова с пресилен веселост каза:

— Знаете ли, уморих се. Мисля, че може би е време...

— Разбира се — отвърна Диана загрижено. — Сигурно си изтощена. Всички сме уморени. Можем пак да поговорим за това утре.

Каси кимна и никой от останалите не възрази. Дори Фей. Но докато Диана казваше на Мелани и Лоръл да я изпратят по плажа до дома ѝ, тя, без да иска, срещна погледа на Фей. В друг момент странныят и пресметлив поглед на златните ѝ очи щеше да я притесни, но тя вече не беше в състояние да се тревожи за нищо.

Всички лампи в къщата им светеха, макар първите лъчи на зората все още да не бяха огрели океана. Мелани и Лоръл въведоха Каси вътре и откриха майка ѝ и баба ѝ да седят в изрядно подредената старомодна гостна в предната част на къщата. Бяха по нощници и халати. Косата на майката ѝ беше разпусната.

Каси веднага разбра по лицата им, че знаят всичко.

„*Затова ли бях доведена тук? За да се присъединя към Кръга?*“
Не се съмняваше, че е трябвало да дойде в Ню Салем поради някаква много специална причина.

Но не откри никакъв отговор в себе си и това я разтревожи. Огледа лицето на майка си — изопнато и тревожно, но същевременно изразяващо някаква скрита гордост и надежда. Приличаше на майка на състезателка по скокове във вода, която наблюдава дъщеря си по време на Олимпийските игри и чака оценките на съдиите. Баба ѝ имаше същото изражение.

Внезапно, въпреки болезненото чувство в гърдите си, Каси беше обзета от обич към тях и желание да ги закриля. Насили се да се усмихне, когато трите с Лоръл и Мелани застанаха на прага.

— Е, бабо — попита тя, — нашето семейство има ли си *Книга на сенките*?

Напрежението се разпръсна в смях и двете жени се изправиха.

— Не и такава, за която да знам — отвърна баба ѝ. — Но когато искаш, отново можем да потърсим на тавана.

Събранието на следващия ден беше напрегнато. Всички бяха изнервени. А Фей очевидно имаше свой собствен план.

Тя искаше да говорят само и единствено за черепа. Трябвало веднага да го използват. Или поне да го изпробват. Да се опитат да го активират, да видят какви отпечатъци са оставени върху него.

Диана продължаваше да не се съгласява. Нямало да го изпробват. Първо трябвало да го пречистят. Да го заземят. Което, както Фей знаела, щяло да отнеме няколко седмици, за да се направи както трябва. Докато Диана била водач...

Фей обаче заяви, че с това темпо Диана можело да не остане водач дълго време. Всъщност, ако Диана продължавала да отказва да

събудят черепа, Фей можела веднага да поиска гласуване за нов водач, вместо да чака ноември. Нима това искала Диана?

Каси нищо не разбираше. Как се изпробваше череп? Но този път спорът беше прекалено разгорещен и никой не се опита да ѝ разясни нещата.

Прекара цялата среща в опити да не гледа към Адам, който преди събранието се бе опитал да разговаря с нея, но тя беше успяла да го избегне. През цялото време Каси мрачно се придържаше към решението си да не го забелязва, въпреки усилията, които това ѝ струваше и които накрая я изтощиха. Опитваше се да не поглежда към косата му, която беше станала малко по-дълга след срещата им на плажа в Кейп Код, нито устните му, които бяха красиви и присмехулни както винаги. Наложил си да не мисли за тялото му, което беше видяла за кратко, за плоските му здрави мускули и дългите му голи крака. И най-вече се бореше с желанието да надзърне в очите му.

Единственото, което схвана по време на събранието, беше, че Диана е в неизгодно положение. Временен водач означаваше, че съборището можеше да поиска нов избор по всяко време и да я отстрани, въпреки че поради някакви причини официалното гласуване трябваше да се проведе през ноември. А Фей очевидно търсеше подкрепа, за да може тя самата да поеме властта.

Привлече на своя страна братята Хендерсън, като заяви, че трябва на мига да използват черепа, за да открият убиеца на Кори. Спечели и Шон, тормозейки го, или поне така изглеждаше. Дебора и Сюзан, естествено, още от самото начало бяха нейни съюзници.

Ставаха шест. Би трябвало и Диана да има шест гласа, но Ник се беше въздържал да каже мнението си. Той беше присъствал на срещата, но през цялото време беше седял и пушил, сякаш беше някъде другаде. Когато го питаха какво мисли, беше отговарял, че за него няма значение дали ще използват черепа, или не.

— Виждаш ли, ние сме повече — каза Фей на Диана и очите ѝ с цвят на мед искряха триумфиращо. — Или ще ни позволиш да изпробваме черепа... или още сега ще поискам гласуване и ще видим дали ще продължиш да бъдеш водач.

Диана стисна челюст.

— Добре — равно рече тя най-накрая. — В събота ще се опитаме да го активираме, но само това — нищо повече. Ще издържиш ли

дотогава?

Фей кимна милостиво. Беше спечелила и го знаеше. — В събота вечерта — каза тя и се усмихна.

Погребението на Кори беше в петък. По време на обряда Каси стоя с останалите членове на клуба и плака заедно с тях. След това на гробището Дъг Хендерсън и Джими Кларк — момчето, с което Кори беше излизала през лятото, се скараха. Наложиха се всички от клуба да се намесят, за да ги разтърват. Явно възрастните се бояха да ги докоснат.

Съботата дойде ясна и студена. След като прекара по-голямата част от деня вторачена в някаква книга, преструвайки се, че чете, вечерта Каси отиде в дома на Диана. Беше напрегната заради предстоящия ритуал с черепа, но най-вече заради Адам. *„Независимо какво се случва — напомняше си тя, — няма да позволя някой да узнае за чувствата ми. Ще запазя тайната, дори това да ме убие.“*

Диана изглеждаше уморена, сякаш напоследък не си доспиваше. От деня на посвещаването ѝ насама двете за пръв път оставаха сами. Каси седеше в красивата ѝ спалня, взряна в кристалите на прозореца, и почти успяваше да си внуши, че Адам не се е върнал, че всъщност изобщо не съществува. Преди нещата бяха толкова прости, тя беше щастлива да бъде с Диана.

Загледа се в другите репродукции по стените, на които не беше обърнала внимание първия ден.

— И тези ли са богини? — попита тя.

— Да. Това е Персефона — дъщеря на богинята на плодородието.

Гласът на Диана беше тих и уморен, но когато погледна към картината, тя се усмихна. На нея беше изобразена смееща се стройна девойка, която береше цветя. Всичко около нея цъфтеше, а лицето ѝ сияеше от младост и жизненост.

— А тази коя е?

— Атина, богинята на мъдростта. Тя също не се е омъжила — като Артемида, богинята на лова. Всички богове са ходели да се съветват с нея.

Богинята беше висока, с широко чело и ясни спокойни сиви очи. „Естествено, че са сиви — каза си Каси, — нали снимката е черно-бяла.“ Но някак си беше убедена, че те така или иначе бяха сиви, студени и интелигентни.

Обърна се към следващата картина.

— А това...

В този момент от долния етаж долетяха гласове:

— Ехо? Има ли някой горе? Входната врата беше отключена.

— Качвайте се — извика Диана. — Татко е на работа... както винаги.

— Ето — каза Лоръл, когато се появи на прага. — Реших, че може да ти харесат. Набрах ги по пътя.

Момичето протегна ръката, в която държеше пъстър букет.

— О, сапунчета! Толкова са нежни с този розов цвят. После мога да ги изсуша за сапун. И мимози, и диви кученца. Ще отида да донеса ваза.

— Щях да ти донеса и рози от градината, но всичките отидоха за пречистването на черепа.

Мелани се усмихна на Каси.

— Е, как е най-новата ни вещица? — хладните ѝ сиви очи излъчваха симпатия. Сигурно се чувстваш доста объркана?

— Ами... малко. Искам да кажа... — Каси се замисли за многото неща, които не разбираше, и попита: — Как може да се пречисти черепът с рози?

— Най-добре да питаш Лоръл за това, тя е експертът по растенията.

— Мелани пък добави Лоръл — е експертът по камъните и кристалите, а черепът е кристален.

— Но какво точно е кристалът? — попита Каси. — Аз като че ли дори и това не знам.

— Ами, някои хора наричат кристалите „вкаменена“ вода — обясни Мелани и гласът ѝ доби присмехулно назидателен тон. Тя седна до бюрото на Диана, която се върна и започна да подрежда цветята. Лоръл и Каси се настаниха на леглото. Каси наистина искаше да научи повече за магиите. Все пак беше вещица, макар да не можеше да направи единственото заклинание, което си струваше да опита. —

Водата се свързва с елементите и ги кара да нарастват. Но на мен ми харесва да ги свързвам с плажа.

Лоръл изсумтя, а Каси примигна.

— Плажът?

Мелани се усмихна.

— Да, плажът се състои от пясък и вода, нали? А пясъкът е силиций. Когато събереш силиция и водата, при подходящи условия се получава силициев диоксид — кварцов кристал. Така че вода плюс пясък плюс топлина плюс налягане е равно на кристал. Останка от един древен плаж.

Каси остана смаяна.

— И от това е направен черепът?

— Да. Той е чист кварц. Има и други видове кварц, други цветове. Аметистът е лилав. Лоръл, носиш ли аметист?

— Иска ли питане? Особено като се има предвид церемонията довечера. — Лоръл отметна назад дългата си светлокестенява коса, за да покаже на Каси ушите си, на които висяха кристали с наситен лилав цвят. — Харесвам аметистите — обясни тя. — Те успокояват и балансират. Ако ги носиш заедно с розов кварц, помагат да привлечеш любовта.

Стомахът на Каси се сви. Всичко щеше да е наред, стига да стояха настрани от теми като любовта.

— Какви други камъни има? — попита тя Мелани.

— О, много са. В семейството на кварца влиза и цитринът. — Дебора често го носи. Той е жълт и подпомага физическата активност. Дава сила, енергия. Такива неща.

— Дебора не страда от недостиг на енергия — измърмори Лоръл.

— Аз обичам да нося нефрит — продължи Мелани и обърна лявата си китка, за да покаже на Каси красива гривна, инкрустирана с бледозелен, полупрозрачен камък. — Нефритът носи мир и покой. И запазва ума ти винаги ясен.

Каси заговори колебливо:

— Но... тези неща наистина ли действат? Искам да кажа, знам, че последователите на Ню Ейдж^[1] много си падат по кристалите, но...

— Кристалите нямат нищо общо с Ню Ейдж — отвърна Мелани и погледна с укор към Лоръл, която сякаш се канеше да започне спор.

— Скъпоценните камъни са били използвани още от древността... и понякога доста умело. Проблемът е, че въздействието им зависи от уменията на човека, който ги носи. Имат способността да съхраняват енергията и ти помагат да призоваваш силите, но само ако имаш дарбата за това. Така че за повечето хора са безполезни.

— Но не и за нас — добави Лоръл. — Макар че невинаги работят както очакваш. Нещата може да излязат извън контрол. Спомняте ли си, когато Сюзан направо се покри с карнеоли на един футболен мач и едва не стана жертва на масово нападение? Помислих си, че ще избухнат размирици.

Мелани се разсмя.

— Карнеоли е червеникавокафяв камък и е силно стимулиращ обясни тя на Каси. — Ако не го използваш както трябва, можеш да накараш хората да се превъзбудят. Сюзан искаше да привлече вниманието на куотърбека, но без малко да се окаже в леглото с целия отбор. Никога няма да я забравя как махаше карнеолите от дрехите си в тоалетната.

Каси си представи случката и избухна в смях.

— Не бива непрекъснато да носиш оранжеви или червени камъни — добави усмихната Лоръл. — Но, естествено, Сюзан не искаше и да чуе. Нито пък Фей.

— О, да — рече Каси. — Фей носи червен камък на шията си.

— Звезден рубин — каза Мелани. — Много са редки и нейният е много мощен. Може да усилва страстта... или гнева... много бързо.

Имаше още нещо, което Каси искаше да попита. Или по-скоро трябваше да попита, независимо дали искаше, или не.

— Ами камъни като... халцедона? — нехайно зададе въпроса. — Те стават ли за нещо?

— О, да. Те имат защитно действие... могат да те предпазват от жестокостта на света. Всъщност, Диана, ти не даде ли...?

— Да — отвърна Диана, която до момента беше седяла безмълвна на перваза на прозореца и само ги беше слушала. — Когато това лято Адам замина, му подарих една халцедонова роза. Много специална — каза тя и се усмихна при спомена. — Камъкът е плосък, с кръгла форма и в него има нещо като виеща се спирала, като розов цвят. Върху него има пръснати малки кварцови кристалчета.

„И малки раковинки от опаката страна“, помисли си Каси. Стана ѝ лошо. Дори подаръкът, който ѝ беше дал, принадлежеше на Диана.

— Каси? — всички я гледаха.

— Извинявайте — рече тя, отвори очи и се усмихна насила. — Добре съм. Аз... изглежда, малко се притеснявам за това нещо довечера. Каквото и да е то.

Веднага започнаха да ѝ съчувстват. Диана кимна мрачно и показва повече въодушевление, отколкото през цялото време, откакто Каси беше дошла в дома ѝ.

— Аз самата се притеснявам — каза тя. — Прекалено скоро е. Все още не бива да правим това... но нямаме избор.

Мелани се обърна към Каси:

— Разбираш ли, черепът е поел енергия от последния човек, който го е използвал. В него има нещо като отпечатък от извършеното и от онзи, който го е направил. Искаме да разберем какъв е бил той. Затова всички ще се съсредоточим върху това и ще видим какво ще ни покаже черепът. Е, разбира се, възможно е и изобщо да не успеем да го активираме. Понякога само определен човек може да направи това или пък определена последователност от звуци, светлини или движения. Но ако успеем и е безопасно, можем понякога да използваме силата му, за да ни показва разни неща... като например, кой е убил Кори.

— Колкото по-голям е кристалът, толкова повече сила притежава — безрадостно рече Диана. — А това е голям кристал.

— Но защо вещиците от старото сборище са го изваяли във формата на череп? — поинтересува се Каси.

— Не са го направили те — отвърна Мелани. — Не знаем кой го е изработил, но е много по-стар. По света има и други кристални черепи... никой всъщност не знае колко точно са. Повечето от тях се намират в музеите единият от тях, Британският череп, се намира в „Музея на хората“ във Великобритания. А Черепът на тамплиерите принадлежи на някакво тайно общество във Франция. Просто нашето старо сборище някак се е сдобило с този и го е използвало.

— Черния Джон го е ползвал — поправи я Диана. — Искан ми се Адам да беше намерил някой друг от инструментите на посветените, а не точно този. Това е бил любимият инструмент на Черния Джон и

мисля, че може би го е използвал, за да избива хора. Страхувам се, че довечера... не знам. Но се страхувам, че ще се случи нещо ужасно.

— Няма да го позволим — обади се един нов глас от прага.

Сърцето на Каси заби глухо и кръвта нахлу в лицето ѝ.

— Адам — рече Диана.

Тя очевидно се поуспокои, когато момчето отиде при нея, целуна я и седна на перваза на прозореца. Когато Адам беше наблизо, тя като че ли винаги изглеждаше по-спокойна и по-красива.

— Довечера ще проведем церемонията под съвсем строг надзор — рече той. — И ако започне да се случва нещо опасно, веднага ще я прекратим. Подготви ли гаража?

— Не, чаках теб. Сега можем да свалим черепа долу. — Диана отключи големия шкаф и Каси видя кристалния череп, поставен в керамичен съд, пълен с листенца от рози.

— Прилича на главата на Йоан Кръстител^[2] — промърмори тя.

— Използвах сол и дъждовна вода, за да опитам да го пречистя — каза Диана. — Но той всъщност има нужда от цялостна обработка с кристали и цветни есенции, а след това трябва да постои закопан във влажна пръст няколко седмици.

— Ще вземем всички необходими предпазни мерки — каза Адам. — Троен кръг на защита. Всичко ще бъде наред.

Той взе черепа, по който бяха полепнали няколко розови листенца, и двамата с Диана се отправиха към гаража. Каси наблюдаваше как Адам излиза.

— Не се тревожи — успокои я Мелани. — По време на ритуала няма да ти се наложи да правиш нищо. Няма и да можеш. Отнема много време, докато се научиш да гледаш в магически кристал — обикновено минават години. Просто ще седиш там и няма да нарушаваш Кръга.

Каси опита да не обръща внимание на снизходителния ѝ тон.

— Чуйте, има ли време някой да ме закара до вкъщи? — попита тя. — Трябва да взема нещо оттам.

Гаражът на Диана беше празен — или поне в него нямаше коли. Подът беше чист, с изключение на кръга, нарисован с бял тебешир.

— Съжалявам, че ви карам всички да седите на цимента — извини се Диана, — но исках да го направим на закрито, за да съм сигурна, че вятърът няма да угаси някоя от свещите.

В средата на тебеширената окръжност имаше бели свещи, които оформяха по-малък кръг. В самия му център върху кутия от обувки беше поставено нещо, покрито с черен плащ.

— Добре — каза Диана, когато всички се събраха, пристигайки на групички. — Да свършваме с това.

Беше облякла бялата си одежда и си беше сложила накитите. Когато отново ги видя сега, Каси предположи, че диадемата и гривната... а може би дори и жартиерът... имат някакво мистично значение. Гледаше как Диана свиква кръга, как го обикаля с кинжала в ръка, после с вода, с тамян и накрая със запалена свещ. Земя, вода, въздух и огън. Произнесе и някакви заклинания, които Каси напразно се опита да разбере. Но когато всички се събраха в кръга и седнаха коляно до коляно, загуби всякакъв интерес към церемонията.

Незнайно как се беше озовала между Фей и Адам.

Преди да седнат, тя стоеше в кръга зад Шон, но някак си Фей се беше мушнала пред нея. Може би не искаше да седи до Адам. Каси също не искаше, но по съвсем различни причини.

Коляното на Адам се притискаше до нейното. Диана им беше обяснила, че трябва да седят плътно един до друг. Каси усещаше топлината и твърдостта му. Не можеше да мисли за нищо друго.

От другата ѝ страна Фей ухаеше на някакъв упойващ парфюм с тропически аромат, от който направо ѝ се зави свят.

Сетне осветлението угасна.

Каси не видя как се случи това, беше убедена, че никой не е напуснал кръга. Но над главите им флуоресцентните лампи внезапно помръкнаха. Сега единствената светлина идваше от свещта в ръцете на Диана. Каси виждаше само лицето ѝ, осветено от пламъка.

— Добре — тихо каза Диана. — Ще търсим единствено последните оставени отпечатьци, нищо повече. Никой няма да влиза прекалено дълбоко, докато не узнаем с какво си имаме работа. И да не ви напомням, че каквото и да стане, не бива да разкъсваме кръга.

Тя не погледна към Каси, когато каза това, но неколцина от останалите го направиха, сякаш за да подчертаят, че е било необходимо да ѝ го напомнят.

Диана наклони пламъка към свещта, която държеше Мелани, и той стана двоен. После Мелани се наведе, за да запали свещта на Дебора, и затрептяха три светлини.

Пламъкът минаваше по кръга, докато накрая стигна до Адам. Ръката на Каси трепереше, когато вдигна свещта си, за да я запали от неговата, но тя се надяваше, че всички ще отдадат това на напрежението от церемонията.

Най-накрая всичките дванайсет свещи бяха запалени и залепени върху капки восък на циментения под Сиянието им осветяваше кръга и телата им хвърляха огромни тъмни сенки върху стените.

Диана се пресегна към центъра и дръпна черния плащ.

Каси зяпна.

Черепът беше точно насреща ѝ и празните му очни ябълки се втренчиха в нея. Но не това беше най-ужасното. Той светеше. Пламъците играеха по кристалната му повърхност, която отразяваше и пречупваше светлината. Изглеждаше почти... жив.

Всички около кръга се бяха изпънали напрегнато.

— Сега — каза Диана. — Намерете си точка вътре в черепа, в която да гледате. Съсредоточете се върху нея и после разгледайте детайлите наоколо. Продължавайте да се взирате, докато не усетите, че кристалът ви притегля.

„Някаква точка, в която да гледам“, повтори си Каси наум. После се взря по-внимателно в сияещия череп и откри, че кристалът не е съвсем прозрачен. В него се виждаше нещо като гъста паяжина или мрежа от тънки струйки дим. Вътре имаше някакви пукнатини, които като призми отразяваха миниатюрни образи. Колкото повече се вглеждаше, толкова повече подробности откриваше.

„Онова прилича на спираловидно торнадо. А това... това изглежда като врата. И лице...“

Тя отмести поглед и стомахът ѝ се преобърна. „Не ставай глупава, това са просто дефекти в кристала.“

Каси се боеше да погледне отново в черепа. Но никой друг от кръга не изглеждаше притеснен. Всички очи бяха приковани в него, а сенките им се издигаха и трепкаха по стените.

„Погледни го! Сега!“, заповяда си.

Когато отново се вгледа в черепа, загадъчното лице го нямаше. „Ето, това доказва, че всичко е било само игра на светлината.“ Но

черепът се беше сдобил с едно ново тревожно свойство. Нещо в него като че ли се движеше. Сякаш беше направен от вода, обвита с тънка ципа, и вътре бавно се носеха някакви предмети.

„О, престани и си избери нещо, над което да се концентрираш. Гледай вратата, тя не се мърда.“

Втрени се една в малка призма в лявата очна ябълка, точно там, където би трябвало да се намира зеницата на окото. Приличаше на полуотворена врата, през която струи светлина.

„Гледай я. Обърни внимание на детайлите.“ Парфюмът на Фей я замайваше. Продължаваше да се вира... Можеше да види вратата. Колкото по-внимателно се вглеждаше, толкова по-голяма ѝ се струваше тя. Или може би се приближаваше.

Да, приближаваше се... още, и още. Каси губеше представа за пространството около себе си. Сега черепът беше толкова голям, че сякаш нямаше край, нямаше форма. Беше навсякъде около нея. Той беше целият свят. Вратата се намираше точно пред нея. Каси беше вътре в черепа.

[1] Мистично духовно течение, добило особена популярност през 80-те години. Бел.прев. ↑

[2] По заповед на цар Ирод отсечената глава на Йоан Кръстител е поднесена на тепсия на юдейската принцеса Саломе. — Бел.ред. ↑

Вратата вече беше с реални размери, достатъчно голяма, че да се мине през нея. Беше открехната и от другата ѝ страна нахлуваше цветна светлина. „Ако се отвори, дали ще мога да мина през нея?“ запита се Каси. Но нима беше възможно да се отвори? Косата ѝ настръхна.

Навярно, ако си представеше, че се отваря... но това като че ли не вършеше работа. Какво ѝ беше казала Мелани? Кристалите ни помагат да призоваваме силите. Какви сили се свързваха с чистия кварц? Земята и водата? Пясъкът и морето?

Това ѝ прозвуча почти като началото на стих.

Вода и земя, море и пясък,
Чуйте моята повеля.

Съсредоточи се върху вратата и със силата на волята си ѝ заповяда да се отвори. Когато тя започна да се открехва, поток светлина започна да нахлува по-силно. „Нека продължи да се отваря.“ Остави я да те привлече още повече. Сега Каси се носеше пред вратата. Беше огромна като на катедрала. Отваряй се... отваряй се. Тя се къпеше в светлина с цветовете на дъгата.

„Сега! Влез вътре!“

Но в този миг проехтя писък.

Див и пронизителен, изпълнен с ужас, той разцепи тишината. Вратата спря да се отваря и Каси усети как нещо я издърпва обратно. Вратата се отдалечаваше все по-бързо и по-бързо. Сетне, тъкмо преди да излети от черепа, пред очите ѝ се появи лице. Същото, което беше видяла преди. Но то не се отдръпваше, приближаваше се към нея. Ставаше по-голямо. И още по-голямо... толкова бързо, че щеше да пръсне кристала. Щеше да...

— Не! — извика Диана.

Каси го долови в същия миг — непреодолимо усещане за зло. За нещо, което летеше към тях с невероятна скорост. Нещо, което трябваше да бъде спряно.

Тя така и не разбра какво се случи след това. Шон седеше от другата страна на Фей. Като че ли той се отдръпна пръв. Може би се уплаши и се опита да избяга. Във всеки случай последва суматоха. Фей като че се опитваше да направи нещо, а Шон — да я спре, или пък беше обратното. Бореха се. Диана викаше:

— Не, не!

Каси не знаеше какво да прави.

Опита се да потисне инстинктивното си желание да се отдръпне от Фей, но вече беше късно, защото тя политна напред и Каси усети как коляното ѝ престана да я притиска. Кръгът беше разкъсан и свещта на Фей угасна.

После сякаш от внезапен порив на вятъра угаснаха и останалите свещи. Точно в този момент Каси усети как онази зла същност, която се беше устремила към тях, достигна границите на кристала. Тя изскочи от черепа и прелетя покрай загасналите димящи свещи. Каси нямаше представа как разбра това — наоколо цареше пълна тъмнина. Но го усети. Беше нещо по-тъмно от мрака. Профуча покрай нея, отвявайки косата ѝ. Тя вдигна ръка, за да закрие лицето си, но нещото вече беше изчезнало.

В тъмнината прозвуча тих вик.

Сетне всичко отново заглъхна.

— Светнете лампите — каза някой задъхано.

Внезапно Каси осъзна, че вече може да вижда. Адам стоеше край ключа за осветлението. Всички лица в кръга бяха пребледнели и уплашени, с изключение на лицето на Ник. То беше безизразно както винаги.

Фей тъкмо се надигаше от пода, за да седне. Изглеждаше така, сякаш е била пометена от някаква невероятна сила. С пламнали от гняв очи тя се обърна към Шон:

— Ти ме бутна!

— Не, не съм! — Шон се огледа, търсейки подкрепа. — Тя се опитваше да се докопа до черепа! Протягаше се към него!

— Малък, лъжлив червей! Ти се опитваше да се откъснеш. Искаше да разрушиш кръга.

— Тя...

— Не, не съм!

— Стига! — извика Диана.

Адам отиде до нея.

— Няма значение кой какво е направил — рече той с напрегнат глас. Онова, което е важно, е тази... тази енергия... която избяга.

— Каква енергия? Навъсено попита Фей, докато оглеждаше лакътя си за синини.

— Онази, която го блъсна на пода — мрачно отвърна Диана.

— Аз паднах, защото този малък негодник ме бутна.

— Не — рече Каси импулсивно. След преживения шок беше започвана да трепери. — Аз също го усетих. Нещо излезе от черепа.

— О, ти си го усетила! Откога стана такъв експерт?

Фей ѝ хвърли презрителен и присмехулен поглед.

Каси огледа останалите, които все още седяха, и съзря недоверие в очите им. Нима не го бяха усетили?

— Аз усетих... нещо — рече Мелани. — Нещо тъмно вътре в черепа. Някаква лоша енергия.

— Каквото и да беше, то излезе на свобода, когато разкъсахме кръга — каза Адам. После погледна към Диана. — Аз съм виновен. Не биваше да позволявам това да се случи.

— Искаш да кажеш, че е трябвало да запазиш черепа в тайна от нас — остро го поправи Фей. — За да го използваш сам.

— Какво значение има сега? — извика Лоръл от другата страна на кръга. — Ако нещо е било освободено от черепа, сега е там навън. И Бог знае какви ги върши.

— То е... лошо — рече Каси.

Искаше да каже, че е зло, но думата ѝ се стори толкова мелодраматична. Въпреки това именно злонамерена сила беше усетила да ги връхлита. Някакъв импулс за унищожение.

— Трябва да го спрем — заяви Адам.

Сюзан си играеше с копчето на блузката си.

— Как?

Последва продължително и неловко мълчание. Адам и Диана се взираха един в друг, като че провеждаха някакъв тежък разговор без думи. Братята Хендерсън също обменяха негласно мисли помежду си.

Не изглеждаха разстроени от това, че нещо злокобно и смъртоносно е навън на свобода. Всъщност двамата като че ли бяха доволни.

— Може би то ще докопа онзи, който е убил Кори — рече най-накрая Крис.

Диана се вторачи в него.

— Така ли мислиш? — Сетне изражението ѝ се промени. — Това ли си мислеше, когато влизахме в него? Това ли му заповяда?

— Трябваше просто да разчетем последните отпечатьци — каза Мелани с гневен глас, който Каси чу за пръв път.

Братята Хендерсън се спогледаха и свиха рамене. По намръщеното лице на Дебора се прокрадваше усмивка. Сюзан продължаваше да се занимава с копчето си. Ник се изправи с каменно лице.

— Изглежда, това беше всичко за тази вечер — каза той безучастно.

Диана избухна:

— Знаеш ли, адски си прав! — извика тя и Каси се изуми от тона ѝ. После грабна черепа с две ръце. — Сега това отива на сигурно място. Където му е и мястото. Трябваше да се досетя, че всички сте прекалено безотговорни, за да се справите с него. — Тя притисна черепа до гърдите си и излезе от гаража.

Фей се наостри подобно на котка, съзряла за секунда опашката на мишка.

— Не мисля, че беше любезно от нейна страна да ни говори така — каза тя глухо. — Не мисля, че ни вярва, а вие? Всички, които не искат да ни предвожда някой, който не ни се доверява, да вдигнат ръце.

Ако погледът можеше да наранява, то този, който ѝ хвърли Мелани, щеше да я направи на парчета.

— О, Фей, защо не млъкнеш — каза тя с изтънчената си интонация. — Хайде, Лоръл — добави после и тръгна след Диана.

Каси, която не знаеше какво друго да стори, ги последва. Зад себе си чу как Адам казва тихо на Фей с едва овладян глас:

— Искане ми се да беше момче.

А Фей му отвърна, смеейки се дрезгаво:

— Ех, Адам, не знаех, че имаш такива предпочитания!

Диана поставяше черепа обратно в керамичния съд, когато Адам влезе. Той отиде при нея и я прегърна.

Тя се облегна на него за миг със затворени очи, но не отвърна на прегръдката му. Мигът отмина и Диана се отдръпна.

— Добре съм. Просто ме е яд на тях и ми трябва време да помисля.

Адам седна на леглото и прокара ръка през косата си.

— Трябваше да го запазя в тайна от тях — рече. — Заради моята глупава...

— Недей — прекъсна го Диана. — Нямаше да бъде редно да криеш от кръга нещо, което им принадлежи.

— А по-редно ли е да ги оставя да го използват с някаква злонамерена идиотска цел? — Диана се обърна и се подпря на шкафа. — Понякога — тихо промълви Адам — се чудя какво правим изобщо. Може би Древните сили трябва да бъдат оставени да спят. Може би грешим, като си мислим, че можем да се справим с тях.

— Силите са просто сили — уморено отговори Диана, без да се обръща. — Те не са нито добри, нито лоши. Само начинът, по който ги използваме, е лош или добър.

— Но може би никой не може да ги използва, без да го направи по лошия начин.

Каси стоеше и ги слушаше, копнеейки да бъде някъде другаде. Осъзна, че по някакъв ужасно вежлив начин Диана и Адам спорят. Срещна погледа на Лоръл и долови, че и тя също се чувства неловко.

— Не го вярвам — каза най-накрая Диана меко. — Не вярвам, че хората са толкова безнадеждни. Толкова зли.

Лицето на Адам изразяваше мрачно желание да бъде толкова уверен като нея.

Докато го наблюдаваше, Каси усети как нещо я жегна под лъжичката и ѝ примая. Огледа се къде би могла да седне.

Диана веднага се обърна.

— Добре ли си? Бяла си като платно.

Каси кимна и сви рамене.

— Малко съм замаяна... май че трябва да си вървя у дома...

Гневът в очите на Диана се стопи.

— Добре — каза тя. — Но не искам да се прибиращ сама. Адам, би ли я изпратим? По плажа е по-бързо.

Каси отвори ужасено уста. Но Адам бързо кимна.

— Разбира се — отвърна. — Макар че не искам и теб да оставям сама...

— Няма да съм сама. Бих искала Лоръл и Мелани да останат — рече Диана. — Трябва да започнем да пречистваме този череп с есенции от цветя... — Тя погледна към Лоръл, после се обърна към Мелани: — и с кристали. Не ме интересува дали ще ни отнеме цялата нощ, искам всичко това да се свърши. Да се захващаме веднага! Нямаме време за губене.

Двете момичета кимнаха. Както и Адам.

— Добре — отвърна той.

На Каси, която беше стояла с отворена уста, изведнъж ѝ хрумна нещо и също кимна. Ръката ѝ несъзнателно се плъзна по предния джоб на джинсите ѝ, за да напипа малката твърда бучка в него.

И ето че се озова сама на плажа с Адам.

Тази нощ нямаше луна. Звездите блестяха с безмилостно ледено сияние. Вълните ревяха и съскаха по брега.

Нямаше романтика. Всичко беше сурово и първично. Ако не бяха слабите светлини от къщите на върха на скалите, щеше да си помисли, че двамата се намират на хиляди километри от цивилизацията.

Почти бяха стигнали тясната пътечка, водеща нагоре към Номер 12, когато той ѝ зададе въпроса. Дълбоко в сърцето си Каси знаеше, че не би могла вечно да го избягва.

— Защо не искаше никой да знае, че сме се срещали и преди? — попита той простиичко.

Тя си пое дълбоко дъх. Сега беше моментът да разбере дали става за актриса. Беше напълно спокойна, знаеше какво трябва да се направи и щеше да го направи. Заради Диана... и заради него самия.

— О, не знам — отвърна и се удиви колко нехайно прозвуча гласът ѝ. — Просто не исках някой... като Сюзан или Фей например... да остане с погрешно впечатление. Нали нямаш нищо против? Не ми се стори толкова важно.

Адам я гледаше озадачено, колебаеше се, но после кимна.

— Щом така искаш, няма да го споменавам.

Заля я вълна на облекчение, но отвърна с нехаен тон:

— Добре, благодаря. А, между другото — тя бръкна в джоба си.
— Исках да ти върна това. Заповядай. — Странно, пръстите ѝ като че

не искаха да пуснат камъка, но тя се насили да ги разтвори и да го пусне в ръката му. Халцедонът падна в дланта му и малките кристалчета сякаш уловиха част от звездната светлина. — Благодаря, че ми го зае — рече тя. — Но сега, когато вече официално съм вещица, вероятно ще се сдобия със собствени камъни, с които да работя. Освен това — Каси изви устни в усмивка — и за това не бихме искали някой да остане с погрешно впечатление, нали?

Никога преди в живота си не беше се държала така с момче — провокативно, безгрижно и уверено. Почти флиртуваше, преструвайки се в същото време, че това не означава нищо за нея. Никога не си беше представяла, че е толкова лесно. Предполагаше, че се получи, защото не беше искрена. Всъщност не тя стоеше там с него, а друго момиче, което не се боеше, защото най-лошото вече се беше случило и нямаше от какво повече да се страхува.

Крива усмивка се появи на устните на Адам, сякаш щеше несъзнателно да влезе в тона ѝ, но почти мигновено се стопи. Взираше се напрегнато в нея и Каси се застави да го погледне приветливо и невинно, както през онзи августовски ден на плажа, когато трябваше да устои на изпитателния поглед на Джордан. „*Повярвай ми* — молеше се тя наум и за пръв път усети силата на собствените си мисли, която можеше да впрегне, за да накара нещата да се случат. — *Вода и земя, море и пясък, чуйте моята повеля.*“

„*Повярвай ми, Адам. Повярвай ми. Повярвай ми.*“

Той внезапно извърна очи към океана. Това за нейна изненада ѝ напомни как се беше откъснала от хипнотизиращия поглед на Фей.

— Променила си се — каза той с почуда в гласа. Сетне се обърна и се втрени отново напрегнато в нея. — Наистина си се променила.

— Разбира се. Сега съм вещица — отговори Каси. — Трябваше да ми кажеш това в самото начало... щеше да ми спестиш много неприятности.

— Не знаех. Долавях нещо в теб, но изобщо не ми хрумна, че може да си една от нас.

— Но вече всичко се нареди — бързо додаде Каси. Не ѝ се искаше да говори за онова, което беше доловил в нея. Беше прекалено опасно. — Както и да е, благодаря, че ме изпрати. Тук горе е къщата ни.

С една последна усмивка тя се обърна и бързешком се заизкачва по тясната пътечка. Беше се справила! Обзеха я едновременно облекчение и слабост, докато изминаваше последните метри. Коленете ѝ бяха омекнали. „О, слава Богу“, каза си тя, когато видя дома си и тръгна към него.

— Почакай — раздаде се зад гърба ѝ звънък глас.

„Трябваше да се досетя, че няма да бъде толкова лесно“, помисли си Каси. Обърна се бавно, с безизразно лице.

Слабата звездна светлина огря лицето му, когато той се изправи на върха на склона и океанът остана зад гърба му. Тези високи скули, тези насмешливи устни. Но сега те не се усмихваха. Очите му бяха твърди и проницателни, излъчваха сила, която тя не разбираше и която я плашеше.

— Добра си — рече той. — Но аз не съм пълен глупак. Има нещо, което не ми казваш, и искам да знам какво е то.

— Не, не искаш. — Думите ѝ се изплъзнаха сами от устните ѝ. — Имам предвид... няма нищо, което да не ти казвам.

— Чуй ме — рече той и за неин ужас пристъпи по-близо. — Когато те видях за пръв път, не знаех, че си една от нас. Как бих могъл? Но знаех, че си различна от глупавата си приятелка. Че не си само поредното красиво момиче, а че си необикновено момиче.

„Красива? Решил е, че съм красива.“ Мислите ѝ препускаха бясно. Започваше да губи самообладание. „Бъди хладна и безразлична. Учтиво заинтригувана. Не позволявай нещо да излезе наяве.“

Сиво-сините очи на Адам блестяха, а на необикновеното му гордо лице беше изписан гняв. Но Каси беше най-смутена от горчицината, която прочете в очите му.

— Не беше като останалите момичета, които срещам навън... беше способна да приемеш загадъчното и мистичното без страх. Ти беше... отворена. Толерантна. Не изпитваше автоматична омраза към всичко различно.

— Не съм толкова толерантна, колкото Диана. Диана е най...

— Това няма нищо общо с Диана! — заяви той и Каси осъзна, че Адам наистина вярва в това. Той беше толкова почтен и пряк, че едва ли би му хрумнало да извърши предателство. — Помислих си, че мога да ти се доверя. Дори да ти поверя живота си. И когато видях как се

изправи срещу Джордан — момче, на практика два пъти по-високо и по-силно от теб, разбрах, че съм бил прав. Беше едно от най-смелите неща, които някога съм виждал... и всичко това за един непознат. Ти му позволи да те нарани заради мен, а дори не ме познаваше. — „*Не издавай нищо* — мислеше Каси. — *Нищо.*“ — А после усетих нещо необикновено, докато бях с теб. Някакво разбиране. Трудно ми е да го обясня, но оттогава не ми излиза от ума. Много мислих за теб, Каси. И нямах търпение да разкажа на Диана. Да ѝ кажа, че е права, че има външни хора, на които можем да се доверим. Които могат да приемат магията. Диана от много време се опитва да убеди клуба в това. Искях да ѝ кажа, че ти отвори очите ми за много неща. Откакто те срещнах, дори започнах да виждам по-ясно, когато излизах с рибарските кораби да търся инструментите на посветените. Докато хвърляхме мрежите, океанът сякаш започна да ми разкрива тайните си. Помагаше ми. Искях да разкажа на Диана за това и да разбера дали тя може да го обясни. И през цялото това време — рече Адам, свеждайки очи към Каси — нито веднъж не съм съжалил, че ти подарих халцедоновата си роза... макар че не беше една от нас. Надявах се никога да не попаднеш в беда и да не ти потрябва, но исках да съм до теб, ако се случи. Ако някога беше направила онова, което ти казах — да стиснеш силно в юмрук камъка и да мислиш за мен, — щях да разбера и да те открия, независимо къде се намираш. Мислех, че си необикновена.

Каси го слушаше замаяна и се питаше дали това беше истина. Колко пъти беше държала халцедона в ръцете си, но никога не беше следвала инструкциите му, защото не беше вярвала в магията.

— А сега се връщам у дома... и откривам, че все пак не си външен човек. Зарадвах се да те заваря тук и да разбера, че си станала част от кръга. И от онова, което каза Диана, ми стана ясно, че тя веднага е разбрала колко си необикновена. Но не можех да ѝ кажа, че те познавам, защото поради някаква причина ти не искаше това. Уважих решението ти, държах си устата затворена и сметнах, че ще ми обясниш, когато можеш. А вместо това... — Той направи жест с ръка. — Получавам това. Цяла седмица ме отбягваш, а сега се държиш така, сякаш между нас никога нищо не се е случило. Дори призоваваш *силите* срещу мен, за да ме накараш да повярвам в една лъжа. И сега аз искам да знам защо.

Настъпи мълчание. Каси чуваше тихия ритмичен тътен на вълните долу. Вдишваше свежия студен нощен въздух. И най-накрая сякаш нещо я застави да вдигне поглед към Адам. Той беше прав, не можеше да продължи да го лъже. Дори да ѝ се надсмееше, дори да започнеше да я съжалява, трябваше да му каже истината.

— Защото съм влюбена в теб — каза простичко и тихо.

И не извърна поглед.

Той не ѝ се присмя.

Но се беше втренчил невярващо в нея. Сякаш не можеше да вникне в онова, което му бе казала.

— Онзи ден на плажа аз също изпитах нещо необикновено — продължи тя. — Сякаш бяхме... свързани по някакъв начин. Сякаш нещо ни привличаше един към друг. Сякаш принадлежахме един на друг. — Виждаше объркването в очите на Адам. Същият шемет я беше обзел, когато откри тялото на Кори. — Знам, че звучи глупаво. Дори не мога да повярвам, че ти казвам тези неща... но ти искаше да знаеш истината. Онова, което изпитах онзи ден на плажа, не беше хубаво, вече знам това. Ти си имаш *Диана*. Никой с ума си не би могъл да иска нещо повече. Но онзи ден... си внуших какви ли не глупости. Всъщност си мислех, че виждам нещо да ни свързва, нещо като сребърна нишка. Почувствах те толкова близък. Като че ли бяхме родени един за друг, и нямаше смисъл да се съпротивлявам...

— Каси — каза Адам.

Очите му бяха потъмнели от вълнение. Лицето му изразяваше... какво? Неверие? Отвращение?

— Сега знам, че не е истина — безпомощно каза тя. — Но тогава не го осъзнавах. Когато стоеше толкова близо до мен и ме гледаше, си помислих, че ние ще се...

— Каси.

Сякаш думите ѝ бяха събудили някаква магия или възприятията ѝ се бяха изострили. Затаи дъх, когато отново я видя. Сребърната нишка. Тя бръмчеше и блестеше, по-силна и звънтяща от всякога, и ги свързваше. Сякаш съединяваше сърцата им. Дишането ѝ се беше учестило и тя вдигна поглед към Адам.

Очите ѝ срещнаха неговите и в този миг разбра защо бяха така потъмнели. В тях имаше не неверие, а осъзнаване и почуда, от които краката ѝ се подкосиха.

„Той си... спомня“ Вече виждаше в нова светлина онова, което се беше случило помежду им, и разбираше какво бе почувствал онзи ден.

Каси разбираше това така ясно, като че ли той го беше изрекъл. Долавяше всеки удар на сърцето му и възприемаше света през очите му. Дори можеше да види себе си така, както той я виждаше. Крехко свенливо създание с дискретна красота, като диво цвете в сянката на дърво, но със сърцевина от калена стомана. Успя да долови и чувствата, които изпитваше към нея...

Онова, което се случваше, беше невероятно. Светът беше застинал и в него съществуваха само те двамата. Очите на Адам бяха широко отворени, зениците му бяха станали огромни и на Каси ѝ се стори, че пропада в тях, когато той я погледна. Един кичур от косата му беше паднал върху челото му... кичур от тази прекрасна, разбъркана и вълниста коса, обагрена във всички цветове на есента в Нова Англия. Приличаше на горски бог, излязъл под звездите, за да съблазни срамежлива горска нимфа, и беше неустоим.

— Адам — каза тя. — Ние...

Но така и не успя да довърши. Той беше прекалено близо до нея. Усещаше топлината му, усещаше как биополетата им се сливат. Той обви с длани лактите ѝ. И тогава тя осъзна как бавно, много бавно я привлече към себе си, докато ръцете му не я обгърнаха напълно. Повече не можеха да се съпротивляват на сребърната нишка.

Каси трябваше да го отблъсне, да избяга от него. Но вместо това въздъхна и зарови лице в рамото му, в успокояващата мекота на дебелия му пуловер. Сега усещаше как топлината му я поглъща и я закриля. Той ухаеше толкова хубаво — на есенни листа, огън и морски бриз. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите.

В този миг осъзна какво означава забранена любов. Означаваше точно това — да я желаеш, да се чувстваш толкова прекрасно и да знаеш, че е нередно. Усети, че Адам леко се отдръпва. Вдигна поглед към лицето му и разбра, че и той се чувства объркан като нея.

— Не можем — каза той с плътен глас. — *Не можем...* Тя се взираше в него, виждайки само очите му с цвета на океана от онази нощ, когато ѝ бе нашепвал да се потопи в дълбините му, и устните ѝ произнесоха беззвучно: „Не“. И тогава той я целуна.

От този миг насетне Каси не беше в състояние да разсъждава. Беше пометена от солената вълна на усещанията, която я завъртя и я понесе във вихъра си. Знаеше, че се носи към гибелта, но беше толкова сладостно!

Тялото ѝ беше омекнало и тя трепереше. Ако той не я държеше, щеше да падне. Никое момче не я беше карало да се чувства така. Не знаеше какво друго да направи, освен да се отдаде на тези диви и мощни емоции, да им се отдаде напълно.

Всеки следващ прилив на нежност беше по-сладостен от предишния. Беше почти отмаляла от наслада и не искаше повече да се бори със себе си. Не се боеше от необузданата страст, която я поглъщаше, защото му вярваше. Той я водеше, обзета от почуда, към свят, който никога не беше подозирала, че съществува.

И не спираше да я целува... и двамата бяха опиянени, замаяни от лудостта на мига. Каси усещаше, че лицето и шията ѝ горят, усещаше топлината, която излъчваха.

Загуби представа колко дълго бяха стояли така, вплетени в прегръдка, която можеше да стопи дори канарите около тях. Без да се

откъсва от нея, той я поведе да седне на гранитната скала. Дишането ѝ се забави и тя отново зарови лице в рамото му.

И там намери покой. Опустошителната страст беше отстъпила място на топъл и упоен унес. Беше толкова просто, толкова красиво!

— Каси — каза той нежно и гласът му се разля в тялото ѝ, достигайки до стъпалата, дланите и пръстите ѝ. Никога повече нямаше да бъде същата. — Обичам те.

Тя затвори очи, без да говори. Усети как той притисна устни към косата ѝ.

Сребърната нишка ги беше обвила като блестящ пашкул, като неподвижна, огряна от лунната светлина вода. Лудостта беше свършила. Сега всичко беше потънало в тишина и покой. Каси имаше чувството, че завинаги може да остане да се рее тук.

„Моята съдба“, каза си тя. Най-сетне я беше открила. Всеки миг от живота ѝ я беше водил дотук. Защо толкова се беше страхувала, защо се беше опитвала да избяга? Тук нямаше нищо друго, освен радост. Никога повече нямаше да се бои...

И тогава си спомни.

Беше разтърсена от истински ужас. „Божже, какво направихме?“

Отдръпна се толкова рязко, че се наложи Адам да я хване, за да не падне по гръб.

— О, Боже! — промълви тя и усети как ужасът я помита. — Адам, как можахме?

За миг очите му останаха празни и невиждащи, сякаш не разбираше защо беше прекъснала красивия им унес. Но после съзнанието му се възвърна и сиво-сините му очи се изпълниха с тъга. С неподправена мъка.

Все още в прегръдките му, тя заплака.

Как позволиха това да се случи? Как можа да причини това на Диана? На Диана, която я беше спасила, която бе нейна приятелка, която ѝ се доверяваше. На Диана, която Каси обичаше.

Адам принадлежеше на Диана. Каси знаеше, че Диана никога не беше и помисляла за живот без него, че всичките ѝ планове, надежди и мечти са свързани с Адам. Диана и Адам бяха обречени да бъдат заедно.

Внезапно си спомни как тревожните зелени очи на приятелката ѝ заблестяваха, когато гледаше Адам, как я обгръщаше нежно сияние

дори когато само говореше с него.

Адам също обичаше Диана, боготвореше я. Каси знаеше това. И тя му отвърщаше със същата чиста, силна и неразрушима любов.

Но сега Каси знаеше, че Адам обича и нея. Как беше възможно човек да обича двама души? Как беше възможно да е влюбен в двама души едновременно? Но химията, която протичаше между нея и Адам, разбирането и връзката, която ги привличаше, бяха несъмнени. Очевидно обичаше и двете.

Но Диана беше на първо място.

— Ти все още я обичаш — прошепна Каси, сякаш търсейки потвърждение на тъжната истина.

Дълбоко в нея се разгоря болка.

Той затвори очи.

— Да. — Гласът му беше дрезгав. — О, Каси... съжалявам...

— Не, това е добре — каза тя. Сега вече разпозна болката. Беше породена от загубата и празнотата, и ставаше все по-силна. — Защото и аз я обичам. И не искам да я наранявам. Затова се бях зарекла, че никога никой от двама ви няма да разбере...

— Аз съм виновен — каза той и Каси долови горчивината в гласа му. — Трябваше по-рано да разбера какво изпитвам и да се справя с чувствата си. Вместо това те принудих да направиш тъкмо онова, което си се опитвала да избегнеш.

— Не си ме принудил — нежно отвърна тя. Гласът ѝ беше тих и спокоен. Всичко отново беше просто и ясно и Каси знаеше как трябва да постъпи. — И двамата имаме вина. Но това не е важно. Единственото, което има значение, е случилото се между нас да не се повтори.

— Но как би било възможно това? — попита Адам разпалено. — Можем да съжаляваме колкото си искаме... аз мога да се ненавиждам... но ако някога отново останем сами... Не знам какво ще стане.

— Тогава не бива да оставаме сами. Никога. И не бива да седим близо един до друг или да се докосваме, или дори да мислим за това.

Говореше спокойно. Знаеше, че това е правилно.

Очите му бяха потъмнели.

— Възхищавам се на самоконтрола ти — каза той хладно.

— Адам — промълви Каси и усети как се топи дори само като изрича името му. — Трябва да го направим. Когато ти се върна в нощта на посвещаването ми, когато осъзнах, че вие с Диана... Тогава се заклех, че никога няма да допусна тя да бъде наранена заради чувствата ми към теб. Зарекох се, че никога няма да я предам. Нима ти би я предал?

Адам замълча и Каси почувства как си поема дълбоко въздух. С вътрешния си усет долови агонията му. Сетне той въздъхна и отново затвори очи. Когато ги отвори, Каси видя в тях отговора му, още преди да го е изрекъл. Ръцете му я освободиха от прегръдката си и той се отдръпна, а студеният въздух нахлу между телата им и ги раздели.

— Не — рече той и в гласа му се усети нова сила.

На лицето му беше изписана решимост.

Спогледаха се не като влюбени, а като войници.

Като другари по оръжие, решени да постигнат някаква обща цел. Те укротиха страстта си и я скриха така дълбоко, че никой да не може да я намери. Беше нов вид близост, може би дори по-интимна от доверието между двама души, които се обичат. Каквото и да се случеше, каквото и да им струваше, те нямаше да предадат Диана.

Адам я погледна право в очите и попита:

— Каква беше клетвата, която изрече онази нощ? Да не я взе от нечия Книга на сенките?

— Не — отвърна Каси и замълча. После додаде: — Не зная. Смятах, че сама си я измислям, но сега ми се струва, че може и да не е било така. Мисля, че си казах „*Нито с дума, поглед или дело*“ или нещо подобно. Адам кимаше.

— Зная тази клетва. Стара е... и могъща. Призоваваш силите да ти станат свидетели и ако някога нарушиш обета си, те ще бъдат свободни да се надигнат срещу теб. Искаш ли сега заедно с мен отново да я изречеш?

Дъхът ѝ секна при този неочакван въпрос, но тя почти без колебание отвърна ясно:

— Да.

— Трябва ни кръв.

Той се изправи и извади нож от задния си джоб. В първия момент Каси се изненада, но после си каза, че в това няма нищо чудно.

Колкото и мил да беше Адам, той беше свикнал да се грижи сам за себе си.

Без да губи време, той поряза дланта си. Под бледата сребриста светлина кръвта му изглеждаше черна. После ѝ подаде ножа.

Каси затаи дъх. Тя не беше толкова смела, мразеше болката... Но стисна зъби и притисна острието в дланта си. „Просто си помисли за болката, която можеше да причиниш на Диана“, каза си тя и с рязко движение дръпна ножа. Заболя я, но не издаде нито звук.

Вдигна поглед към Адам.

— Сега повтаряй след мен — рече той и протегна длан към обсипаното със звезди небе. — Огън, Въздух, Земя и Вода.

— Огън, Въздух, Земя и Вода.

— Чуйте и вижте това.

— Чуйте и вижте това.

Колкото и обикновени да бяха думите, Каси усети, че стихииите наистина ги слушат. Нощта внезапно се изпълни с електричество и студената светлина на звездите като че ли стана по-ярка. Кожата ѝ настръхна.

Адам извъртя ръката си и черната му кръв закапа по високата плажна трева и пясъка. Каси го гледаше като хипнотизирана.

— Аз, Адам, се заклевам да не изменям на клетвата... да не предавам Диана.

— Аз, Каси, се заклевам да не изменям на клетвата... — прошепна тя и загледа как собствената ѝ кръв се процежда по дланта ѝ.

— Нито с дума, поглед или дело, насън или наяве... — Тя повтори шепнешком: — ... на този свят или на всеки друг. Ако клетвата си наруша, огън да ме изгори; въздухът да ме задуши; земята да ме погълне и водата да залее гроба ми.

Каси повтаряше. Докато изричаше последните думи: „... и водата да залее гроба ми“, дочу някакво изщракване, сякаш нещо се задвижи. Сякаш тъканта на пространството и времето се прокъса и се съедини отново. Със затаен дъх тя се заслуша в звука.

После погледна към Адам.

— Свърши се — прошепна тя, но нямаше предвид клетвата.

Очите му бяха като поръбен със сребро мрак.

— Свърши се — повтори той и протегна към нея окървавената си длан.

Каси се поколеба, после я пое в своята. Усети или си въобрази, че усеща, как кръвта им се смесва и капе по земята. Като символ на нещо, което не може да се сбъдне.

После той я пусна бавно.

— Ще върнеш ли халцедона на Диана? — попита равно тя.

Адам извади камъка от джоба си и го задържа в изцапаната си с кръв ръка.

— Ще ѝ го върна.

Каси кимна. Не можеше да изрече онова, което си мислеше — че и камъкът, и Адам щяха да се върнат при Диана, на която принадлежаха.

— Лека нощ, Адам — каза тя нежно и се вгледа в него. Той стоеше на склона, а зад гърба му се простираше нощното небе.

После се обърна и пое към осветените прозорци на дома на баба си. Този път Адам не я повика.

— А, да — каза баба ѝ. — Това го намерих в преддверието тази сутрин. Явно някой го е пъхнал през процепа за писмата.

Старицата подаде на Каси някакъв плик.

Седяха на масата за закуска, неделното слънце блестеше през прозорците и тя с изненада си помисли колко спокойно изглежда всичко.

Но един поглед към плика беше достатъчен да накара сърцето ѝ да пропадне. Името ѝ бе изписано с широк небрежен почерк с червено мастило.

Докато чакаше зърнената ѝ закуска да попие млякото, Каси разкъса плика. Когато видя бележката вътре, се вцепени. Тя гласеше:

Каси...

Както виждаш, този път се подписвам със собственото си име. Ела в дома ми (на Номер 6) по някое време днес. Има нещо специално, за което искам да поговорим. Повярвай ми, едва ли би искала да го пропуснеш.

С любов и целувки, Фей.

П.П.: Не казвай на никого от клуба, че ще ми идваш на гости. Ще разбереш защо, като дойдеш.

Каси изтръпна от тревога. Първото ѝ желание беше да се обади на Диана, но ако тя беше будувала цяла нощ, за да пречисти черепа, навярно беше уморена. Фей беше последният човек, с когото Диана имаше нужда да се разправа сега.

„Няма да я притеснявам — мрачно си каза Каси. — Първо ще видя какво е намислила Фей. Обзалагам се, че е нещо, свързано със снощния ритуал. Или пък възнамерява да свика гласуване за смяна на лидера.“

Къщата на Фей беше една от най-хубавите на улицата. Вратата ѝ отвори някаква камериерка и Каси си спомни, че Диана ѝ беше разказала, че майката на Фей е починала. На „Кроухейвън Роуд“ имаше много самотни родители.

Спалнята на Фей я убеди, че е богато момиче. Безжичен телефон, компютър, телевизор и видео, купчини с компактдискове. Цялата стая беше отрупана с орнаменти с огромни тучни пълзящи цветя, включително леглото и меките бродирани възглавнички. Каси приседна на перваза на прозореца, докато чакаше появата на Фей. На нощното ѝ шкафче имаше незапалени червени свещи.

Внезапно надиплената завивка на леглото се размърда и навън се подаде главичката на малко оранжево котенце. Почти мигновено го последва и едно сиво.

— О, миличките! — рече Каси очарована.

Никога не би ѝ хрумнало, че Фей е от момичетата, които гледат котенца. Седеше неподвижно и за нейна радост двете малки създания изпълзяха целите. Скочиха на перваза и започнаха да стъпват по него, мъркайки като моторници.

Каси се закиска и се сви, когато едното се изкачи по пуловера ѝ и приседна несигурно на рамото ѝ. Котетата бяха очарователни, оранжевото беше с пухкава рошава бебешка козина, а сивото — гладко и спретнато. Малките им като иглички нокти я боцкаха, докато се катереха по тялото ѝ. Каси отново се засмя, когато оранжевото се заплете в косата ѝ и зарови лапичка зад ухото ѝ.

То се опитваше да се сгуши в шията ѝ, мачкайки я с мъничките си лапи. Усещаше студеното му носле. Сивото правеше същото от другата ѝ страна. О, какви мили сладки...

— О-о-ох! — изписка тя. — Ох ох, недейте! Махайте се! Махайте се!

Каси задърпа малките телца, опитвайки се да ги отскубне от себе си. Бяха се оплели в косата ѝ, висяха, дращеха... хапеха я. Когато най-накрая успя да ги махне от себе си, едва се въздържа да не ги удари в земята. Сетне трескаво опипа шията си.

Усети, че пръстите ѝ са мокри, и потресена се втренчи в тях. Бяха червени.

Малките чудовища я бяха ухапали. А сега стояха на пода и спокойно облизваха от лапите си кръвта ѝ. Заля я вълна на отвращение.

Фей се засмя от прага.

— Може би не са си набавили необходимите витамини и минерали от котешката храна — каза тя.

Тази сутрин беше поразителна. Мократа ѝ гарвановочерна коса се спускаше на дълги естествени къдрици. Кожата ѝ беше влажна и блестеше на фона на виненочервения ѝ халат.

„Не биваше да идвам“, помисли си Каси и усети да я залива вълна на страх. Но сега Фей не би дръзнала да я нарани. Диана щеше да узнае, кръгът щеше да узнае. Този път не би могло да ѝ се размине.

Фей се настани на леглото.

— Е, хареса ли ти ритуалът снощи? — попита тя нехайно.

„Знаех си“ помисли си Каси, после отвърна:

— Беше добре, докато нещо не се обърка.

Сетне се загледа във Фей, която се разсмя със своя плътен, ленив смях.

— О, Каси. Харесвам те. Наистина. От самото начало разбрах, че в теб има нещо необикновено. Знам, че нещата между нас не започнаха добре, но мисля, че сега всичко ще се оправи. Бихме могли да станем добри приятелки.

Каси беше занемяла от изумление. После успя да каже:

— Не мисля така, Фей.

— Но аз мисля така. И това е важното.

— Фей... — Каси изненадващо откри, че след изминалата нощ вече има куража да казва неща, които преди не беше и сънувала, че

може да изрече на глас. — Фей, не мисля, че двете имаме много общо помежду си. И не мисля, че ми се иска да ти ставам приятелка.

Фей само се усмихна.

— Много жалко — рече. Защото, разбираш ли, научих нещо, Каси. И според мен ти би искала за него да знае само най-добрата ти приятелка.

Светът се срина под краката на Каси.

Не беше възможно тя да говори за... о, не и за това, за което си мислеше. Каси се втренчи в нея и като че ли в стомаха ѝ заседна леденостудена топка.

— Разбираш ли — продължи Фей, — по стечение на обстоятелствата имам и други приятели. И те ми разказват разни неща, интересни неща, които виждат и чуват. И знаеш ли какво? Снощи един от тези приятели видял нещо много интересно на скалите. — Каси седна, зрението ѝ се замъгли. — Видял двама души близо до къщата на Номер 12. И тези двама души били... ами, да кажем, че те много се били сблизихи, схващаш ли? Много се били сблизихи. Била доста гореща сцена, разказа приятелят ми. — Каси се опита да каже нещо, но нищо не се получи. — И никога няма да повярваш кои били тези двама души! Аз самата нямаше да повярвам, ако тази история не ми напомни за едно стихотворение, което бях чела някъде. Чакай да си спомня как звучеше. „Всяка нощ лежа и сънувам единствения...”

— Фей! — Каси скочи на крака.

Фей се усмихна.

— Мисля, че картинката ти се изясни. Диана не е чела въпросното стихотворение, нали? Така си и мислех. Е, Каси, ако не искаш тя да се запознае с текста или да разбере какво се е случило снощи на скалите, бих казала, че е най-добре бързо да ми станеш приятелка, не мислиш ли?

— Не беше точно така — каза Каси. Стана ѝ горещо и се тресеше от страх и гняв. — Изобщо не разбираш...

— Напротив, всичко разбирам. Адам е много привлекателен. И винаги съм подозирала, че клетвите за вечна любов между тях двамата са само преструвка. Не те виня, Каси. Съвсем естествено е...

— Не е това, което си мислиш. Между нас няма нищо...

Фей се подсмихна.

— От това, което чух, снощи между вас са се случили доста неща... Съжалявам. Наистина, Каси, иска ми се да ти повярвам, но се чудя дали и Диана ще приеме нещата по този начин. Особено щом научи, че си забравила да споменеш, че си се запознала с приятеля ѝ през лятото... когато той те е събудил, май че така беше в стихотворението.

— Не... — прошепна Каси.

— А и как само го погледна, когато се появи след ритуала по посвещаването... Е, Диана не забеляза, но трябва да си призная, че събуди подозренията ми. Малката сценка на скалите само ги потвърди. Когато кажа на Диана...

— *Не можеш* — отчаяно рече Каси. — Не можеш да ѝ кажеш. Моля те, Фей. Тя няма да разбере. Не е така, както го представяш, но тя няма да разбере.

Фей цъкна с език.

— Но, Каси. Диана ми е братовчедка. Кръвна роднина. Длъжна съм да ѝ кажа.

Каси се почувства като плъх, отчаяно тичащ из лабиринт, търсещ несъществуващ изход. Беше в паника. Ушите ѝ бумтяха. Фей не биваше да казва на Диана. Не беше възможно това да се случи. Представи си изражението на Диана... начина, по който щеше да я погледне...

Да погледне и Адам. Това като че ли беше още по-лошо. Тя щеше да си помисли, че двамата с Адам наистина са я предали.

Каси можеше да понесе всичко, но не и това.

— Не можеш — прошепна тя. — Не можеш.

— Е, Каси, казах ти и преди. Ако бяхме приятелки, ама наистина добри приятелки, може би щях да съм в състояние да опазя тайната ти. С Диана може и да сме братовчедки, но аз съм готова на всичко за приятелките си и... — многозначително рече Фей, а очите ѝ с цвят на мед не слизаха от лицето на Каси, — и очаквам от тях също да направят всичко за мен.

Каси най-накрая осъзна за какво беше всичко това. Светът около нея застина напълно. Сърцето ѝ пропусна един удар и потъна като олово. Все по-надолу и по-надолу.

Когато стигна дъното, тя попита Фей с празен глас:

— Какво имаш предвид под *всичко*?

Фей се усмихна. Облегна се назад в леглото, а халатът ѝ се разтвори, за да открие един красиво изваян гол крак.

— Ами, да видя — бавно рече тя, удължавайки момента, наслаждавайки му се. — Знам, че имаше нещо... о, да. Искам да притежавам онзи кристален череп, който Адам откри. Убедена съм, че знаеш къде го държи Диана. А ако не знаеш, сигурна съм, че можеш да разбереш.

— Не — промълви ужасено Каси.

— Да — рече Фей и се усмихна отново. — Това е, което искам, Каси. За да ми докажеш каква добра приятелка си ми. Нищо друго няма да свърши работа.

— Фей, ти видя какво се случи снощи. В този череп имаше нещо зло. И без това то вече броди на свобода... ако го използваш отново, кой знае какво може да се случи? — И тогава във вцепененото съзнание на Каси внезапно изплува едно предположение. — За какво ти е? — попита тя.

Фей поклати глава.

— Това си е моя малка тайна. Може би, ако станем достатъчно добри приятелки, ще ти кажа по-късно.

— Няма да го направя. Не мога. Не мога, Фей.

— Е, това е много лошо. — Веждите на Фей се повдигнаха и тя нацупи пълните си устни. — Защото това значи, че се налага да се обадя на Диана. Мисля, че братовчедка ми има право да знае какви ги върши Адам. — Тя се пресегна, взе телефона и започна да натиска бутоните с дългия си пръст, украсен с ален маникюр. — Ало, Диана? Ти ли си?

— Не! — викна Каси и стисна Фей за ръката.

Момичето натисна бутона за заглушаване.

— Това значи ли — попита тя, — че сме се договорили?

Каси не успя да каже нито „да“, нито „не“.

Фей се пресегна и я хвана за брадичката, както онзи първи ден на стълбите пред училището. Каси усети твърдостта на дългите ѝ нокти, хладината и силата на пръстите ѝ. Тя се беше вторачила в нея с тези странни очи с цвят на мед. „Соколите имат жълти очи“, внезапно си помисли Каси. А и пръстите на Фей я стискаха като нокти. Нямахше къде да бяга. Беше в капан... впримчена... като малка бяла мишка, уловена от граблива птица.

Златните очи продължаваха да я наблюдават... проникваха вътре в нея. Беше толкова замаяна, толкова уплашена. Намираше се в спалнята на Фей на втория етаж на къщата, в капан, далеч от всяка помощ.

— Договорихме ли се? Отново попита Фей.

Нямаше къде да бяга. Нямаше надежда. Зрението на Каси се замъгляваше, размазваше се, ушите ѝ бучаха и тя едва чуваше Феи.

Усети как последните остатъци от съпротивата ѝ се стопяват.

— Е? — подигравателно попита Фей с гърлен глас.

Ослепяла, едва съзнаваща какво върши, Каси кимна.

Фей я пусна.

Сетне отново натисна бутона за заглушаване.

— Извинявай, Диана, набрах погрешка твоя номер. Искях да звънна за хладилния техник. Чао засега. — И с тези думи тя затвори.

Протегна се, както си лежеше подобно на гигантска котка, и върна телефона на нощното шкафче. Сетне сложи ръце зад главата си и усмихнато погледна Каси.

— Добре — рече. — Първото, което трябва да направиш, е да ми донесеш онзи череп. А след това... ами след това ще измисля нещо друго. Нали разбираш, че вече ми принадлежиш, Каси.

— Мислех — прошепна Каси, която все още не виждаше нищо през сивата мъгла в съзнанието си, — че сме приятелки.

— Това беше просто евфемизъм. Истината е, че отсега нататък си моя пленница. Притежавам те, Каси Блейк. Притежавам тялото и душата ти.

Издание:

Л. Дж. Смит. Посвещаването

Американска. Първо издание

Редактор: Силвия Николаева

Коректор: Снежана Бошнакова

Технически редактор: Симеон Айтов

Издателство „Ибис“, София, 2012

ISBN: 978–954–9321–96–8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.